

SALIPYRIN

la nevralgii, migrene,
indispozițiuni periodice, —
la dureri de cap
provocate și
prin căldură.

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

Bine ras

bine dispus!

ROTBART

ROTBART
ROTBART

Mentha piperita
(Menta piperată)

Uleiul natural și pur al plantei de mentă piperată, care aparține buchetului pestril de ierburi medicinale, este un ingredient important al pastei de dinți Chlorodont. Desele falsificări ale acestui produs natural au determinat S. A. R. CHLORODONT, Brașov, să prepare ea însăși uleiul de mentă piperată într-o mare instalație proprie la Brașov, unde se cultivă planta de mentă piperată veritabilă, varietatea engleză Mitcham. Această producție proprie oferă garanția că pasta de dinți Chlorodont se poate livra azi ca și ieri în aceeași bună calitate și cu același gust. Gândiți-vă la aceasta când cumpărați pasta Dvs. de dinți.

Chlorodont

Pastă de dinți

MINUNĂȚIILE PĂMÂNTULUI ITALIAN

Poeții care au cântat frumusețea peisajului italian, admiratorii care au preamărit minunile artei băștinase infirmii care s'au recăpătat în Italia sănătatea și bucuria deplină de a trăi, sportivi care au descoperit centrele cele mai variate de atracțiune ale Europei: pe munții, pe plajele și lacurile Italiei; vizitatorii din toată lumea care mulțumită mijloacelor de comunicație ultra moderne ale Italiei au avut putința să cunoască încântătoarele ei regiuni, n'au putut niciodată întruni — în impresiile și judecata lor — într-o sinteză integrală, toate elementele naturale care fac din această țară una din cele mai privilegiate ale lumii.

Într'adevăr, atât caracteristicile peisajului cât și acelea ale geniului, particularitățile climei și ale apei, tradițiile populare precum și armonia vieții civile, formează la un loc un complex privilegiat de atracțiuni, datorite din belșug de natură Italiei, în favoarea sănătății trupesti și sufletești a omenirii.

Minunatelor povestiri ale vizitatorilor și cântecelor poetice care au preamărit trecutul glorios al Italiei se alătură manifestărilor pline de admirație ale oamenilor de știință care au studiat de curând privilegiile naturale ale Italiei.

Clima înțelesă în sensul cel mai larg al cuvântului este primul subiect al unui astfel de studiu pozitiv care ilustrează sugestiv valorile biologice ale factorilor naturali ce caracterizează și deosebește Italia de toate țările pământului.

Nu există pe pământ o țară mai privilegiată ca Italia în ceea ce privește poziția sa geografică.

Situată între paralele civilizației celei mai evolute, peninsula italică este binecuvântată de natură cu o climă fertilă.

Știința confirmă că reacțiunile cele mai reușite asupra materiei vii se produc mulțumită situației geografice a țării și caracterului variat al suprafeței ei neregulate precum și gradățiunii variate a

altimetriei în raport direct cu influența biologică a irradiațiunilor temperaturii și presiunii.

Țara cu clima cea mai variată este privilegiată și cu starea atmosferică a aerului, precipitării apelor și dinamicii vânturilor.

Italia — „țara soarelui” — beneficiază de toate radiațiunile solare care influențează în mod eficient asupra organismului uman: radiațiuni termice și luminoase de cea mai variată gamă.

Este foarte natural ca un popor care trăiește și se dezvoltă într'un mediu ambiant climateric atât de favorabil, să numere în complexul său ființe superioare și să aibă putința de evoluare a civilizației colective și să se fâlească cu o rasă muncitoare prolifică și sănătoasă, contribuind la perfecționarea atractivelor cu care natura a hărăzit pământul

Oamenii de știință prin studiile lor indică lumii întregi țara în care fiecare poate să-și recapete sănătatea fizică și sufletească, bucurându-se de comorile natura-

le și artistice de cea mai rară frumusețe.

Localități înzestrate cu confortul cel mai modern stau la dispoziția tuturor vizitatorilor. Hoteluri, stațiuni de cură sau de turism sistematic organizate satisfac chiar cerințele celor mai pretențioși.

Pentru o odihnă liniștită sau pentru un răstimp de distracție, oamenii cei mai diferiți, însetați de frumusețe și doritori de sănătate, vor continua să viziteze și de acum înainte Italia, petrecându-și timpul liber pe munții săi stâncoși sau pe malurile mărilor înconjurate, practicând sporturile cele mai variate care fortifică corpul, sau asistând la superbe spectacole teatrale date sub cerul liber în pozițiile cele mai fermecătoare ale naturii, ori admirând urmele antichității și operele civilizației moderne evolute.

Natura însăși atrage prin minunățiile ei cele mai felurite categorii de vizitatori, dând tutu-

lor posibilitatea să se bucure de binefacerile soarelui și ale apei, ale climei prielnice sau ale peisajului încântător.

Guvernul fascist a pus la dispoziția turiștilor peste 5000 de hoteluri, 1500 de pensiuni și aproape 17.000 de hanuri.

Cu scopuri sanitare au fost organizate 185 stațiuni balneare și 732 climaterice de munte, 126 stațiuni de odihnă și 34 de cură cu ape minerale termale, 37 stațiuni de turism și 253 stațiuni de sport de iarnă cu 696 refugii de munte.

Cu scopuri culturale, în afară de instituțiile naționale de artă, funcționează 15 centre lirice exclusiv de cele 2.500 localuri de spectacole publice răspândite pe tot cuprinsul țării.

Pentru străini au fost deschise numeroase cursuri pentru studiul limbii și literaturii italiene, continuându-se totodată manifestările tradiționale și serbările caracteristice asupra evenimentelor istorice.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I. Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. CEC Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ”, București, Str. Sărindar 5-7-9. Inmatriculată sub No. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 5-VIII-1942

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D-na Maria Mareșal Antonescu în mijlocul copiilor, cu prilejul serbării care a avut loc la strandul Obor

Ofițeri români la Legația Italiei, după înmânarea decorațiilor care le-au fost conferite de M. S. Regele-Împărat.

Un aspect al sălii în care se vede asistența la constituirea Asociației Româno-Germane.

D. prof. Mihai Antonescu, președintele Consiliului și d. Von Killinger la constituirea Asociației Româno-Germane

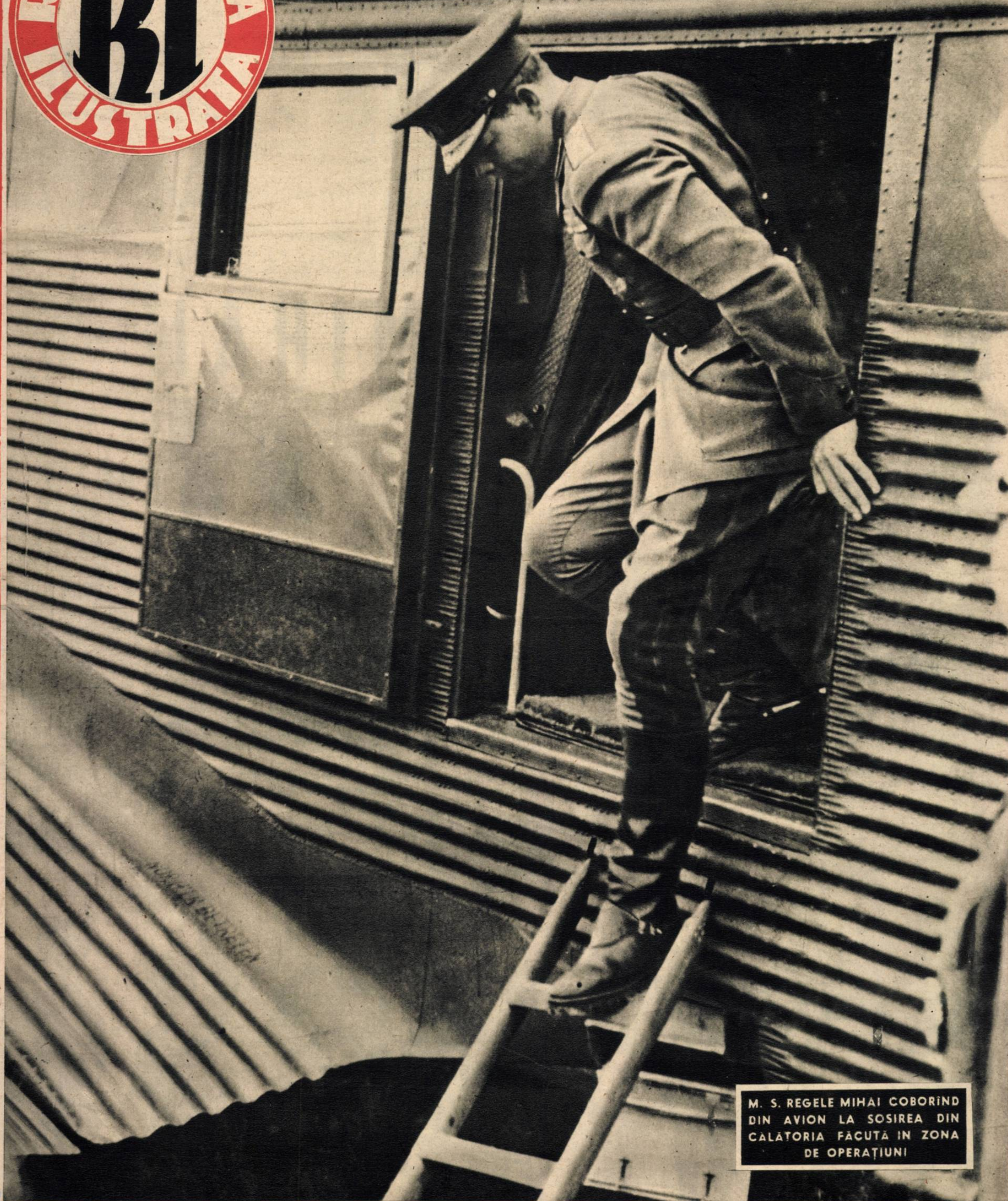

Patru din vedetele matchurilor de box care s-au disputat Sâmbătă în Capitală. Stânga: Ettore Mortale și Mielu Doculescu, înainte de începerea match-ului. Dreapta: Primo Basi și Vasile Șerbănescu

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

13 - 19 AUGUST 1942
NR 810 — ANUL XVI
— 20 LEI —

M. S. REGELE MIHAI COBORIND
DIN AVION LA SOSIREA DIN
CALĂTORIA FĂCUTĂ IN ZONA
DE OPERAȚIUNI

M. S. Regele sosind, împreună cu d. prof. Mihai Antonescu, pe aerodromul dela Simferopol.

Sosirea M. S. Regelui și a d-lui prof. Mihai Antonescu pe aeroportul dela Mariupol

M. S. REGELE MIHAI

Sus: M. S. Regele Mihai și suita străbătând desișurile din Crimeea, în care au avut loc lupte crâncene.

Jos: La Taganrog, M. S. Regele primește explicații dela un general german.

O plimbare prin parcul fostului castel al Țarilor din Ialta.

Generalul Hansen dând explicații M. S. Regelui asupra pozițiilor actuale ale frontului

De vorbă cu un ostaș român
într'un sector al Crimeei

M. S. Regele examinând ul-
timul model de telemetru de
fabricație germană.

IN ZONA DE OPERAȚIUNI

Majestatea Sa primind explicații
dela ofițerii superiori germani și
români în fața fortului
Maxim Gorki

Sus: Ostașii români cari păzesc litoralul, dând
onorul la Rege, la marginea Sevastopolului.

Jos: În vizită la un comandament
german din Simferopol

ARABII

LA Aman, în capitala emirului Abdalah, la Riad, în capitala lui Ibn Saud sau la Saana, în palatul misterios al lui Iman Yayah, au loc convorbiri secrete. Știri grave sunt discutate de astădată venite pe calea undelor radiofonice și nu ca altădată pe spinarea căminelor.

În timp ce Anglia trebuie să stea în defensivă în Orientul de Mijloc, prinții arabi cred că a sosit momentul să realizeze visul lor secular, acela de a crea în sfârșit o Arabie puternică și unită.

Dela universitatea arabă El Azhar din Cairo sau din cercurile studențești din Bagdad pornesc zilnic ordine secrete. Mesagerii deghizați în cerșetori sau în femei duc ordinele revoltaților până în inima deșertului, unde be-
duinii așteaptă momentul să pornească la luptă sub steagul verde al Profetului.

Doi oameni conduc această mișcare de eliberare a lumii arabe. Amin El Husein, marele muftiu al Ierusalimului și Rașid al Kailani fostul președinte al Consiliului de miniștri din Irak. Amândoi sunt refugiați în țările Axei unde au grupat în jurul lor forțele necesare eliberării arabilor de sub dominația engleză.

Amin el Husein este un vrăjmaș de moarte al englezilor. El le-a fost un prieten fidel până în ziua când aceștia l-au înșelat. Educat într'un colegiu englezesc din Cairo, el a fost soldat sub steagurile otomane în timpul războiului trecut.

Odată cu pacea a revenit în Erusalim. Înaltul Comisar britanic, Sir Reginald Stors a crezut că trebuia să

Jos: Rașid Ali Al-Kailani fostul președinte al consiliului irakian și unul dintre marii luptători pentru independența arabă.

*Si
visul lor
de
independență*

și-l atașeze, căci în afară de origina sa aristocratică, Amin vorbea câteva limbi europene și poseda o cultură impresionantă. Era un recrut admirabil pentru propaganda britanică. Tânărul arab acceptă să lucreze în poliția britanică. El credea în făgăduiala englezilor că vor reda libertatea Palestinei. Declarația Balfour i-a deschis însă ochii. Evreii obțineau dreptul de a se stabili în Palestina în detrimentul arabilor. Amin a trecut în opoziție. Aceasta nu l-a împiedicat să accepte postul de Mare Muftiu al Ierusalimului pe care i l-a oferit Sir Herbert Samuel. Timp de câțiva ani atitudinea sa a fost neutră. În aparență părea aliatul englezilor dar la umbra vilei sale fastuoase din apropierea moscheii lui Omar, el organiza o vastă armată de rebeli înglobând toate elementele ostile dominației engleze. Pretutindeni, unde se aflau arabi și chiar aceia din serviciul englezilor s'au raliat cauzei lui Amin. Când această organizație revoluțio-

Sus: Ibn Saud, regele Hedjazului și al Nedjedului, care deși cel mai bun prieten al colonelului Lawrence, nimic nu l-a împiedicat să viseze unirea tuturor arabilor. Stânga: Marele Muftiu, Amin El Husein rezolvând corespondența cu unul din secretarii săi de încredere în biroul pe care și l-a instalat provizoriu într'un oraș european.

nară a fost pusă la punct, s'a dat semnalul luptei și atunci au început actele de sabotaj, asasinările politice și revoltele. În anul 1936 Amin s'a demascat lansând un apel la revoltă. Arabii din toate colțurile Palestinei i-au răspuns. A fost o adevărată explozie. Englezii au fost nevoiți să se retragă spre Haiffa. Generalul John Dill, viitorul șef al statului major englez, în fruntea a 20.000 de soldați indieni a apărut cu înverșunare Ierusalimul. Fiecare casă era un câmp de luptă. John Dill n'a putut calma revolta și atunci, pentru prima oară s'a făcut apel la Wavel. Acesta sosit în grabă din India a reușit să calmeze spiritele printr'o represiune sângeroasă. Dar focul mocnea sub cenușă.

Când revolta a luat sfârșit, englezii au vrut să pună mâna pe șeful ei. Dar soldații lor nu puteau să pătrundă în incinta moscheii deoarece gestul acesta ar fi constituit o nouă provocare. Wavel s'a decis să captureze pe inamic prin blocadă. În timp ce cartierul din jurul moscheii a fost înșesat de trupe, Marele Muftiu părăsea moscheea printr'o subterană și îmbrăcat în haine de cerșetor a ajuns la Haiffa, unde s'a imbarcat pe o barcă de pescari. A ajuns în Siria unde a fost luat drept contrabandist. Comisarul englez de acolo i-a recunoscut identitatea și a fost pus în libertate. La începutul războiului Amin a dispărut din Siria, unde nu se afla în siguranță. Sub presiunea lui Rașid al Kailani a făcut lovitura sa

Coloane de arabi din toate părțile deșertului așteaptă, gata înarmate, semnalul eliberării.

de stat împotriva englezilor în cursul anului trecut. Insurecția a fost înăbușită și Husein a trebuit să fugă la șahul Persiei. Când englezii au pătruns în Persia au crezut că vor pune mâna pe Husein, dar acesta s'a refugiat la legația Japoniei. În clipa când englezii au obținut autorizația de a aresta pe Husein chiar în localul Legației, ei au constatat că acesta dispăruse. Marele Muftiu s'a deghizat în femeie și astfel a reușit să fugă cu un avion misterios în Europa. Întâi la Sofia și apoi la Roma. La Roma și la Berlin, Amin el Husein și-a revăzut prietenul, pe Al-Kailani. Amândoi au fost primiți de Duce și de Fűhrer, cărora le-au expus doleanțele lumii arabe. În afară de acești inamici ai Angliei, mai există și alții. Emirul Abdalah al Transiordaniei s'a alăturat deocamdată englezilor ceea ce nu l'a împiedicat să dorească ca într'o zi să stăpânească pe toți arabii. Al patrulea personaj important în politica arabă este Ibn Saud, regele Hedjazului și al Nedjedului. Saud a fost primul prieten cu faimosul colonel Lawrence, ceea ce nu l'a împiedicat să se viseze monarh al Arabiei unite. Și astfel, în timp ce Anglia luptă pentru a-și menține pozițiile din Orientul mijlociu, patru oameni țin pânza celei mai teribile revolte care amenință imperiul Albionului.

Barcelona

*in timp de
război*

CU toate că Spania și-a menținut dela începutul războiului neutralitatea, ea resimte toate dificultățile rezultate din starea de război mondial.

Intre neutralitate și non-beligeranță, Spania a adoptat atitudinea de așteptare înarmată. Ceeace altădată constituia farmecul acestei țări iberice a fost în parte mutilat de sângerosul război civil, în parte transformat de condițiile pe care actualul conflict le-a impus tuturor țărilor europene.

Atmosfera războiului se resimte și în această țară neutră. Cel care vizitează Spania și minunatele ei orașe, nu va mai regăsi atmosfera descrisă de Prosper Mérimée, Teophile Gautier și Chabrier.

O poezie tristă, melancolică, o aureolă de martiriu și de depășire a suferinței s'au așternut peste țara care a fost de veacuri patria dansului, a cântecului trepidant, a tradițiilor mediteraniene.

Dealtfel valurile de turiști și de călători care se revărsau în fiecare anotimp în Spania, legiunile de logodnici, de proaspăt căsătoriți, de milionari plictisiți, nu mai invadează orașele și găurile spaniole.

Călătorii sunt rari și vameșii se plictisesc.

Totuși țara este ospitalieră și cel care o vizitează va constata că generalissimul Franco a știut să impună poporului său un stil sobru de viață în acord cu împrejurările dramatice prin care trece restul lumii.

Viața este scumpă numai pentru cei bogați. Sărăcimea capătă de toate pe cartele. Or cum oamenii cu stare nu se mulțumesc numai cu ceeace se obține pe cartele, ei plătesc oricât pentru a-și satisface poftele.

Raționalizarea consumului de alimente a fost introdusă din primele ceasuri ale războiului deoarece în afară de greutățile imense pe care le creia blocada,

rezervele acestei țări au avut de suferit în timpul războiului civil. In ceeace privește pâinea, care în toate țările lumii rămâne cel mai important dintre alimente, guvernul spaniol a edictat măsuri dintre cele mai judicioase. Cei bogați au dreptul la o rație mai mică. Porția se mărește pe măsură ce veniturile sunt mai scăzute căci se știe că pentru sărac pâinea este alimentul esențial, ce nu poate fi înlocuit. Viața este relativ scumpă și totuși portocalele care pentru noi rămân fructe exotice și inaccesibile din cauza prețului ridicat, se vând acolo la kilogram.

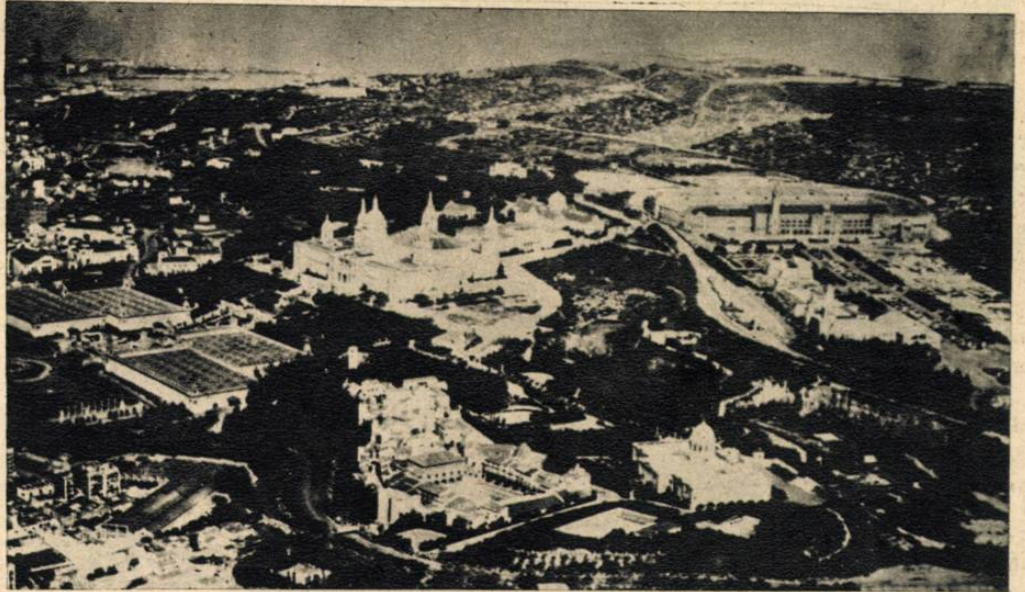
Datorită abundenței de orez lipsa de cereale nu se resimte.

În marile restaurante din Barcelona, orașul dansului și al veseliei, călătorul se poate sătura, dar nu mai regăsește atmosfera de nepăsare, de lene voluptuoasă de altădată. Urmele războiului civil se văd la tot pasul. Palate mutilate, biserică pe jumătate ruinată, opere de artă distruse, statui sacre decapitate și oameni, bărbați, femei și copii care saltă într'un picior căci pe celălalt l-au pierdut în anul când orașul a stat zi și noapte sub bombardamentul necrușător al artileriei.

Astăzi Barcelona a redevenit un oraș al muncii. Se știe însă că preocupările serioase și eforturile continue și organizate nu exclud la spanioli veselia și bucuria vieții.

Undeva, într'un cartier de vile al Barcelonei celebra Raquel Meller, dansatoarea ingenuă și senzuală, care cânta și dansa numai așa cum se dansează în patria ei, și-a creiat un cămin și o existență pașnică împărțită între scenă, îngrijirea soțului și a copilului.

Gemea care a fost una dintre gloriile ecranului, creatorea

O vedere din avion a minunatului oraș spaniol, Barcelona.
Jos: Tunul simbolic care păzește portul.

rolului Infantei din „Violete Imperiale” nu mai vrea să-și părăsească patria rănită de anii grei ai războiului.

Pe terasele marilor cafenele și restaurante, care abundă pe străzile largi ale orașului, spaniolii se delectează bând limpezile lor vinuri și fumând cu economie, țigările raționalizate. Totuși, tradiționala vânzătoare de țigări se plimbă tu o tavă încărcată printre clienți oferind țigări. Deși vânzarea țigărilor nu este permisă în afară de debitele speciale, nimeni nu se gândește la faptul că vânzătoarea se face pasibilă de pedeapsă capitală pentru sabotarea raționării tutunului. Lustragiul spaniol nelipsit de pe străzi și de pe bulevarde, amintește de țiganii care fac aceiași meserie pe malurile Dâmboviței.

Celebrele lupte de tauri continuă să fie considerate drept sportul specific național. Lumea se înghesue în fața ghișeelor unde se vând două feluri de bilete: bilete la umbră și la soare. Firește că primele sunt mai scumpe decât celelalte.

În zilele cele mai călduroase, mii de oameni asistă la executarea cătorva tauri a căror carne va fi servită a doua zi în restaurante.

În cartierul barurilor, unde odinioară cele mai frecventate localuri erau „Criolla” și „Casa Sacristan” a apărut un local nou care se numește „Nueva Criolla”.

Decorul localului este acela din actul doi din Carmen. Orchestra, asemenea unei fanfare de circ, este instalată într'un balcon. Dansatoarele apar întocmai toreadorilor în arenă. Dansul lor este însoțit de ritmurile precise ale castanetelor.

Dar în afară de această Spanie veselă, care muncește și se distrează, există o altă Spanie, sobră, ascetică, credincioasă,

Stânga: Portul Barcelona, cu vasele și hidroavioanele lui, care azi stau în inactivitate.

plină de pietate și de idealuri de sfîntenie, o Spanie pe care o regăsim în pânzele lui El Greco și care părea că murise. Revoluția generalissimului Franco i-a dat dreptul la viață. Bisericiile au fost deschise și în preajma altarelor, mamele spaniole care au pățit în timpul războiului civil, se roagă cu fervoare pentru pacea mondială.

Debarcarea

Un rol important au jucat până acum în debarcările germane, corpul special al parașutiștilor.

DEBARCAREA în Alasca, în Australia, în India, în Anglia... iată obsesia actualității. După un an de securitate relativă englezii sunt din nou alarmați de probabilitatea unei debarcări. O broșură publicată de ministerul securității naționale declară că primejdia debarcării inamicului pe teritoriul insular n'a dispărut.

Pe de altă parte comandamentul german a luat toate măsurile necesare pentru a face față invaziunii pe continent a națiunilor aliate, invazie despre care presa și emisiunile radiofonice nu încetează să vorbească cu lipsă totală de convingere.

Campania din Creta a rămas până în momentul actual prototipul debarcării. Toate mijloacele au fost întrebuințate cu o stăpânire tehnică și cu succesul cunoscut. De cealaltă parte, englezii au încercat și ei câteva debarcări care s'au transformat apoi în reîmbarcări. Operațiile de debarcare pe care englezii le-au făcut pe coasta franceză, au durat între câteva ore și opt minute. Ele au fost executate de forțe navale, aeriene și de trupe de infanterie puse sub comanda lordului Louis Mountbatten.

Marinarii englezi, naufragiați în timpul încercării de debarcare de pe coasta franceză și aduși pe uscat de vasele germane...

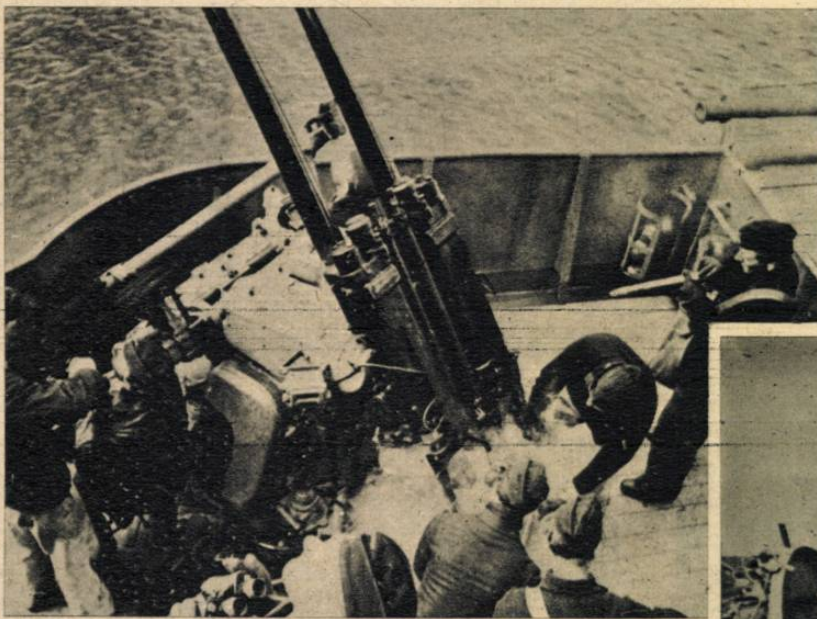

Forțele engleze de debarcare poartă numele de „comando” și sunt compuse din corpuri speciale recrutate din marina, din aviația și infanteria britanică.

Lordul Mountbatten care le comandă cumulează demnitățile de vice-amiral, de vice-mareșal al aerului și de locotenent-general. Înainte de război acest personaj, de origină princiară, înrudit cu familia regală, era cunoscut din două motive: pentru că și-a tradus numele german Battenberg într'un nume englezesc în timp ce familia regală își schimba și ea numele german de Brausvick-Hanovra în acela

tață. Nu poate fi închipuit altfel decât în uniforma sa gris-verde marcată cu Crucea de Fier.

Fiu, nepot și strănepot de militari, mareșalul era cât pe ce să treacă la pensie fără să-și vădească capacitatea militară. În anul 1938, când a ieșit la pensie, a crezut că nu-și va putea experimenta niciodată concepțiile tactice și strategice. În vara următoare și-a condus trupele birui-

Stânga: Echipajele vaselor germane de patrulare în apele coastei sunt vecinic la post. Iată un astfel de echipaj pregătindu-se să ochescă un avion inamic.

Jos: Grup de ofițeri germani inspectând depozitele camuflate cu muniții, de pe coasta Canalului Mânecii.

de Windsor. Prințul Louis mai era cunoscut și prin seratele pe care le dădea în vila sa de pe Berkeley-Square la care asista și ducele de Windsor.

Dela începutul actualului război, lordul Louis a avut foarte mult nenoroc. A pierdut vasul „Javelin” pe care-l comanda și a fost torpilat de două ori pe bordul poart-avionului „Illustrious”.

În cele din urmă, acest general de 41 de ani a fost numit comandantul forțelor de debarcare compuse din trupe aparținând celor trei arme. În felul acesta lordul este al doilea englez după rege, care deține un comandament simultan în aviație, în marină și în armata de uscat.

GERMANIA OPUNE PE GENERALUL RUNDSTEDT

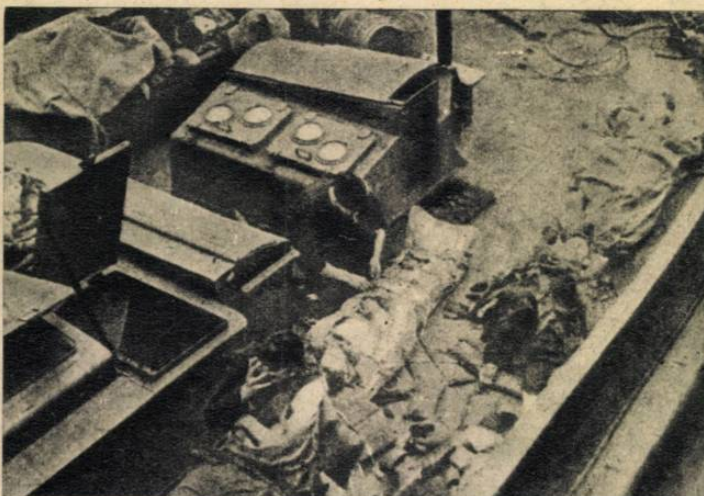
Până în momentul de față, rolul acestor „comando” s'a mărginit la operații de recunoaștere urmate de reîmbarcare. Trebuie să se noteze că aceste forțe de debarcare și-au însușit ghinionul șefului lor.

Lordului Mountbatten și trupelor sale germanii le opun un număr respectabil de divizii conduse de unul dintre cei mai buni generali ai celui de al treilea Reich: Gert von Rundstedt.

Acest general a comandat un grup de armate care au operat în Franța și tot el a fost acela care a isgonit pe Budienny din Ucraina.

Ca fizic, generalul Rundstedt este prototipul soldatului german, cu fața severă, cu ochii ceretători, cu buze subțiri peste care a înflorit o mus-

...Iată-i primind primele ajutoare medicale chiar pe bordul vasului german care i-a cules din valuri

tre inoțetă și realitate.

toare pe drumurile din Polonia. Manevra sa a dus la înregistrarea primei mari victorii a forțelor germane.

În anul 1942, mareșalul Rundstadt a căpătat însărcinarea de a transforma în dezastru orice încercare de debarcare a forțelor engleze. Este greu de spus până la ce punct amenințarea unei debarcări engleze este reală. Ceea ce este însă sigur, e faptul că mareșalul german și-a luat toate măsurile pentru a zădărnici orice inițiativă engleză.

De doi ani organizația Todt a ridicat puternice fortificații de-alungul coastelor care coboară din Norvegia până în Franța.

Ziarul „Brusseler-zeitung“ dădea următoarele detalii privitoare la preparativele germane pe frontul din Vest:

„Câteva săptămâni după încheierea armistițiului cu Franța, baterii grele ale armatei și marinei au fost gata să pareze orice atac. De atunci după doi ani de muncă aspră, statele majore și trupele speciale au stabilit un sistem de apărare cum nu s'a mai văzut în lume. Baterii grele și supra-grele apără întreaga întindere a coastelor, sprijinite de baterii mobile, care se pot deplasa cu ușurință în caz de atac.

Nenumărate baterii mijlocii și ușoare sunt gata să facă față oricărei surprize. De fapt întreaga coastă aflată sub stăpânirea germană a fost transformată într'un sistem de fortificații adânci presărate cu poziții de artilerie și de infanterie.

Unitățile germane care fac paza coastelor sunt minuțios echipate și instruite. Ele au unități motorizate care, grație sistemului de șosele, se pot deplasa cu ușurință dintr'un loc în altul.

„Este dela sine înțeles că armata germană care apără coastele, dispune de un serviciu de recunoaștere navală și aeriană care exclude orice posibilitate de surpriză.

Numeroase vase de patrulare controlează întinderea apelor în timpul zilei și al nopții. Misiunea lor constă în a observa orice masă de forțe navale inamice. Firește că nu poate fi

Britanici părăsiți de tovarășii lor și pescuiți în mare, sunt debarcați pe uscat de marinarii germani

tric care începe dela oră „H“. Avioanele de recunoaștere iau numeroase fotografii. Pentru a putea demasca amplasamentul bateriilor de coastă și antiaeriene avioanele se apropie de pământ pentru a le obliga să deschidă focul. Fotografiile luate în felul atâtat vor servi pentru evitarea punctelor primejdioase. Ele sunt studiate în mod amănunțit de trupele de parașutiști și de infanteriștii aerului sau ai marinei, cu scopul de a se cunoaște bine terenul.

Condiția esențială a unei debarcări este stăpânirea completă a spațiului aerian unde urmează să se facă debarcarea. Aceasta presupune întrebuințarea câtorva mii de avioane de toate tipurile.

La început, avioanele de bombardament prepară terenul pe o adâncime de 500 de kilometri. Ele distrug căile de comunicație și aeroporturile de război. Această pregătire este precedată de un atac mai general, care comportă raiduri destinate să dezorganizeze comunicațiile și potențialul industrial. Scopul acestor bombardamente mai este și ascunderea adevăratului loc ales pentru debarcare.

În cele din urmă, avioanele în picaj intră în acțiune. Misiunea lor este de a descoperi și a nimici artileria de pe sol, avioanele pe aeroporturi și fortificațiile.

În prima fază a debarcării, rolul parașutiștilor este esențial. Ei au misiunea de a cucerii aerodromurile și punctele cele mai importante din sistemul de apărare al inamicului.

După ce avioanele de bombardament au paralizat centrele vitale ale inamicului, intră în acțiune avioanele de transport. Se cunoaște rolul important jucat de avioanele „J.U. 52“ în timpul campaniei din Creta. Ele puteau transporta 25 de soldați complet echipați pentru luptă.

În fumul exploziilor, în ceață artificială și în zgombtul asurzitor al avioanelor de picaj, parașutiștii sunt lansați de-asupra obiectivelor. Lansarea oamenilor se face dela o distanță minimă necesară unei aterizări în bune condiții, aceasta datorită mitralierelor inamice care trag în sus. Cu cât parașutistul este lansat dela o înălțime mai mare cu atât mai periclitată este viața lui. Lansat dela 150 de metri înălțime el

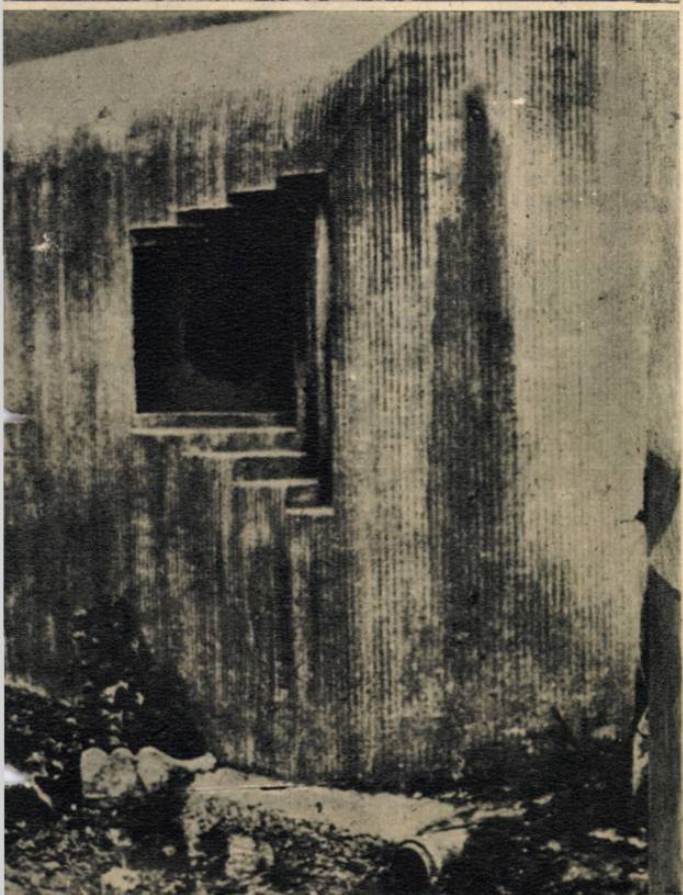
poate ateriza în câteva secunde, fără să fie observat.

Statele majore au studiat cu grijă organizarea și instruirea unităților de parașutiști. Perfecția antrenamentului lor este condiția primordială a succesului. În momentul acțiunii parașutistul trebuie să acționeze fără să reflecteze prea mult.

Armata de parașutiști a Germaniei a fost formată din atleți capabili să facă față oricărei împrejurări.

După lansarea parașutiștilor, avioanele atacatoare lansează și pachetele cu arme și munițiuni.

Succesul unei debarcări pe calea aerului este asigurat de viteză. Organizarea oamenilor pe companii și batalioane nu trebuie să dureze decât minimum opt și maximum 20 de minute. În clipa când apărarea antiaeriană este distrusă, avioanele de transport aduc întăriri. Germanii fac o deosebire esențială între parașutiști și între trupele transportate pe calea aerului pe care le numesc „infanteria aeriană“.

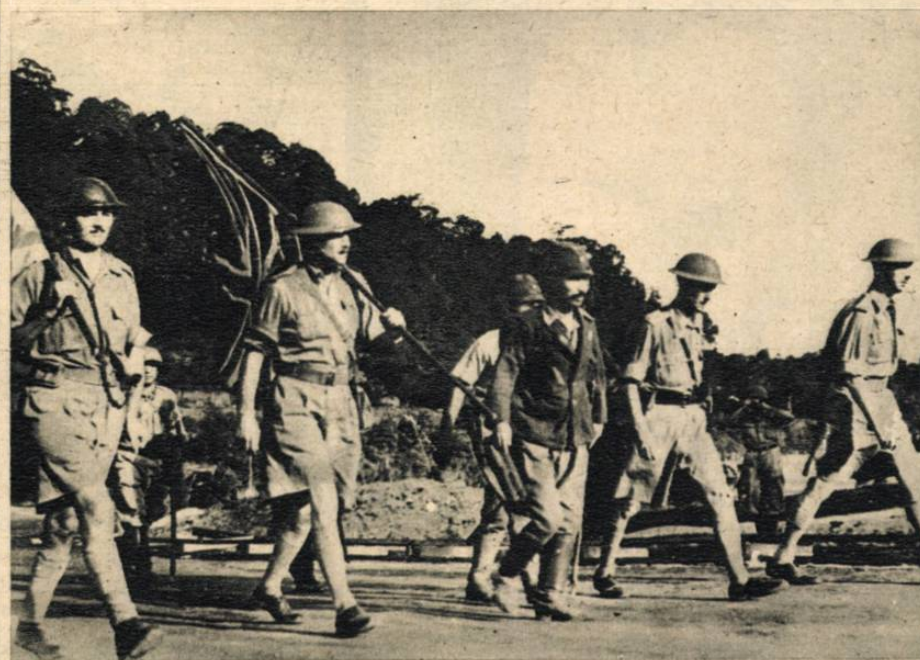

Stânga: O cazemată în beton armat de pe coasta Canalului

împiedecată debarcarea câtorva sute de oameni undeva pe coaste, dar o debarcare în stil mare este cu totul exclusă“, afirmă ziarul citat.

Tehnica debarcărilor a fost pusă la punct de trupele germane în timpul campaniei din Norvegia, apoi în Creta.

Atacantul studiază amănunțit terenul unde urmează să se desfășoare prima operație de debarcare. El stabilește un program cronome-

Generalul Percival și statul său major mergând să se predea japonezilor după debarcarea dela Singapore

din TOATA LUMEA

Moment de repaos pe frontul Caucazului: Pionierii germani se odihnesc într'un șanț antitanc din împrejurimile orașului Voroshilovsk, după ce au deschis drumul carelor blindate.

Jos: Trupe germane pătrunzând în orașul Voroshilovgrad, importantul centru industrial al Rusiei Sovietice.

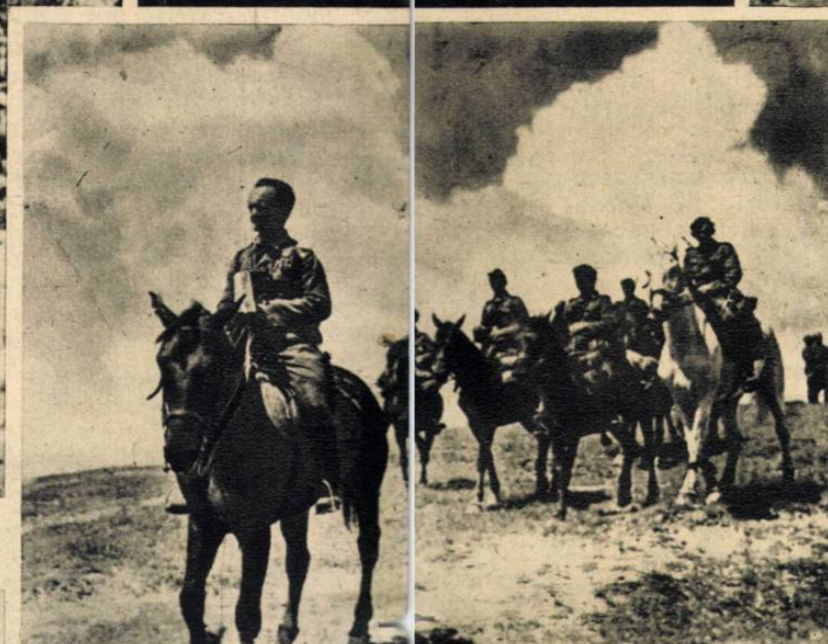
Sus: Contribuția armatei croate a fost relevată adesea în comunicatele frontului de Răsărit. Iată o coloană de infanterie Croată pe câmpia Donului.

Reichsfuehrerul Himmler primind, la Cartierul său, pe d. dr. Alfred Rosenberg, ministrul Reichului pentru teritoriile ocupate din Răsărit.

Pionieri germani degajând de mine un teren pe care trebuie să sosească trupele ce urmăresc retragerea bolșevicilor.

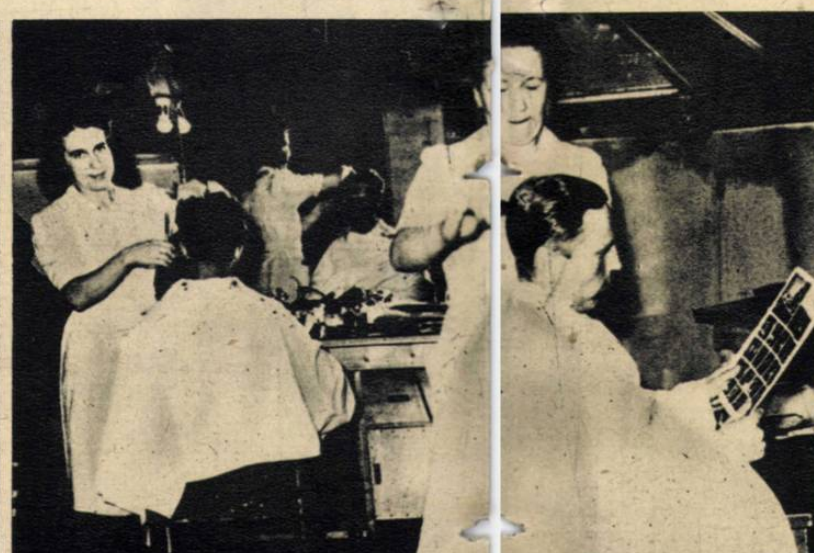
Cavaleriști, tanchiști și bicicliști germani înaintând spre Marea Caspică.

Refugiații ruși se reintorc la locuințele lor după ocuparea orașelor de către armatele germane și române.

Copii francezi, refugiați din regiunile expuse bombardamentelor britanice, primind masa în căminurile care le-au fost rezervate cu concursul autorităților germane.

În Finlanda femeile caută să înlocuiască, în toate domeniile, bărbații, care se află pe front. Iată-le mănuind cu abilitate briciul și mașina de tuns.

Centrala telefonică de campanie, pe frontul african

LORDUL Beaverbrook a declarat la Camera Lorzilor, în cursul dezbaterilor asupra Libiei, că după părerea sa personală n'a lipsit armamentul în Libia.

„Nu ezit să afirm că am avut mai multe tancuri decât italienii și germanii împreună — a spus el. Ar fi fost mai bine dacă nu s'ar fi făcut tancuri în serie continuă, ci în locul acestora să se fi fabricat tancuri cu blindaj mai tare și mai bine armate“.

Nu știm dacă lordul Beaverbrook are sau nu dreptate, afirmând că motivul eșecului britanic în Libia este inferioritatea materialului britanic. Se poate totuși afirma că blindatele germane și italiene au înregistrat victorie după victorie și că imense părți ale deșertului, la sute de kilometri distanță, și poziții întărite ca To-

Sus: Mareșalul Rommel
Jos: O baterie anti-aeriană a Corpului german din Africa trecând o cursă de tancuri făcută accesibilă de către pionieri, cu ajutorul unor butoaie de gudron și pietre

bruk și Marsa Matruk, au fost victimele atacului lor.

În ce constă oare secretul mareșalului Rommel? Sunt într'adevăr decisivi pereții blindati mai puternici sau tăria focului? Credem că nu-i suficient numai atât. Geniul strategic al lui Rommel, asupra căruia nu se mai îndoiesc nici englezii și nici americanii, a dat oamenilor din aceste tancuri adevărate aripi, toți fiind însuflețiți de un elan și de un tempo, care mai ales în lupta din deșert sunt decisive la acțiunile rapide ale armelor motorizate. În decursul acestor trei săptămâni de luptă în Libia, diviziile lui Rommel au apărut pretutindeni unde nu erau așteptate: în flancuri, în spate, în liniile de aprovizionare ale inamicului. Unde se deschidea o breșă, unde se producea o mică spărtură pe front, apăreau cu o viteză inimaginabilă carele de luptă, infanteria și coloanele de aprovizionare. Și pretutindeni era prezent și mareșalul Rommel pentru a conduce operațiunile; în toate focarele luptei, la toate punctele critice de ruptură. Deci nu existau decizii greșite ale instanțelor inferioare, sau întârziere din cauza așteptării ordinelor superioare.

Dacă pentru prima oară arma motorizată a intrat în istorie în Nordul Franței, după spărtura dela Abbéville, în Africa de Nord ea a fost, sub conducerea unui general de blindate genial, purtătoarea deciziei complete a bătăliilor. Motorul a învins motorul; conducerea cea mai bună a învins conducerea cea mai proastă, poate între altele și constructorul mai bun a învins producția în serie continuă, care vedea și continuă să vadă în cantitate un factor decisiv al războiului.

SECRETUL MAREȘALULUI *Rommel*

Poziția de luptă a unei divizii blindate germane în timpul atacului dela Marsa Matruk

Mica dansatoare Claudia Bayona care i-a servit Opera tânărului sculptor, care e atât de perfectă lui Erzo Dei ca model pentru sculptura incriminată. încât dă de bănuț că a fost lucrată prin muij.

Atelierul mizer în care și-a lucrat Erzo Dei opera menită al consacra geniu sau impostor.

Sărăcăcioasa bucătărie, în care Erzo Dei își gătea ceva, odată la 3-4 zile.

Bolnav, anemiāt, surmenat, Erzo Dei își înșela nervii și stomacul, copiind alfabetul în sens invers.

Una dintre operele începute și ne- terminate ale lui Erzo Dei.

GENIU sau impostor?

NU este adevărat, vă jur că nu este adevărat!

Pe un pat de spital, un tânăr cu o frunte înaltă, cu părul dat pe spate, cu fața suptă de mizerie și de boală își agită spasmodic mâinile, repetând cu insistență cuvintele de mai sus.

Din când în când febra îl părăsește și atunci tânărul își amintește de ceva și repetă continuu cuvintele prin care vrea să înlăture o acuzație ce apasă asupra lui.

Acum câteva luni, într'un atelier din cartierul parizian Raspail, mobilat cu o saltea, cu un scaun și cu câteva oale, sculptorul Erzo Dei își pregătea lucrarea pe care vroia s'o trimită pentru premiul anual Chenavard.

Enzo Dei are 25 de ani. Este sărac ca un artist din epoca romantică. Tatăl său, italian naturalizat francez, este fierar la Nisa. El, fiul fierarului este posedat de demonul creației artistice. În tot timpul iernii a lucrat cu desperare la o sculptură în vederea premiului Chenavard, una dintre recompensele cele mai apreciate în cercul tinerilor dela Bele-Arte.

El a lucrat cu atâta ardoare, a suferit atât de mult și a mâncat atât de puțin încât cu câteva ore înainte de ședința juriului care decerna premiul, a fost transportat la spital. Tânărul a căzut pe stradă distrus de foame și de privațiuni.

Câteva zile mai târziu, în timp ce tânărul sculptor se sbătea între viață și moarte, soarta sa a fost decisă. Lucrarea sa a fost aleasă pentru a fi premiată.

La un moment dat când juriul se pregătea să închee lucrările, un membru al comisiei pentru decernarea premiului de sculptură, care în același timp este și membru al Institutului Franței, Descatoire, s'a ridicat și a rostit următoarele:

— Domnilor, secțiunea de sculptură și-a ales laureatul în persoana tânărului sculptor de 25 de ani Erzo Dei. Afirm că opera aceasta este un muij după natură. Imi cunosc meseria și-mi susțin afirmația.

Directorul Școlii de Bele Arte, d. Landowsky, atrage atenția asupra gravității acuzației și amintește d-lui Descatoire că o acuzație asemănătoare a fost ridicată împotriva celebrului sculptor Rodin la începutul carierei acestuia.

Intra'devăr, când marele Rodin și-a terminat opera sa „Vârsta de bronz” un critic de artă a lansat aceeași învinuire. Până la urmă sa dovedit că Rodin își migălise

Erzo Dei.

opera într'atât încât ea părea smulsă din natură.

Maestrul Joffre, profesor la Bele-Arte a apărut în fața comisiei afirmând că Erzo Dei este elevul său și că acest tânăr a dovedit o pasiune și o pregătire cu totul neobișnuite în toate lucrările sale.

Opera tânărului sculptor intitulată „Dansatoarea” a fost ștearsă de pe lista premiilor și transportată în pivnițele școlii unde așteaptă verdictul critice.

Intre timp, tânărul dansatoare Claudia Bayona, o fetiță de 13 ani care din cauza mizeriei făcea meseria de model, a cerut să apară în fața comisiei de premiere unde a declarat că în tot timpul iernii, pe un frig de câteva grade a pozat în fața lui Erzo Dei care uita de foame și de frig.

Când modelului i se făcea prea frig, sculptorul o acoperea pe Claudia cu singura pătură din atelier lucrând la un detaliu care rămăsese nud.

Când modelul și artistul erau amenințați să leșine de frig, cei doi tineri începeau să danseze până când se încălzeau.

Erzo Dei nu mânca zile de-arândul pentru a-și putea plăti modelul.

În felul acesta se îndrepta încet dar sigur spre cea mai mare dintre mizerii: cea trupească.

În tot timpul suferințelor sale, sculptorul se încălzea cu gândul unei recompense care-l va scoate din anonimat. Colegii săi îl stimau și-l priveau cu admirație pentru marea sa putere de muncă și mai ales pentru extraordinara capacitate de rezistență fizică și morală.

Așa cum a fost descris în fața comisiei de modelul său, de profesorii și colegii săi, Erzo Dei pare să reediteze acea supraomenească putere de creație caracteristică artiștilor Renașterii. Ca un alt Benvenuto Cellini, tânărul Erzo Dei și-a perfecționat nopți de-arândul și atunci când a trimis-o comisiei a scontat sau succesul sau ruina. A mizat totul pe o singură carte.

Intreaga Franță a aflat povestea dramatică a lui Dei. În timp ce artistul luptă cu moartea pe un pat mizer de spital opera sa a împărțit păreriile specialiștilor în două curente. Unul crede cu tărie în autenticitatea operei, alții susțin că lucrarea a fost muijată, fragment după fragment, după trupul svelt al dansatoarei. Dacă se va dovedi că lucrarea aparține întru totul lui Dei, tânărul sculptor va deveni dintr'odată cel mai mare artist al timpului său. În caz contrariu, el va trece drept un mare impostor.

Două scene din filmul „Prințesa „Sissy”. În cea de jos, Trude Stark pregătindu-se să-și încalceze calul favorit.

Stânga: Micața Trude Stark interpretând cu multă dragălașie o scenă amuzantă din primul ei film.

Castelul în care se desfășoară cea mai mare parte din acțiunea filmului „Prințesa Sissy”

Trude Stark

COPILUL-MINUNE AL FILMULUI EUROPEAN

pare că întrece în precocitate și dragălașenie tot ce am putut admira până acum pe ecran.

E vorba de micața Trude Stark, descoperită de regisorul filmului german „Prințesa Sissy”, pe care vom avea ocazia să-l vedem în curând și pe ecranele noastre.

Intr'adevăr acest film n'a putut fi realizat multă vreme din lipsa unui astfel de copil cu calități excepționale. În cele din urmă s'a organizat un mare concurs public și astfel a fost descoperit copilul-minune Trude Stark, căruia i s'a încredințat rolul principal al acestui film, alături de Hansi Knoteck Paul Hörbiger și Hilde von Stolz.

Paul Hörbiger, partenerul preferat al micaței Trude Stark

Când micața Trude Stark a pășit pentru prima oară în fața obiectivului n'a avut pic de emoție. Ea știa că filmează, fiindcă văzuse multe filme cu Shirley Temple și i se părea foarte normal să facă și ea la fel.

Tot efortul regisorului s'a limitat la a-i arăta odată cum să interpreteze fiecare scenă. Cu o intuiție uimitoare, interpreta apoi scena exact după indicații. Niciodată nu s'a încurcat în gesturi, niciodată nu s'a bâlbâit în fraze. Iar când ceilalți interpreți repetau de câte 5-6 și chiar 10 ori o scenă, micața Trude Stark părea foarte nedumerită de acest lucru:

„Oameni așa mari și să învețe atât de greu!...”

Iată ce n'a înțeles ea niciodată.

CURSA SPECIALĂ

Alul....
Tramvaiul

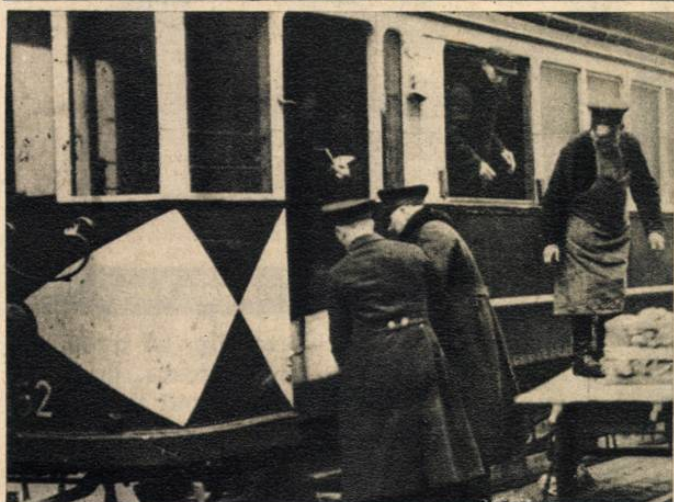

Proaspăt ieșite de sub tipar, ziarele sunt transportate la diferitele oficii de distribuție, cu ajutorul tramvaiului

În timp de războiu, tramvaiul a obținut la Berlin un aspect nou.

Ziua el circulă ca în timpuri normale, transportând oamenii grăbiți spre lucru, spre distracție, etc. Dar noaptea i se aplică o tăbliță: „Cursă specială”, și atunci poți vedea în cartierul marilor edituri, de pildă, în cartierul presei, șiruri de tramvaie care așteaptă să fie încărcate cu

Jos: Tramvaie speciale se înșiră în fața halelor centrale, așteptând să fie încărcate cu lăzi de legume și alte produse

pachete uriașe, nouile ziare, proaspăt ieșite din mașina tipografică, pe care le duc la diferitele oficii de distribuție, apoi în piață, tramvaie pline cu lăzi de legume, care sunt transportate la diferite magazine. Și încă multe alte sarcini a primit tramvaiul, care părea până deunăzi înălțurat de metro, tren electric, autobus, etc. Astăzi tramvaiul și-a recăpătat în capitala Reichului un loc de onoare, jucând un rol însemnat în domeniul aprovizionării locuitorilor berlinezi cu cele necesare. Iar conducătorii și taxatorii contribuiesc, prin munca lor dublă în cadrul acestei organizații exemplare, la înfrângerea multor dificultăți, făcând astfel posibilă desfășurarea normală a vieții de toate zilele la Berlin.

Tramvaiul transportă „pasagerii” aceștia neobișnuiți până în cele mai depărtate cartiere din marginea Berlinului

Jos: O stație specială: Magazinul de coloniale. Conducătorul ajută la descărcarea mărfurilor pe care le-a adus negustorului din hale

*Țată fragedă
Buzze infloritoare.*

obțineți prin întrebuințarea rouge-ului de față și de buze

KHASANA,

cari au darul de a imprima frăgezimea tinerească și frumusețea atât de mult dorită.

De remarcat persistența rouge-ului la sărut și intemperii.

Nuanța potrivită fiecărui gen de frumusețe stă la dispoziția Dv.

Doriți o nuanță naturală, discretă? **KHASANA SUPERB** e ideală.

Pentru o nuanță mai vie, întrebuințați **KHASANA CORAIL**, sau **CARMIN**.

KHASANA

Compoziția clasică a veritabilei Ape de Colonia 4711, înprospătează și înviorează imediat

4711 Apă de Colonia din Colonia

NUMAI LA MAGAZINELE DE SPECIALITATE

N'a murit Ginger Rogers, ci Ginger Alten

Ginger Rogers

CÂND s'a anunțat moartea artistei Ginger Rogers într'un accident de avion și când după câteva zile a apărut o desmințire, toată lumea a crezut că a fost vorba de o glumă proastă, de un mijloc plat de publicitate întrebuintat adesea de artiștii de dincolo de Ocean.

În realitate Ginger Rogers n'a avut niciun amestec în această afacere, căci după facerea anchetei s'a putut constata că femeia care a căzut cu avionul în California era Ginger Alten, dublura celebrei dansatoare.

Ginger Alten se îndrepta spre Hollywood, unde are un mare succes la „Clubul Sirenelor” într'o creație coregrafică originală.

Clubul acesta a fost construit în formă de acvariu.

În mijlocul vastului salon, unde clienții pot lua masa, se află un vas uriaș de cristal în care plutesc, printre alge și plante marine, pești exotici.

Deodată apa este turburată pentru că-

Dreapta: Ginger Alten, dansatoarea de acvarium și dublura actriței Ginger Rogers în dansurile grele

teva clipe și o femeie încântătoare, de mărimea unui pește, apare și dansează în apă.

Intregul spectacol este aranjat printr'un subtil joc de oglinzi și de reflectoare. Bine'nțeles că iluzia este perfectă.

Ginger Alten vorbea într'un chip plăcut imaginației americanilor care, în timp ce-și luau masa credeau că asistă la o poveste fantastică cu zâne ce apar din fundul apelor.

După câțiva timp Ginger Alten a părăsit rolul de femeie-pește pentru a deveni femeie-pasăre.

Fiind nevoită să facă o călătorie la Chicago, Ginger Alten s'a grăbit să-și termine treburile pentru a se reîntoarce la Hollywood. S'a suit într'un avion care s'a prăbușit... Și femeia-pasăre a murit.

Ginger Rogers și-a pierdut dublura. Cei cari au crezut, după primele știri publicate cu privire la accident, că frumoasa Rogers a murit, au fost foarte bucuroși cetind desmințirea. În schimb vizitatorii „Clubului Sirenelor” au rămas nemângăiați.

La migrene,
la reumatism și indispoziții
luați numai tablete Pyramidon.
La cumpărare observați negreșit
Crucea „Bayer” pe ambalaj!

Pyramidon
TABLETE

DEBARCAREA... — ÎNTRE IPOTEZĂ ȘI REALITATE —

(Urmare din pagina 7-a)

În campania din Creta marina a jucat un rol secundar deoarece forțele germane au fost transportate exclusiv pe calea aerului. Aceasta nu este regula. Japonezii au folosit în debarcările lor forțe navale importante. În primul rând vedete rapide, al căror rol constă în a lansa ceață artificială, a deschide focul asupra bateriilor de coastă și a înăbuși orice primejdie din zona debarcării.

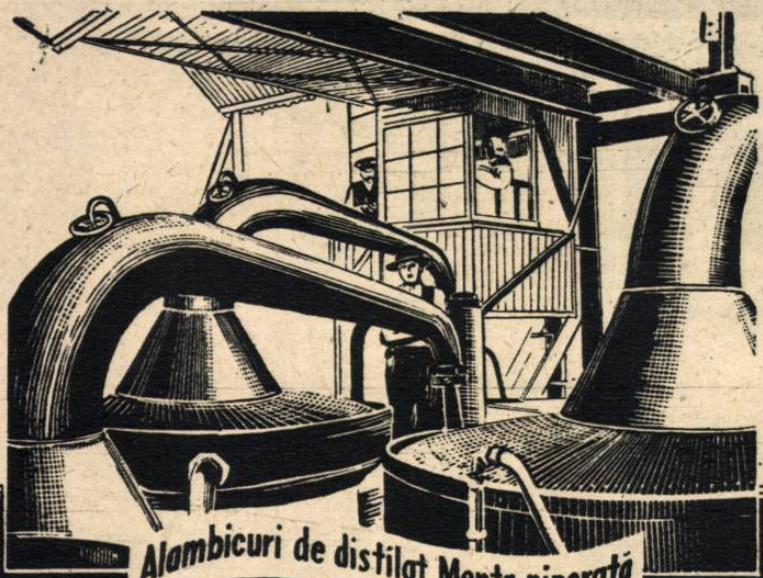
Japonezii au folosit și vase speciale care transportă tancuri ce pot fi cu mare ușurință debarcate.

Din cele de mai sus, se poate vedea că o debarcare necesită o pregătire minuțioasă și mai ales oameni de o calitate combativă pe care englezii n'au demonstrat-o până acum.

De aceea forțele germane care asigură paza coastelor europene așteaptă liniștite... vizita insularilor.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Înscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939

Heliografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ”, București, Str. Sărindar 5-7-9. Înmatriculată sub No. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 11-VIII-1942

Alambicuri de distilat Menta piperată

Într-o mare, modernă și complet automată instalație proprie de distilare, aflătoare la Brașov, a S. A. R. Chlorodont, se distilează iarba de mentă piperată cu vapori de apă. Uleiul de mentă piperată natural și pur, obținut astfel, e un ingredient important al pastei de dinți Chlorodont, care se livrează și astăzi în aceeași veche calitate. Decele falsificări ale uleiului de mentă piperată au determinat S. A. R. Chlorodont să prepare ea însăși această materie primă, de o importanță hotărâtoare pentru deliciosul gust înviorător al pastei de dinți Chlorodont.

Pasta de dinți Chlorodont

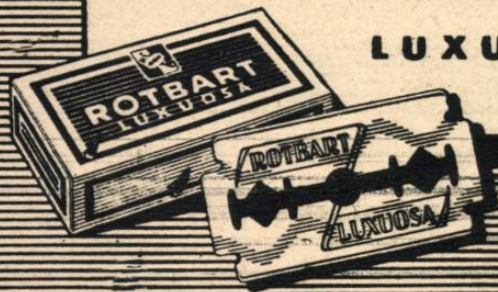
*cu deliciosul gust
înviator de mentă piperată*

Bine ras bine dispus!

ROTBA

LUXUOSA

SALIPYRIN

la turburările periodice
la femei, dureri
de cap, de șale.

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

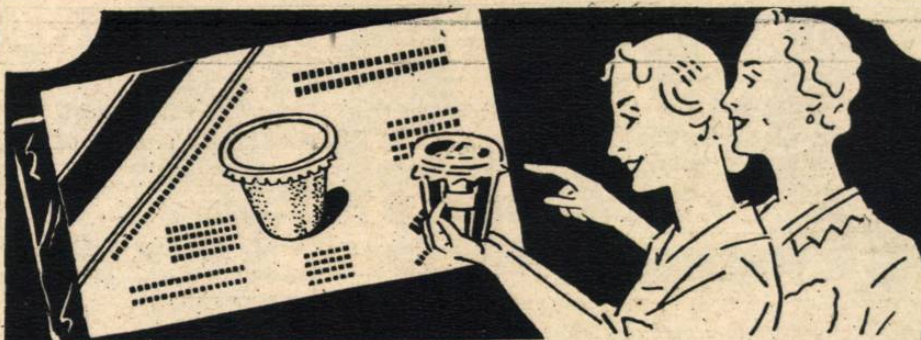
*Îngrijirea
PIELEI
nu constituie
o problemă!*

Îngrijirea pielii nu se reduce la o simplă și superficială aplicare a cremei, ci necesită un tratament îngrijit administrat întregului țesut astfel încât crema să pătrundă adânc în piele. Această acțiune în profunzime reprezintă valoarea excepțională a CREMEI MOUSON.

CREME MOUSON

PĂTRUNDE
ADÂNC
ÎN PIELĂ

In Cellophan se poate avea încredere
Doamnele care cumpără mult, știu acest lucru.

Cellophan-ul apără orice marfă, este igienic și are un aspect plăcut; un ambalaj cu adevărat frumos și adecuat. În bucătărie, Cellophan-ul pentru borcane a devenit pentru gospodine un articol de primă necesitate. Întrebuințarea lui este simplă și închide hermetic orice borcan.

CELLOPHAN PENTRU BORCANE

DE VANZARE LA TOATE MAGAZINELE DE SPECIALITATE

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

M. S. Regina Mamă Elena pe aeroport la reîntoarcerea M. S. Regelui și a d-lui prof. Mihai Antonescu de pe front

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, vorbind în aula Facultății de Drept, la constituirea secțiunilor Asociației Româno-Germane

D-na Maria Mareșal Antonescu la solemnitatea punerii pietrei fundamentale a Școalei de Gospodărie Țărănească din comuna Isbiceni (Romaniați)

D. prof. Ion Petrovici, ministrul Educației Naționale vorbind la deschiderea cursurilor din Câmpulung (Muscel)

D. Al. Marcu, ministrul Propagandei, în mijlocul grupului de învățători și învățătoare din Bucovina, Basarabia și Transnistria care au vizitat Capitala

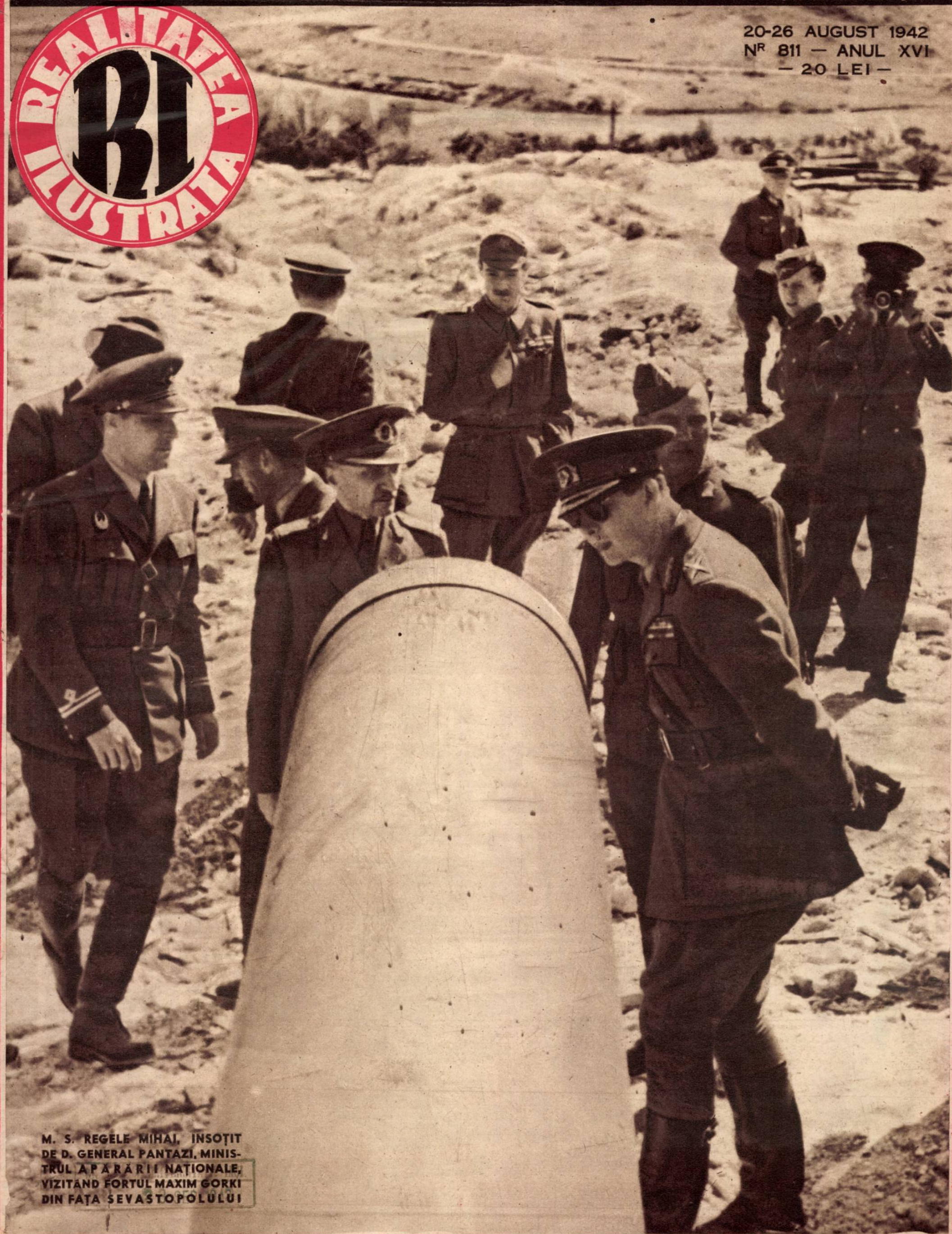

O fază a match-ului de foot-ball dintre echipele Rapid-Universitatea care s'a terminat cu rezultatul de 7—1 pentru Rapid

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

20-26 AUGUST 1942
NR 811 — ANUL XVI
— 20 LEI —

M. S. REGELE MIHAI, ÎNȘOTIT
DE D. GENERAL PANTAZI, MINIS-
TRUL APĂRĂRII NAȚIONALE,
VIZITAND FORTUL MAXIM GORKI
DIN FAȚA SEVASTOPOLULUI

Sus: Marinar român de veghe în apele Mării de Azov, scrutează cerul în căutarea avionului inamic care ar încerca să se apropie.

Sub arșița pârjolitoare a soarelui, cavaleriștii români înaintează victorioși pe drumurile Caucazului, printre tunurile bolșevice reduse la tăcere

Jos: Scurt popas, cu privirea neclintită însă dela liniile apropiate ale inamicului.

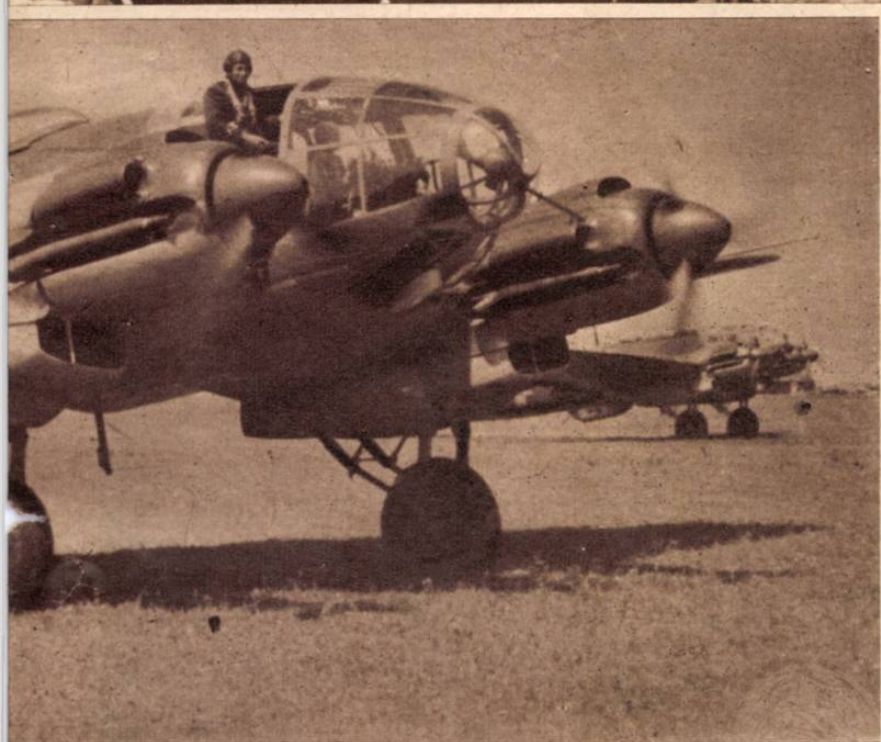
Jos: Pioneri români construind în grabă un pod pentru trecerea trupelor peste un râu de pe frontul Caucazului.

Stânga: Bombardier românesc de tipul „He 111” așteptând semnalul de decolare pentru misiunea de bombardare a inamicului în retragere.

Sus: Neobosită și neînfricată, cavaleria română este veșnic în urmărire inamicului oriunde încearcă acesta să-și facă noi poziții de rezistență.

**tând spre
UCAI**

Sus: D. General Pantazi, ministrul Apărării Naționale, inspectează o unitate de tancuri pe front.

Jos: Patrulă românească făcându-și provizii de apă, după trecerea unui râu.

La poalele Caucazilor, infanteriștii români împing un tun pe o poziție înaintată.

FOTO P. P.

CAND vasul a trecut prin fața statuii libertății, așezată chiar în fața portului New-York, d. Joseph Martin, membru în consiliul de administrație al lui „Bank of England” și administratorul celor mai importante mine de aur din Africa de Sud, a scos un suspin de ușurare.

Este un bărbat voinic dar totuși uscățiv cu tenul ars de soare ca toți coloniștii anglo-saxoni. Totuși nu este englez ci sud-african, descendent al coloniștilor francezi de religie hughenotă care, după revocarea verdictului dela Nantes, au fost primii constructori al Africii Australe Albe.

Călătoria n'a fost dintre cele mai plăcute, căci dela Cap și până în America multe pericole pândesc navigația britanică. Joseph Martin a fost însărcinat cu o misiune dintre cele mai grele, în același timp economică ca și diplomatică, fiind șeful comisiei engleze de achiziții și cumpărări.

Dacă drumul prin Atlantic până la coastele braziliene a fost oarecum calm, în schimb navigația prin Marea Caraibelor s'a desfășurat într-o atmosferă plină de primejdii.

La fiecare clipă se dădea câte-o alarmă. În momentul când Joseph Martin a văzut în fața sa pământul american, a început să se gândească la greutățile care se ridică în calea oricărei negocieri cu americanii.

„Americani erau teribili în afaceri”. Cine vrea să cumpere trebuia să plătească mai târziu. Era imposibil să se facă plățile alt-

Instalațiile celei mai mari mine de aur din lume, care se găsește în regiunea Johannesburg din Africa de Sud.

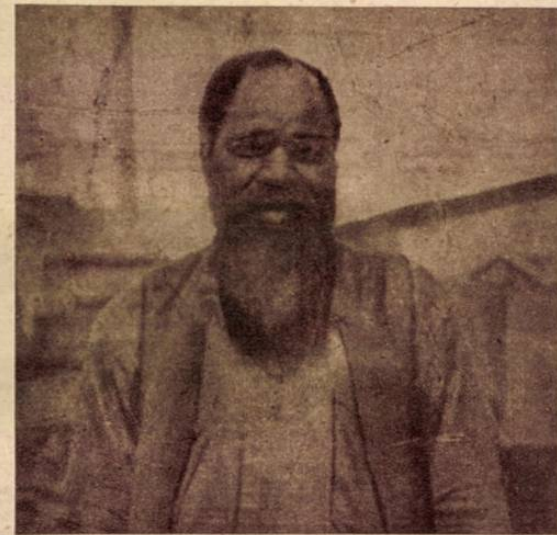
CÂND O țară are prea mult AUR

fel decât în aur, adică scontându-se pe producția de aur a minelor sud-africane.

Or, în ultima vreme atitudinea americanilor în ceea ce privește aurul, s'a schimbat foarte mult, față de aceea dela începutul conflictului.

Un economist american, d. Carlton Beals a publicat o carte intitulată „Pan-America” disputată și vândută în toate librăriile americane.

În această carte autorul proclamă

Un muncitor sud-african care toată viața lui n'a făcut altceva decât să extragă aur. Și totuși nici chipul, nici înfățișarea lui nu diferă de aceea ale muncitorului necăjit din oricare domeniu.

printre alte lucruri scandaloase pentru un englez și următoarele adevăruri economice:

„Dela războiul trecut și până astăzi, Statele Unite au acumulat trei sferturi din aurul globului. Aceasta este una din cauzele actualului conflict. Americanii ar fi făcut poate mai bine dacă ar fi plătit inginerilor și muncitorilor care lucrează în toate minele de aur din lume, dublul sau triplul salariului lor, pentru ca acești oameni să-și caute altă meserie sau la nevoie să planteze fasole și cartofi.

Trebuia să se împiedece de mulți ani extragerea celei mai mici cantități de aur. Totuși nu este prea târziu...”

Fără să împărtășească teoriile revoluționare ale economistului citat, americanii s'au așezat din primul moment pe terenul practic al chestiunii.

Stânga: Hidromonitorul unei mine de aur în plină acțiune

„Nu mai avem nevoie de aur. Banca Federală posedă în pivnițele ei mai mult aur și argint decât ar avea nevoie. Cel puțin argintul ar putea servi la nevoie la înlocuirea staniului și plumbului care lipsesc foarte mult industriei noastre; am putea întrebuința 40.000 de tone de argint din cantitatea totală de 60.000 de care dispunem.

„În schimb, aurul nu poate servi la nimic, nici măcar la aurirea cutiilor de carne de porc conservată. Trebuie totuși să luăm în considerație că industria conservelor de tot felul stagnează mai ales din lipsa metalelor necesare confecționării cutiilor metalice. Trebuie să micșorăm producția de aur și să mărim prin orice mijloace extracția metalelor mai necesare cum sunt plumbul și staniul.

Cum poate fi soluționată problema aceasta care ar necesita în primul rând transplantarea unor mase de muncitori din Transvaal în Congo belgian?

Tânăr negru muncind la spălarea rocilor aurifere din Africa de Sud.

Cu puțin înainte de plecarea sa, d. Joseph Martin a semnat împreună cu colegii săi, un acord privitor la micșorarea extracțiilor de aur. America cerea „Mâncătorilor de aur”, cum sunt numiți capitaliștii din Africa de Sud interesați la exploatarea minelor, să stabilească un plafon al producției de aur.

În timp ce se ivea problema șomajului, au explodat la Johannesburg și la Pretoria primele bombe aruncate de japonezi. Știrea bombardamentelor l-a ajuns pe d. Joseph Martin pe bordul vasului ce se îndrepta spre America. Pe aselaș vas se afla și un gazetar american care, înarmat cu un binoclu, scruta zărilor recunoscând la fiecare leghe prezența submarinelor inamice.

Concomitent cu călătoria d-lui Joseph Martin la New-York, un delegat al guvernului american debarca la Capetown pentru a cere insistent o nouă micșorare a producției de aur, cu orice risc, chiar cu acela al șomajului.

Și iată că în vreme ce puterile Axei clădesc o lume nouă prin puterea dinamică a armatelor lor și prin idealul fanatic al masselor, vechea lume democratică, încrezătoare în virtuțile mântuitoare ale aurului, încearcă să micșoreze producția prețiosului metal, care pare că împiedecă accelerarea procesului de dezvoltare a industriei de război.

În orice caz, se poate afirma că prin aglomerarea aurului într-o singură parte a lumii, el a încetat de a mai fi un metal rar și prețios și că valoarea lui este cu mult sub aceea a plumbului sau a staniului, de care anglosaxonii duc lipsă în urma ocupării de către japonezi a minelor din Extremul Orient.

nardin de Saint-Pierre, idilica insulă a romanticului scriitor, este un mic paradis terestru.

Toate fructele tropicelor și ale țărilor calde cresc la diferitele altitudini ale munților. Odinioară, primii coloniști au putut să trăiască exclusiv din produsul muncii lor. Măncarea de rezistență era furnizată de faimoasele broaște țestoase ale Sudului. Când insula a fost ocupată ea era plină de milioane de broaște care-și depuneau ouăle pe marginea oceanului. Vânătoarea broaștelor a fost dusă în condiții atât de nemiloase, încât n'a mai rămas aproape nici o urmă din acești locuitori ai insulei.

Fructele se găsesc din abundență, iar legumele lipsesc cu desăvârșire de oarece fructele nu cer nicio îngrijire în timp ce producția legumelor presupune mână de lucru disponibilă.

Datorită crizei mâinii de lucru locuitorii din Saint-Denis preferau să-și aducă legumele din Madagascar.

Explicația e foarte simplă: prețul mâinii de lucru în insula Réunion era tot atât de ridicat ca și în Franța. În timp ce insula era asimilată metropolei franceze prin regi-

mul legilor sociale, Madagascarul păstrează și astăzi regimul colonial.

În lipsa celorlalte alimente legumele au devenit dintr'odată absolut necesare populației. De aceea guvernatorul francez, Aubert, a dispus micșorarea cu 50% a suprafețelor cultivate până acum cu trestie de zahăr, plantă al cărei produs era aruncat de multe ori în mare...

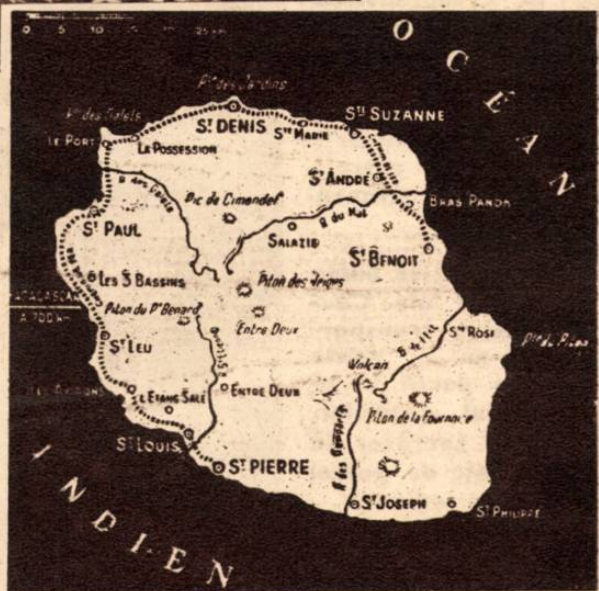
Nevoia a creiat legea!

Locuitorii deplâng neglijarea principiului autarhic care în caz de războiu este salutar pentru orice regiune supusă blocadei și izolării.

Insula Réunion este singura posesiune colonială franceză populată exclusiv cu francezi. Cucerirea acestei regiuni paradisiace n'a costat nicio picătură de sânge.

La începuturile colonizării, insula a vegetat, dar din anul 1708, odată cu plantarea cafelei, ea a luat un avânt considerabil. Deoarece majoritatea coloniștilor făceau parte din pătura nobiliară franceză, resimțindu-se nevoia acută a mâinii de lucru, au fost aduși sclavi din Madagascar. Deși malgașii s'au înmulțit vertiginos rassa albă a rămas pură de orice amestec.

La începutul veacului al XIX-lea, când instituția barbară a sclavajului a fost desființată, parte din locuitorii insulei s'au repatriat, fetele au fost depuse în mănăstiri iar băieții au fost expe-

Insula Réunion, care se găsește la o depărtare de 700 km. de Madagascar

Din nefericire, locuitorii au început de câteva decade să dea o importanță deosebită culturai trestiei de zahăr în defavoarea celorlalte culturi. Reunioniștii își aduceau cărnurile, legumele, grâul și chiar cafeaua din insula Madagascar, marea și generoasa vecină. Anul acesta în timp ce toate magazinele și silozurile au fost umplute cu producția de trestie de zahăr a anilor trecuți, farmaciile au fost închise din lipsă de medicamente iar piața duce lipsă de toate în afară de rom și de bumbac.

Stofele și produsele textile lipsesc cu desăvârșire căci ele veneau din Europa înainte de începerea conflictului.

În fața acestei sărăcii, natura își arată bogăția ei exuberantă. Insula lui Ber-

Strada principală a portului Diego Suarez, unde, altădată, reunioniștii își plasau mărfurile lor

diati în Franța pentru a-și căuta o întrebuințare.

Cățiva din acești tineri au isbutit în artă cum a fost cazul poetului parmasian Leconte de Lisle și a lui Joseph Bédier romancierul. Alții au făcut carieră în armată ca amiralul Lacaze, alții în sfârșit au ilustrat politica franceză și teatrul, ca Blanche Pierson și Nancy Vernay.

Rolul Réunioniștilor a fost extrem de important în colonizarea Madagascarului și a insulei Saint-Maurice.

Deși englezii au ocupat Saint-Maurice, limba oficială a insularilor continuă a fi limba franceză de la începutul veacului al 18-lea.

Astăzi, datorită războiului necruțător, nevinovații locuitori ai insulei Réunion, acest colț de paradis pământesc, suportă cele mai aspre restricțiuni alimentare, provocate în mod neașteptat de aliații de ieri.

Stânga; Indigeni din Réunion, cu care albișii nu s'au amestecat nici odată

Dreapta: Réunionistul duce încă viața primitivă a țărilor care nu trebuie să se stingă niciodată

REUNION

**INSULA CARE
DEȚINE RECORDUL
RESTRICTIILOR**

INSULA Réunion este o colonie franceză pierdută în mijlocul Oceanului Indian. Este o veche provincie franceză colonizată de veacuri, unde se mai păstrează obiceiurile primilor coloniști veniți pe vremea lui Luțovic al XIV-lea. Oamenii de acolo continuă să locuiască în orașe de tip francez și numele lor au stranii sonorități din alte timpuri: Adam Viliers, de la Giroday, de Kervenguen, de Kermaikal etc.

În fiecare Duminică dimineață, doamnele se duc la biserică la brațul soților lor. La anumite ocazii tinerele fete care se îmbracă întocmai ca bunicile noastre au voie să danseze dansuri caste și nevinovate cum este cadrilul de pildă.

Insula Réunion pitorească, sentimentală și robinsoniană se află de câțiva timp într'una din cele mai grele situații. Ultimul vas care a adus informații din această posesiune colonială a sosit într'un port francez acum șase săptămâni. Prin ocuparea Madagascarului de către englezi cercul din jurul insulei s'a închis complet.

Frontier

Incendiu uriaș la o sondă din Baku, care a durat timp de opt săptămâni fără să poată fi stins.

RĂZBOIUL actual al cărui teatru de operațiuni cuprinde aproape întregul glob pământesc, a impus amplificarea la maximum a mijloacelor de luptă și de transport al căror rost este de a contracta spațiile, scurtând timpul util pentru desvoltarea unei acțiuni.

Față de flotele uriașe, față de aviațiile de luptă și de transport, față mai ales de enormele armate de blindate folosite de beligeranți, războiul actual s'a transformat într'un războiu al petrolului, fără de care nu se poate schița nici cea mai neînsemnată acțiune militară.

Am arătat într'un număr trecut al revistei noastre cât petrol consumă o flotă aeriană într'un simplu raid la care participă câteva sute de avioane. Cifra devine astronomică dacă ne gândim la consumul flotelor care transportă arme, muniții, trupe de întărire și petrolul necesar fronturilor.

Datorită progresului tehnic care a transformat conflictul actual într'o cursă a înarmărilor și a materiilor prime, petrolul deține primatul pe lista materiilor necesare unei armate în acțiune.

Zonele petroliere ale lumii s'au trasformat în zone de interes strategic. Importanța strategică s'a substituit celei eco-

nomice în așa măsură, încât parte din armatele beligerante au scopul de a apăra sau de a ataca perimetrele producătoare ale aurului negru.

Paradoxala și scandaloașă alianță a capitalismului anglo-american cu comunismul rus a fost pusă în situația de a apăra cu ultima îndârjire zonele petrolifere care alimen-

Dreapta: În unele regiuni ale Caucazului, transportul nu se poate face decât cu ajutorul cătărilor. Jos: Lucrător la sondele de petrol din regiunea Maikop.

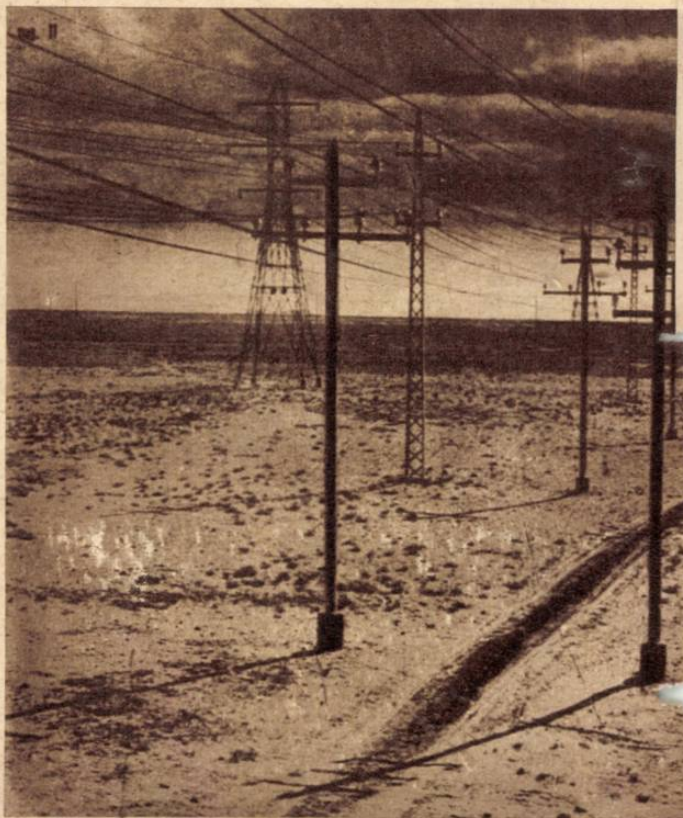
tau și justificau un oarecare optimism. Linia defensivă a Rusiei Sovietice și a imperiului britanic s'a confundat cu linia de apărare a petrolului. Frontierele ridicate în jurul puțurilor de petrol, deveneau mai importante decât frontierele terestre care au fost în mod generos forțate de elanul trupelor Axei.

În timp ce armatele Axei cucereau vaste teritorii din spațiul Uniunii Sovietice, aliații încercau să bagatelizeze aceste victorii afirmând că de vreme ce petrolul era în siguranță sfârșitul războiului rămânea învaluit în optimism.

Incepând dela țărmurile Mării Negre și până departe în apele Pacificului, defensiva engleză urma cu exactitate liniile sinuoase ale distribuției petrolului.

Egiptul, Palestina și Siria se află la capătul acestei linii și rostul strategic al acestor teritorii este de a constitui baraje

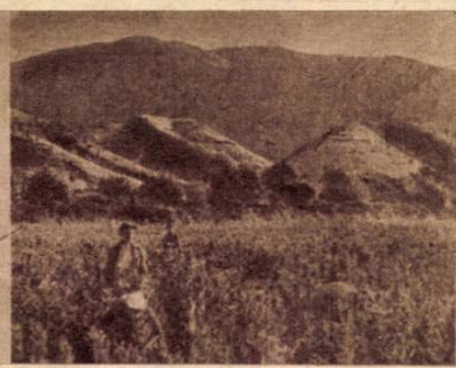
Jos: Rețea telefonică în apropierea unei regiuni petrolifere din Caucaz.

Un han pentru popasul celor care străbat munții Caucaz.

Câmpiile caucaziene produc 30 la sută din legumele necesare Rusiei.

Chiar la poalele Caucazilor, culturile de leguminoase sunt întinse și bogate în roade.

petrolului

pe drumul ce duce la petrolul din Orientul apropiat. Sub pretextul că Germania ar amenința Iranul și Irakul, armatele engleze au ocupat perimetrele petrolifere din aceste țări. În felul acesta armatele britanice s'au apropiat de armatele rusești care păzesc de o parte și de alta a lanțului muntos al Caucazului isvoarele de petrol dela Baku și Batum.

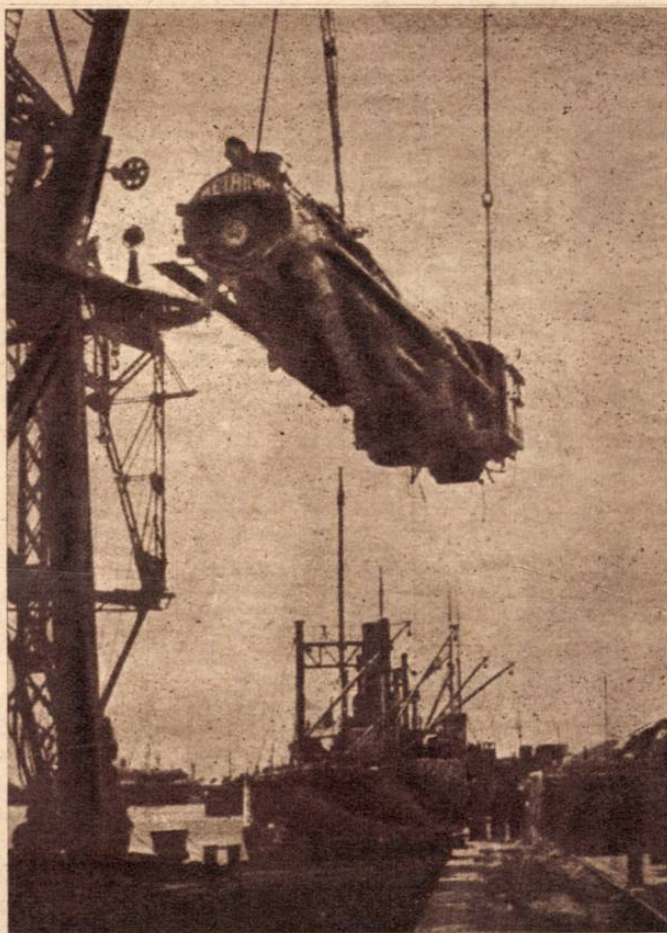
Din Orientul mijlociu linia defensivă a petrolului coboară spre Golful Persic spre puțurile din Birmania

Din Burma, linia se îndreaptă spre Indiile Olandeze unde dorința de a caparare a americanilor și englezilor se află față în față cu spiritul întreprinzător al olandezilor.

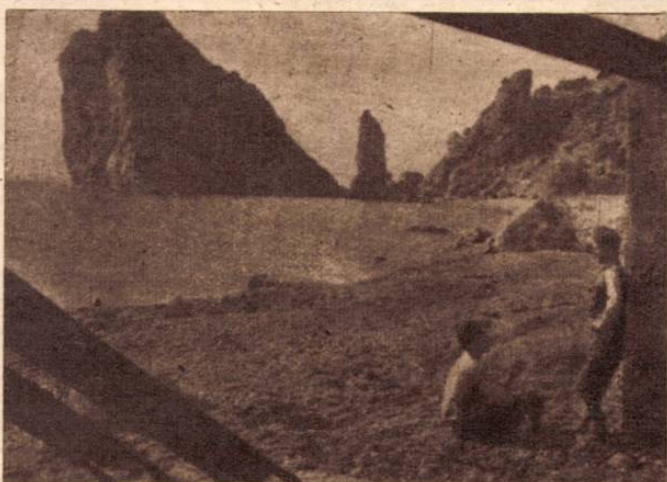
Intrarea Japoniei în războiu a modificat în mare parte strategia aliaților. Sursele de petrol din Birmania au căzut sub controlul japonezilor, care au reușit să pună stăpânire pe vastele perimetre din Indiile Olandeze și mai ales să neutralizeze imensa producție a rafineriilor din această parte a imperiului olandez.

Și astfel Olanda care n'a reușit să-și apere teritoriul metropolitan a pierdut cele mai bogate regiuni ale ei, unde zăceau milioane de tone de petrol.

Orgoliu aliaților bazat pe monopolul și pe superioritatea producției de petrol a fost grav înfrânt, căci forțele combatante din Extremul Orient nu vor mai putea intra în acțiune din lipsa combustibilului. În timp ce în Extremul Orient, liniile de apărare ale petrolu-

Vedere din portul Batum prin care se făcea, altădată, exportul petrolului rusesc.

Peisaj de pe coasta caucaziană a Mării de Azov, pe care au cucerit-o recent trupele române.

Praful stepei caucaziene e așa de alb și de enorm că-ți dă impresie de zăpadă.

Harta regiunilor în care se desfășoară ofensiva armatelor germane și române.

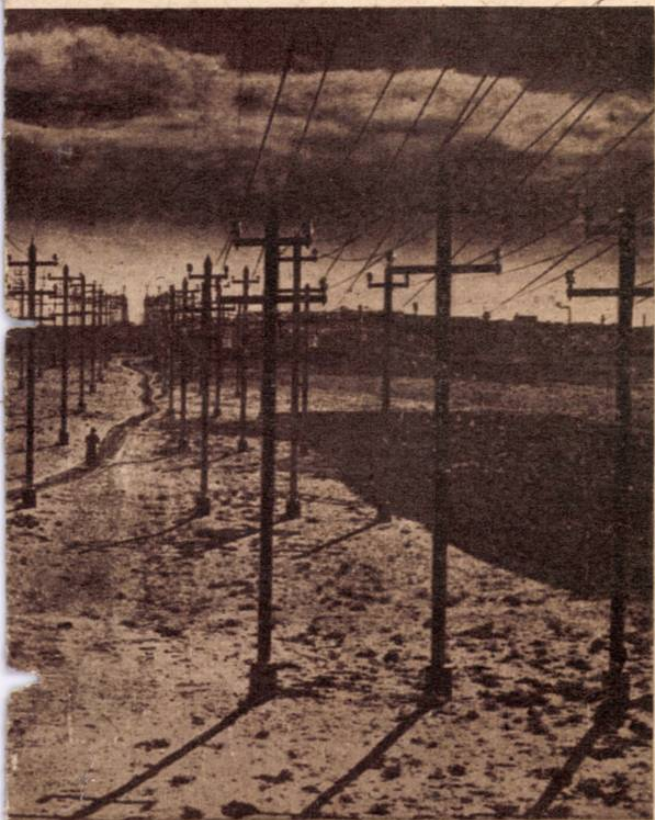
lui au fost forțate, în timp ce frontierele vastelor posesiuni ale aliaților erau prea slabe față de elanul niponilor, situația petrolului din Orientul mijlociu a suferit și ea în ultimele săptămâni o schimbare care poate fi catastrofală pentru aliați și decisivă pentru sfârșitul războiului.

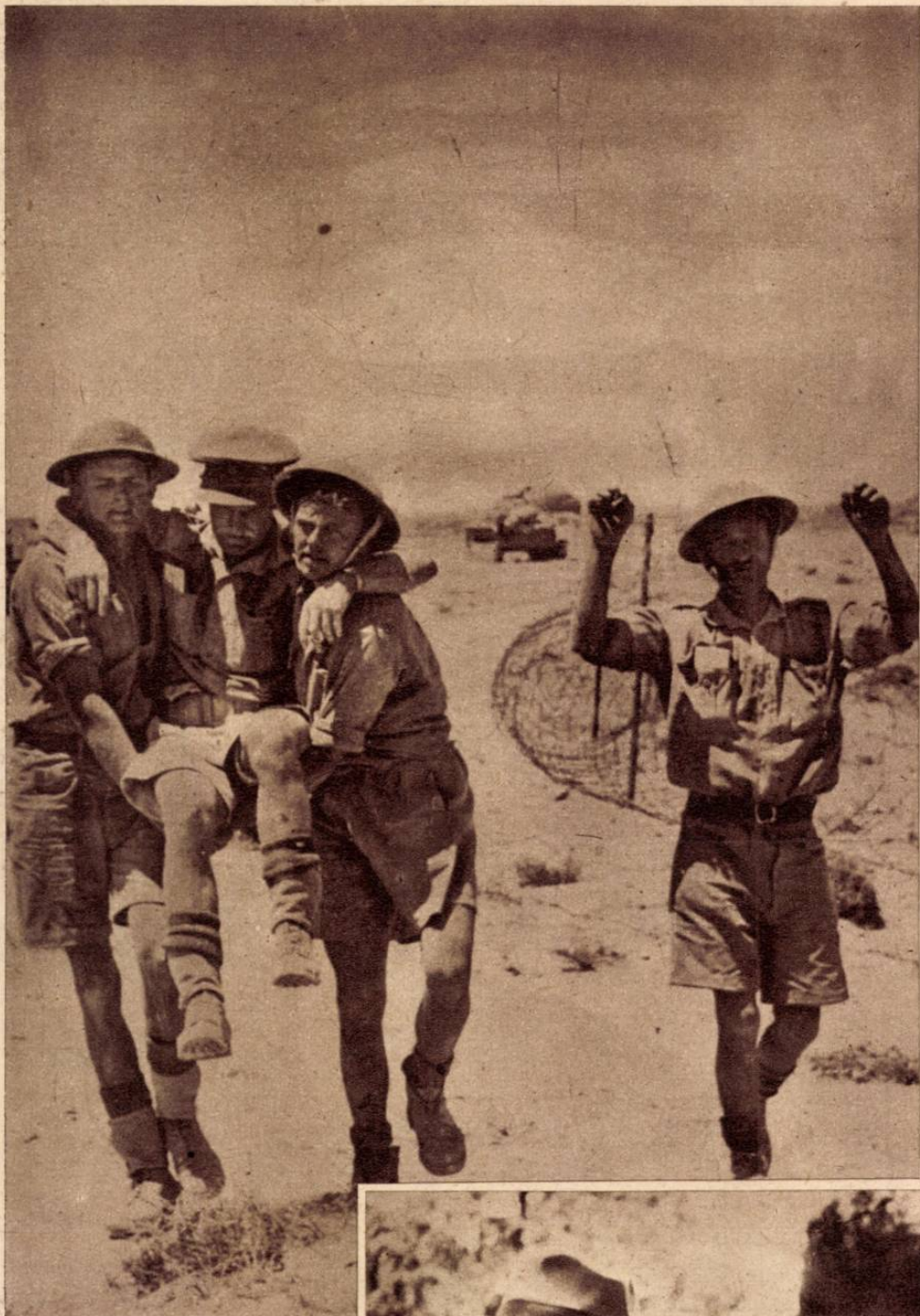
Zona de protecție a petrolului din Orientul din mijloc, și anume Egiptul, se află sub continua amenințare a înaintării germano-italienilor iar pe de altă parte armatele europene care luptă împotriva bolșevicilor înaintază vertiginos și furtunos spre Caucaz.

În momentul de față linia de apărare a petrolului se confundă cu frontul propriu zis. Perimetrele petroliere situate pe versantul nordic al Caucazului au fost ocupate de trupele aliate Germaniei.

Regiunea Maikop care pro-

(Continuare în pag. 13-a).

Sus: Trei soldați britanici de pe frontul african vin să se predea germanilor, aducând cu ei și pe ofițerul lor rănit, convinși fiind că acesta va avea aici toate îngrijirile necesare.

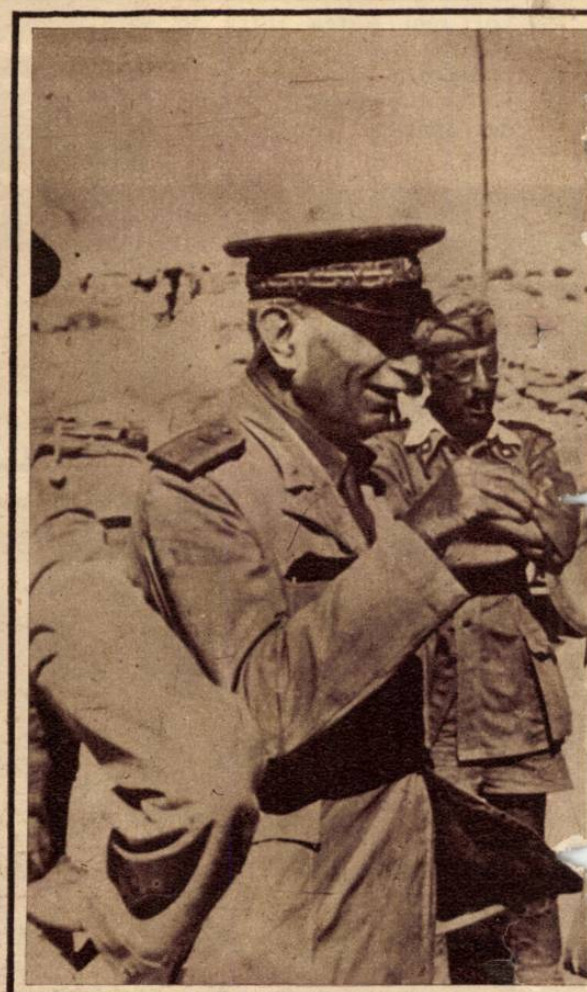
Jos: Infanteriști germani trec fluviul Kuban după ce artileria și aviația au redus la tăcere toate încercările bolșevicilor de a rezista pe malul acestei ape din regiunea Caucazilor.

Sus: Sosirea d-lui Saffet Arikan, noul ambasador al Turciei la Berlin, pe unul din aerodromurile capitalei Reich-ului.

Stânga: D. Pierre Laval, șeful guvernului francez a ținut să se întâlnească la Vichy cu profesorul german Grimm, cu prilejul conferințelor pe care acesta le-a ținut în Franța neocupată.

din DATA ZILEA

D. Bojiloff, ministrul de Finanțe al Bulgariei semnând în Cartea de Aur a Berlinului, cu prilejul vizitei făcute în capitala Reichului.

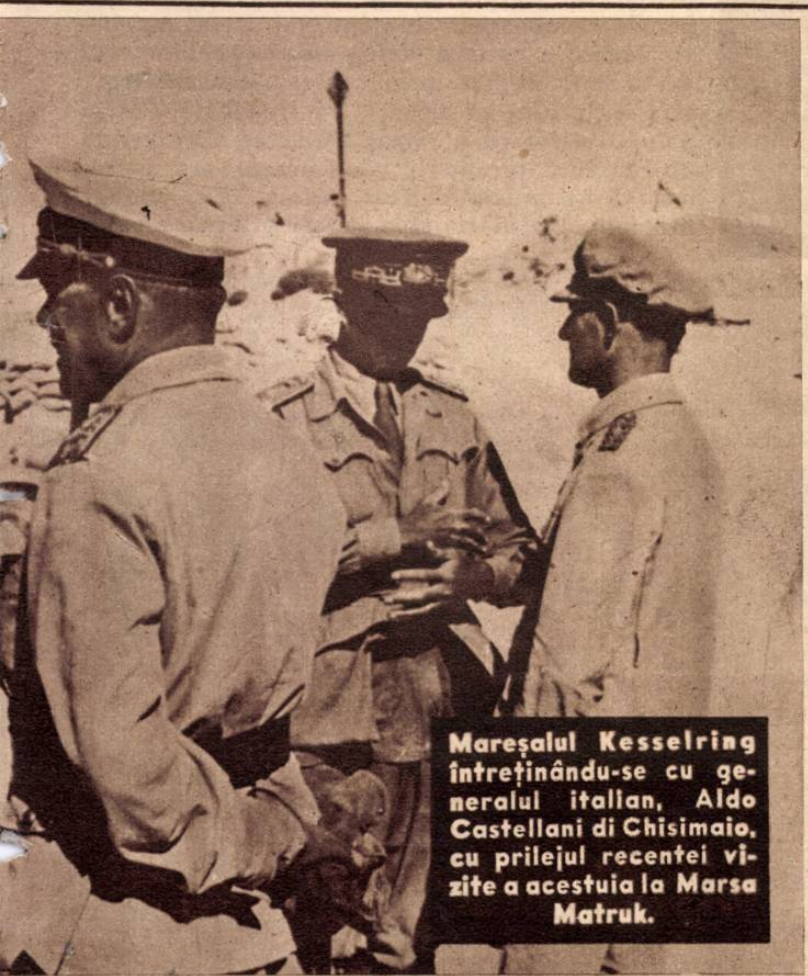
Fuehrerul Adolf Hitler întreținându-se, la Cartierul său General, cu generalul Schmidt, unul din comandanții neîntrecuți ai bătăliilor de tancuri.

Mahatma Gandhi rostind un discurs la microfon către poporul hindus, înainte de arestarea lui de către autoritățile britanice.

Artileriști germani preparând atacul unui cuib de rezistență bolșevic, după pătrunderea în orașul Rostov.

Mareșalul Kesselring întreținându-se cu generalul italian, Aldo Castellani di Chisimaio, cu prilejul recente vizite a acestuia la Marsa Matruk.

Atenție, câmp minat! Așa arată tăblițele fluturate în aer de pionierii care au grijă de a cerceta și deschide drumurile armatelor în urmărirea bolșevicilor din regiunea Stalingradului.

Săptămâna NEAGRA

UN ziarist francez a descris atmosfera care a domnit în Egipt în timpul vertiginosoasei înaintări a lui Rommel. Faptele s'au petrecut după cum urmează:

La 21 Iunie Tobrukul căzuse împreună cu o armată de 33.000 de oameni. Era tocmai ziua când pe hipodromul din Alexandria se alerga cursa cea mare. Regele Faruk se afla la reședința sa din Ras-el-Tin în timp ce „regii comerțului” egiptean își petreceau vacanțele în vilele lor somptuase din Ramleh. Nimeni n'a crezut vreodată că Alexandria se află în apropierea frontului. Tunurile antiaeriene instalate la poalele palatului regal păreau mai mult ornamentații, cu servanții lor maltezi. În fiecare seară, în întinericul total al camuflajului, soldații fredonau melodii din războiul trecut, în timp ce perechi sentimentale de infirmiere și de sanitari numărau stelele cerului, așteptând debarcarea răniților din vasele-spital.

La Union-Club, ofițerii britanici citeau ziarele din patrie, bând în tăcere whisky la gheață. Atmosfera era calmă. Nimeni nu cunoștea încă știrile tragice de pe front.

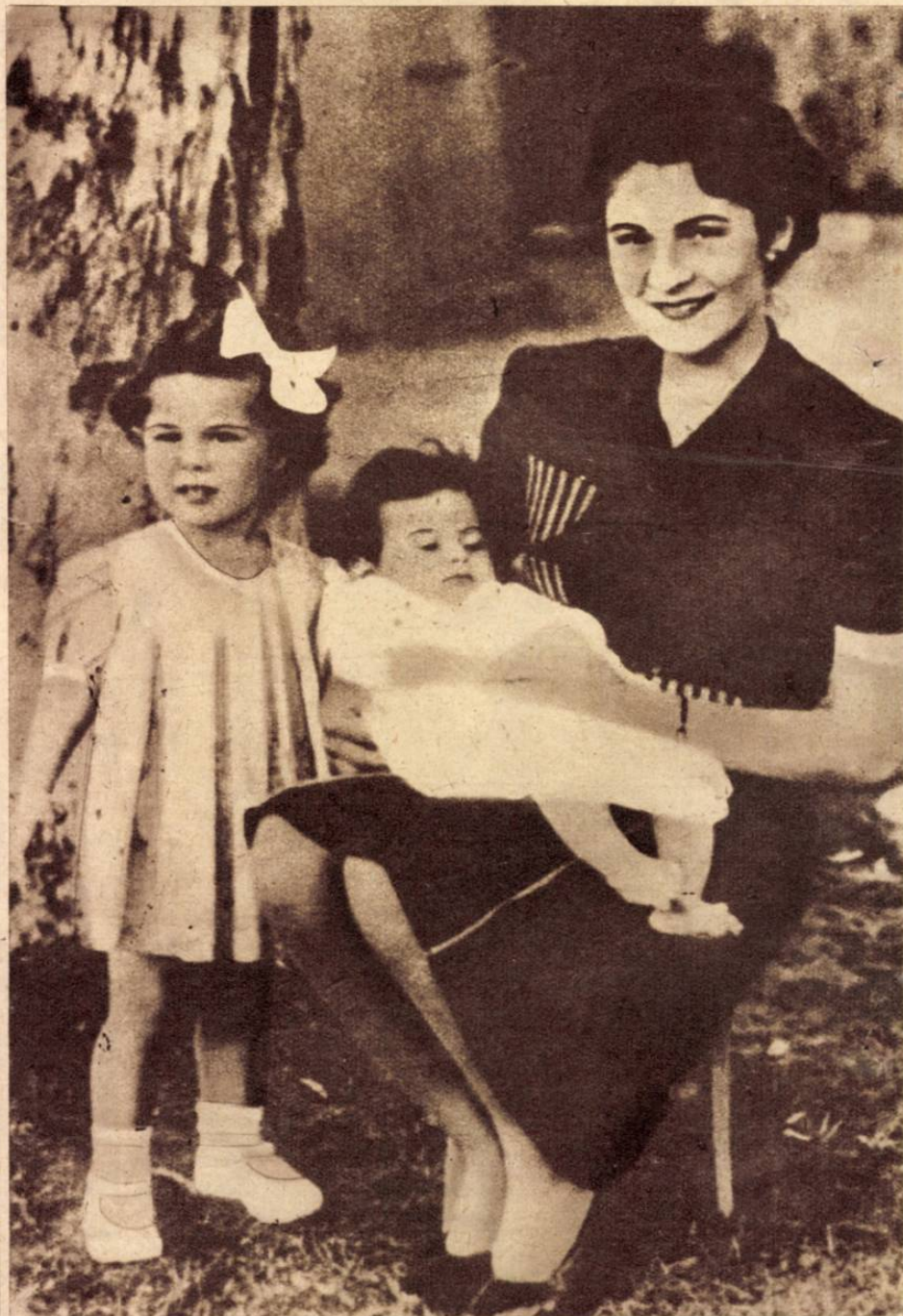
La 22 Iunie informațiile au devenit brusc alarmante. După căderea Tobrukului, valuri de soldați răniți și dezarmați năvăliră în oraș cu semnele retragerii dureroase pe fețe. Apoi totul a reintrat în liniște. La matchul de polo dintre sud-africani și marina britanică nu s'a remarcat prezența ofițerilor. Amiralul Tom Harwood nu și-a făcut partida zilnică de golf. Flota reluase calea mării după eșecul dela Pantelaria. Alexandria retrăia zilele triste din 1940. La bursă s'au înregistrat scăderi vertiginose, în timp ce cursul bumbacului a scăzut. Egiptul se afla în plină febră.

La 25 Iunie, germano-italienii se aflau la frontiera țării. Generalul Ritchie părea că renunță la apărarea pozițiilor Sollum și Sidi Omar. Golful Halfaya a fost evacuat. Drumul devenise liber pentru blindatele mareșalului Rommel. Vestile de necrezut se răspândiră cu iuteală în oraș. Bazinul de înot dela Gesireh Sporting-Club, frecventat de soțiile ofițerilor britanici, s'a golit brusc.

La vila primului ministru Nahas Pașa se ținea un consiliu cu ministrul Angliei și cu câțiva generali. Lipsa generalului Auchinleck marca gravitatea momentului. Generalul Stone, comandantul trupelor britanice din Egipt, a luat cuvântul și discursul său scandat de sgomotul ventilatoarelor conținea un tablou

Dreapta: Regina Farida a Egiptului cu cele două fiice ale sale, la reședința de vară unde au apucat-o evenimentele dela sfârșitul lui Iunie.

Jos: Strada bijutierilor din Cairo, care a cunoscut o animație extraordinară în momentul înaintării amenințătoare a trupelor germano-italiene.

Nimeni nu se aștepta la evenimentele fulgerătoare din săptămâna aceea. Garda Palatului — pe care o vedem mai jos — continua să se schimbe în pas de defilare și în cântece tradiționale.

dramatic al situației. În timp ce primul ministru al Egiptului își satisfăcea pasiunea pentru bomboanele de mentă, ministrul Angliei sir Miles, a cetit o telegramă a cabinetului de războiu englez, prin care se dădeau asigurări Egiptului că situația va fi salvată. Totuși primul ministru a rămas întristat. Conferința nu era încă terminată când orașul era informat că britanicii au fost nevoiți să se retragă din nou. Un alarmist a lansat știrea că para-

Egiptului

șutiști germani fuseseră lansați în oaza Fayum în apropiere de Cairo. Știrea era falsă, dar ea a devenit o informație comentată cu aprindere de toată lumea.

La 26 Iunie, un magazin de pe strada Rosette n'a ridicat obloanele. Ceilalți negustori l-au imitat. Parte dintre negustori se îndreaptă spre Palestina sau spre Cairo. Circulă șvonuri dintre cele mai ciudate: sinuciderea lui Ritchie, plecarea flotei spre Gibraltar, revenirea lui Wawel, cerere de armistițiu...

La miezul zilei, un șir de automobile pornesc spre străzile orașului. Cartierul aristocratic dela Ramleh este evacuat.

Lumea fuge. Hotelurile se golesc. În barurile aproape goale, ofițerii britanici invită la mesele lor pe colegii egipteni. Asemenea lucruri nu s'au mai văzut.

— Ce va face Egiptul, dacă Rommel va intra în Alexandria? — întrebau englezii neliniștiți, căutând să scruteze chipurile egiptenilor.

Aceștia din urmă răspundeau în maniera arabă: surâdeau.

Ofițerii egipteni explicau colegilor lor englezi că, în virtutea alianței anglo-egiptene, armata egipteană nu este obligată să-și însușească interesele și conflictele aliaților, în timp ce aceștia și-au luat obligația de a apăra țara.

În anul 1926, sir Miles Lampson rezidentul general britanic și Nahas Pașa au semnat cel mai ciudat tratat de alianță din istorie. Anglia recunoștea independența și suveranitatea Egiptului. Ea obținea dreptul de a avea pe teritoriul acelei țări un număr de 10 mii de soldați și 400 de avioane pentru apărarea Canalului de Suez. În afară de aceasta, Anglia căpăta dreptul de a folosi bazele dela Alexandria și Port-Said iar în caz de războiu toate căile de comunicație egiptene.

Pretutindeni drapelul egiptean a înlocuit drapelul britanic. Era fapt deplin stabilit că soldații britanici nu vor mai putea fi văzuți pe străzile orașului Cairo. Cazarma, situată în centru, a fost dărâmată.

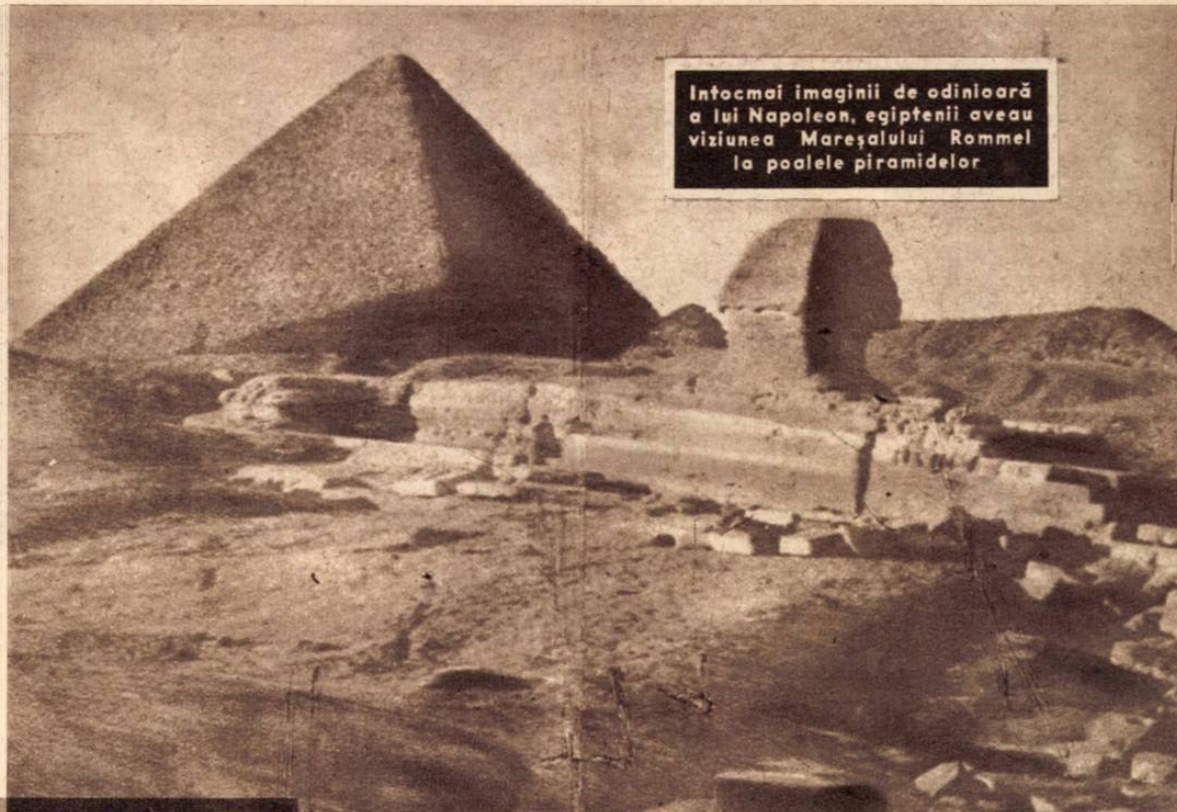
A doua zi după semnarea tratatului, sir Miles Lampson își schimba uniforma de rezident pentru aceea de ambasador. Maiorul englez care era și șeful poliției egiptene și-a schimbat casca colonială adoptând fesul local. Tratatul a stabilit în linii precise relațiile dintre cele două țări. Timp de doi ani, situația paradoxală a raporturilor dintre Anglia și Egipt a îngăduit anumitor indivizi să se îmbogățească. Intotdeauna în regiunile apropiate de front se încheie mari tranzacții. Nahas Pașa a fost sigur că guvernul egiptean va putea păstra neutralitatea. Când s'a aflat că mareșalul Rommel a ocupat Marsa Matruh, pescuitorii în apă turbure s'au turburat și ei. În după amiaza zilei de 27 Iunie gara din Alexandria a fost luată cu asalt de cei cari voiau să plece. La Cairo lumea se urca în trenurile ce se îndreptau spre Suez. S'au văzut oameni cuprinși de panică îndreptându-se spre Kartum.

Unde se vor opri oare acești înspăimântați?

Poate la capătul continentului african.

În câmpurile din delta Nilului, țărani egipteni nu aruncau nici măcar o privire asupra cohortelor celor cari fugeau. Pământul cu cele trei recolte ale lui nu le îngăduia să se gândească la fugă. Erau prea ocupați cu munca lor. Și apoi, pentru acești țărani exodul oamenilor nu era o noutate. Au mai văzut asemenea spectacole pe vremea lui Moise.

Portul Alexandria, ale cărui străzi principale au devenit, în câteva ore, pustii...

Canalul de Suez, prin care rareori se mai aventurează azi vreun vapor de comerț

În acest timp, în trei cinematografe din Alexandria, poporul a manifestat împotriva englezilor, pe străzi au izbucnit conflicte între localnici și britanici, iar studențimea începea să se agite.

Ministrul Angliei cere și obține arestarea a trei mii de suspecți la Alexandria și Cairo. Universitatea El Ashar este închisă. Poliția stă de veghe, în timp ce poporul egiptean crede că nimeni nu se va putea opune destinului. Intocmai ca Napoleon, armatele lui Rommel vor contempla piramidele.

Aurul depozitat la bănci a luat drumul Africii de Sud, băncile au fost puse sub paza soldaților neozelandezi, iar garile și străzile orașelor sunt inspectate de forțe britanice. Pretutindeni patrulă.

Populația civilă n'a mai fost lăsată să se deplaseze pe calea ferată, trenurile fiind puse la dispoziția armatelor ce urmau să vină din Siria și Palestina. În timp ce în lagărul din Tor suspecții măreau zilnic rândurile internaților, comandamentul britanic își pierdea capul iar iluzile unei debarcări în Italia se spulberau pentru totdeauna.

Vedere din avion a orașului Cairo. Săgețile arată sediile principale ale serviciilor britanice instalate în centrul capitalei egiptene.

Când s'a aflat despre ocuparea poziției dela Marsa Matruh, nimeni n'a mai putut opri tendința populației de a fugi. Garile s'au umplut de o lume nedisciplinată și sgomotoasă care-și aștepta rândul la bilete. În timp ce bogătașii din cartierul Ramleh fugeau în luxosoasele lor automobile, tâlharii le jefuiau vilele sub ochii neputincioși ai poliției egiptene care, în cele din urmă, a trebuit să ceară concursul forțelor britanice pentru a restabili ordinea.

Generalul Auchinleck trebuia să salveze situația dar părerea lui era că lupta nu mai poate fi continuată în deșert și că singura salvare ar fi aplicarea tacticii pământului pârjolit.

În acest timp Germania și Italia adresau poporului egiptean un mesaj în care era vorba despre drepturile la libertate ale acestui popor și despre dezideratul Axei ca „Egiptul să devină al egiptenilor”.

Lozinca de luptă a felahilor, a studenților și a naționaliștilor arabi își căpăta recunoașterea oficială din partea forțelor Axei.

Stânga: Willy Fritsch, Dorit Kreysler și Fred Liewehr într-o scenă din ultimul film al lui Willy Forst, „Sânge vienez”. Dreapta: Fred Liewehr și Maria Holst într-o fermecătoare scenă de dragoste din același film.

Jos: Dorit Kreysler din care Willy Forst a reușit să creeze o mare vedetă, cu rolul pe care i l-a încredințat în „Sânge vienez”.

WILLY Forst

despre ultimul

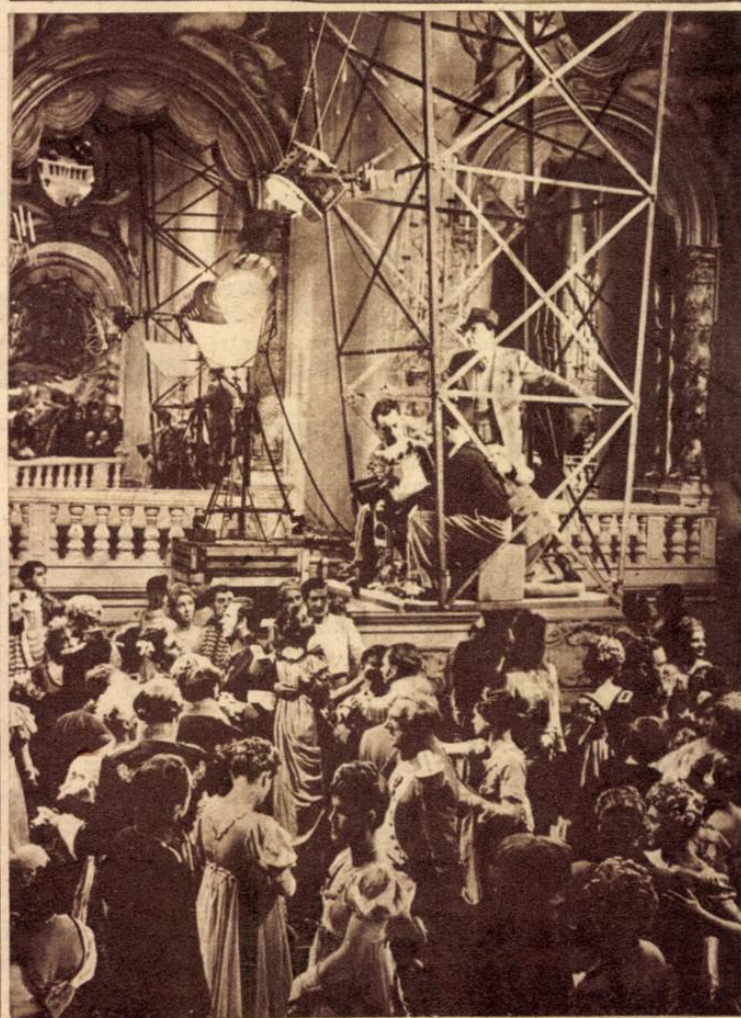
Sânge vienez

ÎNAINTE de a pleca spre București, celebrul regisor și interpret german, Willy Forst, a făcut următoarea declarație, corespondentului nostru din Berlin.

— Niciun oraș din lume nu mi-a suscitat mai multă curiozitate ca Bucureștiul. Ard de nerăbdarea de a cunoaște capitala acestei țări, care s'a impus în fața lumii întregi prin eroismul de neîntrecut al fiilor ei. Sunt, aș putea spune, mândru că mi se oferă ocazia să vizitez această țară, pe care lumea o cunoaște azi în adevărata ei lumină strălucitoare și sunt satisfăcut că mă pot prezenta în fața poporului ei cu cel mai orgolios efort al carierei mele, cu cel mai mare film pe care l-am realizat până azi: „Sânge vienez”.

Un popor care dovedește atâtea virtuți, atâtea calități de civilizație, atât elan și atâtea vitalitate, trebuie să fie, desigur, pretențios în materie de spectacol, ca și în oricare alt domeniu de ma-

nifestație artistică sau culturală. Deși, mărturisesc, am emoție gândindu-mă la această călătorie, sunt convins că nu voi decepționa pe nimeni cu ultima mea producție cinematografică, ci dimpotrivă. Fiindcă am pus în această excepțională realizare, mai mult decât priceperea și zelul unui

Willy Forst dirijând o scenă de ansamblu din filmul „Sânge vienez”.

Stânga: O scenă interpretată de Willy Fritsch și Maria Holst

regisor conștiincios; am pus ceva din propria mea ființă, am pus întreaga mea putere de creație, întreaga mea ambiție de a înfăptui o operă artistică fără precedent în analele cinematografiei.

Intr'adevăr, pretutindeni unde a fost prezentat, publicul și cronicarii au recunoscut meritele excepționale ale acestui film. Voi fi pe deplin fericit însă, când voi constata aceeași apreciere și din partea spectatorilor români, despre al căror rafinament în materie de spectacol am fost de mult informat”.

Maimuța însăși dă dovadă de o stupiditate perfectă, atunci când i se pune în fața instinctului o situație neprevăzută...

ANIMALELE sunt... stupide

PROFESORUL Urbain, cunoscutul naturalist francez, își pune de mult problema dacă animalele sunt sau nu inteligente. Întrebarea s'ar mai putea traduce și astfel: animalele sunt capabile oare să inventeze acțiuni pe cari instinctele lor nu le-au dictat dela naștere?

Profesorul Urbain își continuă cu ardore studiile în grădina zoologică din Vincennes, unde animalele trăiesc în libertate, — firește într-o libertate limitată.

Animalele trăesc astăzi greu, pentru că războiul este aspru și cu ele. Totuși ele sunt superioare omului, căci pe măsură ce dificultățile de transport cresc și valoarea lor crește. Un rinocer african care costa înainte de războiu 100.000 de franci valorează azi un milion.

Precum vedeți valoarea animalelor exotice a crescut și prețul tablourilor. Rezultatele îndelungilor observații ale profesorului Urbain asupra animalelor au fost expuse într'un șir de conferințe și de broșuri.

Părerea lui poate fi astfel rezumată: animalele sunt totuși animale. Ele nu sunt inteligente.

Iată câteva exemple: dacă luăm un tigru care nu este un animal prost și-l separăm de hrana lui printr'un geam, animalul se va isbi de mai multe ori cu botul de obstacol până când va renunța.

Din clipa aceea tigru va fi aproape indiferent față de hrana prezintată sub sticlă. Dacă veți ridica geamul, tigru, ca un idiot adevărat, va avea nevoie de 15

zile până să-și dea seama că nimic nu-l mai desparte de obiectul poftelor sale.

Acest fenomen se numește în psihologia animalelor: oprirea instinctului. Se pune atunci chestiunea: dacă instinctul animalului nu mai funcționează cu ce oare se mai pot lăuda aceste ființe?

Animalele au, oare, sentimente?

Ca și cum ar analiza sentimentele unei eroine a lui Racine, crudul profesor Urbain a dovedit că broaștele nu sunt sentimentale după cum se credea și că elanurile lor primăvăratece se datorează unui surplus de hormoni. Mai mult chiar, dacă i se extrag unui cocoș hormonii, acesta începe să clocească în timp ce o găină căreia i s'au injectat hormoni se va împodobi cu creastă și cu piteni. Niciun animal nu rezistă analizei profesorului Urbain. S'a admirat multă vreme devotamentul anumitor păsări de sex masculin care în lipsa femelei clocesc ouăle. Profesorul a dovedit că acești tați mult admirați se enervează atunci când femelele nu vin la timp acasă, fiind în stare să plece să ia aer cu riscul ca ouăle să se răcească. Aceasta nu este dragoste părintească ci este... birocrațism!

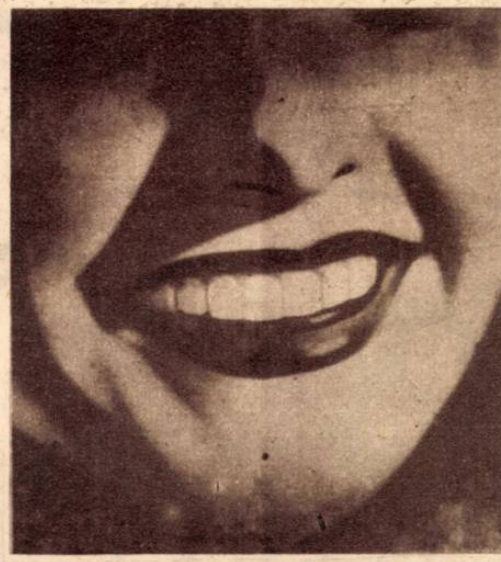
Cât despre inteligența maimuțelor considerate ca părinți ai noștri, profesorul a arătat că o maimuță căreia i se indică ora mesei arătându-i-se un anumit desen pe o hârtie albă, să zicem un cerc negru, va muri de foame dacă în locul unui cerc i se va arăta altă figură geometrică.

Prin multiplicarea exemplurilor, profesorul a arătat că animalele dau dovadă de o stupiditate perfectă, atunci când în fața instinctului lor apare o situație neprevăzută.

Instinctul și inteligența merg foarte rar mână în mână. Iar cultura spiritului se acomodează cu greutate cu dezvoltarea reflexelor.

Profesorul Urbain, după ani de studii migăloase, a ajuns la concluzia că numai în fabulele lui La Fontaine s'a putut vorbi despre o inteligență a animalelor.

Stânga: O găină căreia i se injectează hormoni se transformă în scurt timp, în cocoș.
Jos: Tigru dă deasemenea dovadă de stupiditate...

*Cel mai frumos dar al naturii
sunt dinții albi și sănătoși.
Mențineți acest bun prețios
printr-o îngrijire regulată,
dimineata și seara cu*

**Pasta de dinți
Chlorodont**

FRONTIERILE PETROLULUI

(Urmare din pag. 7-a).

duce o treime din producția României nu va mai furniza niciun gram de petrol Rusiei. Și în timp ce căile de navigație fluvială pe Don și pe Volga sunt blocate, petrolul produs în regiunea Baku și Batum nu mai poate ajunge la destinație.

Pe măsura ce trupele germano-române au ocupat Crimeea ele se apropiau cu pași gigantiști de punctul vital al apărării sovietice. Se poate prevedea că în momentul când brațul armatelor aliate își va intensifica mișcarea de zdrobire a armatelor roșii, să se desvolte simultan o acțiune a armatelor germano-italiene din Egipt, pentru ca astfel sistemul de apărare a petrolului deținut de ruși și de englezi să fie forțat din două părți.

Cleștele despre care s'a vorbit atât de mult în decursul acestui războiu se va închide nu atât pentru a zdrobi armate cât pentru a asfixia plămâni prin care respiră armatele anglo-rușilor. Acești plămâni sunt zonele petrolifere.

Fără petrol războiul se scurtează pentru ambele tabere iar victoria trece de partea celui care a reușit să distrugă izvoarele de materii prime ale adversarului.

În timp ce aliații se pierdeau în calcule complicate de strategie mondială răspândindu-și forțele pe întreaga față a

globului, Axa a lovit masiv numai acolo unde trebuia.

Rămâne de văzut ce va face armata pregătită de Wawel de cealaltă parte a Caucazului, atunci când puhoiul rusesc va fi svârșit spre Sud.

D-na Roxana Berendei-Mavrocordat, autoarea volumului de succes „Tania” editat de „Cultura Românească”

CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ DE PRESĂ U. F. A.

Între 1 și 10 August a. c., a avut loc la Berlin Conferința Internațională de Presă U. F. A., la care au participat 14 națiuni. Țara noastră a fost reprezentată prin d-na Sylvia Grecu-Dobrescu (dreapta)

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

Pentru un film, inginerul Farmann și-a reconstituit primul său zbor cu avionul.

Reconstituirea primului Zbor cu AVIONUL

CINEMATOGRAFUL nu numai că reînvie trecutul, dar îl readuce de multe ori la viață. Recent se turna la Praga filmul lui Gérard Lamprecht „Diesel”. Cu acest prilej a fost scos din pivnițele muzeului din Augsburg, unde se odihnea de un sfert de veac, primul motor cu ulei, inventat în anul 1897 de faimosul inginer Diesel. Cel mai uimit a fost fiul inventatorului, Eugen Diesel, care era prea tânăr la moartea tatălui său și care n'a văzut motorul grație căruia poartă un nume celebru.

Pe câmpul de aviație dela Vincennes, s'a putut vedea, acum câteva zile, o scenă emoționantă. După o trecere de treizeci și cinci de ani dela primul său zbor, celebrul aviator al timpurilor trecute Henry Farmann, mai cunoscut astăzi ca inginer constructor, s'a urcat în aer pe biplanul său primitiv, model 1907.

Când străvechiul avion s'a înălțat deasupra pământului, venerabilul inginer și-a regăsit emoțiile din ziua îndepărtată când

a te ridica de-asupra solului era o îndrăzneală scump plătită.

Și de astădată tot cinematograful a fost acela care a avut inițiativa acestei reeditări a trecutului. Se filma o peliculă extrasă dintr'un roman al răposatei scriitoare Gyp, sub al cărei pseudonim se ascundea contesa de Martel, nepoata lui Mirabeau.

În fața elegantelor femei îmbrăcate ca la începutul veacului nostru, în mijlocul unei aglomerații de domni cu favoriți și de ofițeri în uniforme cu brandenburguri, care reprezentau figurația filmului, a aterizat inginerul Farmann.

În momentul când avionul apare deasupra pajiștii dela Vincennes, toată lumea își ferește capul, femeile sunt cuprinse de panică și încearcă să fugă.

Dar utopica pasăre de metal și de lemn se așează liniștită în iarbă și magul care a construit-o, venerabilul inginer Farmann coboară din carlingă.

Primul sbor al celebrului constructor a fost astfel reconstituit și poate vom avea prilejul să-l vedem și noi în film.

Iată-l pe Farmann aterizând din nou cu aparatul său de odinioară

Sunteți indispusă ?

De ce să vă chinuiți ? Luați câteva tablete Pyramidon în zilele critice și îndată vă veți simți bine.

Pyramidon
TABLETE

VERITABILE NUMAI CU CRUCEA Bayer

BATATURILE

nu mă mai înjeapă

După o zi grea bătăturile ard, ustură și înjeapă. Picioarele îmi sunt obosite și dureroase. Vai! Ce supliciu îngrozitor! Atunci iau Saltrates Rodell și torn în apă caldă până ce capătă o înfățișare lăptoasă. O baie de oxigen minunată, vindecătoare.

Înmoi picioarele torturate. Durerea dispare și bătăturile și înțărțurile sunt moi și nu mai dor. Saltrates Rodell este vândut de farmaciști și droguști, cu garanție, la un preț neînsemnat.

SALIPYRIN

Dureri de cap provocate
și prin căldură se combat
cu SALIPYRIN. În
caz de nevoie 1 tabletă

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

Bine ras bine dispus!

ROT BART

Mereu fermecătoare
prin parfumul rafinat al
Apei de Colonia Tosca 4711

Succesul doamnei moderne
îl asigură Tosca

№4711 TOSCA
EAU DE COLOGNE

SIENA ORAȘULUI PALIO-ULUI

De departe Siena se înfățișează vizitatorilor ca o privești minunată. Cele trei dealuri îmbrăcate de măslini pe care se întinde această localitate au un aspect fermecător. Printre vilele ei împrăștiate pe o mare suprafață se ridică ici, colo clopotnițe înalte, drepte și mlădioase înconjurată de ziduri seculare, de o masivitate traianică. Din cele mai străvechi timpuri până în ziua de astăzi acest oraș a fost întotdeauna pentru toate popoarele simbolul cel mai înalt al gentileții italițe și al poeziei melodioase.

Siena rămâne în amintirea admiratorilor ei ca o mărturie nepieritoare a frumuseții celei mai perfecte.

În centru, în inima acestui oraș — care se mândrește că este roman — la umbra marilor palate crenelate, se întinde

marele câmp dantesc, amfiteatru imens în formă de scoică, pe care domnește Civicco Palazzo, alături de monumentala clădire a lui Mangia cu celebrul turn de război din vârful căruia sunetele melodioase ale clopotului chemau la luptă pe ostași în timp ce jos în Capela Păcii preoții ridicau rugăminți fierbinți, pentru victorie.

Geniul și simțul rafinat al Sienezilor din fiecare epocă au răspândit aci tezaure minunate de care vorbesc tablourile lui Simon Martini, ale lui Sano di Pietro, Sodoma, Vecchieta, Mecari și Palagio della Signora, simbolul arhitectonic al Sieni, care întrece în măreție și austeritate pe oricare altul.

De două ori pe an la 2 Iulie și 16 August într-o atmosferă impresionantă „Campo” se populează de mulțime care sărbătorește Palio-ul.

Aceasta nu este un simplu spectacol coreografic, ci evocarea într'un timp scurt a unui trecut glorios. Toți cei prezenți simt măreția acestor clipe și le trăiesc cu intensitate.

Palio-ul născut din sentimentul religios al cetățenilor este sărbătoarea tipică a celor 17 sectoare în care este împărțit orașul.

Într-o strălucire de culori, în zăngănit de arme, fâlfâiri de drapele ornate cu tot felul de insigne și decorații, în ropot de cai, în lumina aceea crepusculară a asfințitului, când tunurile și palatele par poleite cu aur, are loc grandioasa serbare care se desfășoară într'un cadru solemn și impunător.

Alergarea pentru câștigarea Palio-ului se precipită vertiginos într'un entuziasm delirant

de beție și poezie războinică în uralele multimei înfierbântate.

Domo este expresiunea religioasă a acestui oraș. În mijlocul pieții tăcute zidurile sale se ridică în sus spre cerul albastru și veșnic senin.

Exteriorului splendid îi corespunde interiorul sugestiv aranjat, care a inspirat geniul lui Wagner și a aprins fantezia celor mai mari idealști ai lumii.

Pardoseala este făcută din mozaic și grafit. De jur împrejur se văd frescuri, picturi și sculpturi executate de maeștrii cei mai renumiți.

Vizitatorul care pătrunde în muzeul Metropolitan rămâne uimit în fața minunățiilor artei lui Duccio Boninsegni.

Bazilica S. Francesco se înfățișează privirilor sombră și lipcită de orice ornamentațiune.

S. Augustino, I. Servi, L'Osser-

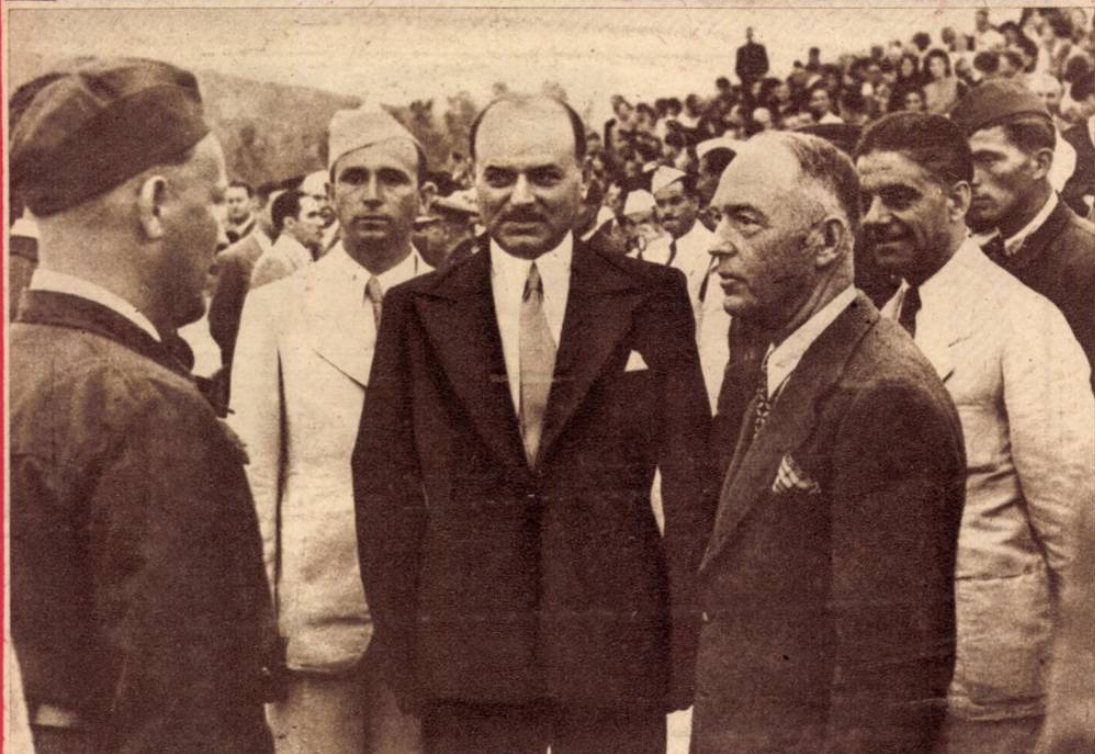
vanza și Provenzano adevărate temple de artă oferă spiritului clipe de o dulceață odihnitoare.

Monumentale palate construite din pietre de culoare închisă, din cărămizi sau roce, adăpostesc nenumărate capodopere. Rocca Salimbeni, Palazzo Bosignori cu o pinacotecă foarte bogată, Palazzo Tolomei, acel Palazzo Saracini cu Accademia Musicale Chigiana, Palazzo del Capitano del Popolo, del Magnifico, etc.

La fiecare pas o urmă de grandoare sau de artă lasă o amintire de neuitat, vizitatorul bucurându-se în plus de o ședere senină și de mii de lucruri interesante.

Pe lângă toate acestea un climat atât de dulce și o înfățișare urbanistică atrăgătoare formează un punct special de atracție pentru toată lumea.

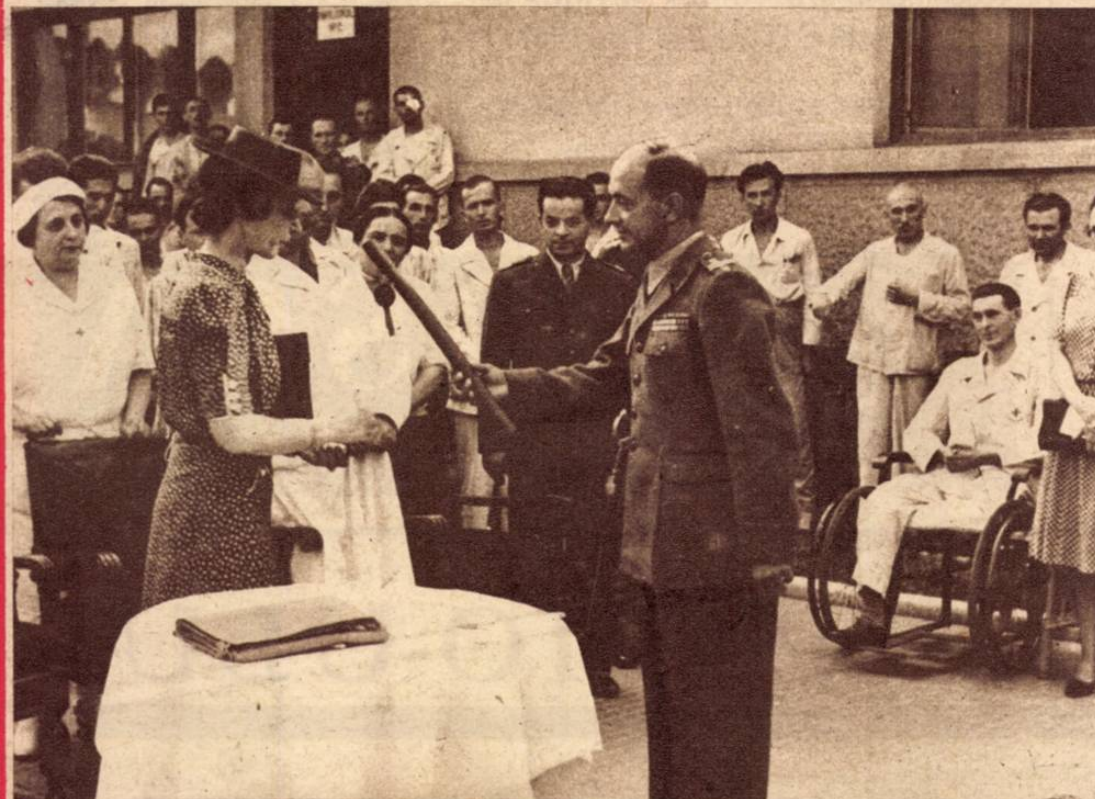
ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

D. Mareșal Antonescu stând de vorbă cu milițieni, cu prilejul serbărilor ce a avut loc la Tohani (Brașov)

Impărțirea decorațiilor la Regimentul 2 Vânători de Gardă, după solemnitatea sfințirii troitei ridicate în memoria eroilor căzuți pe front

D-na Maria Mareșal Antonescu primind jurământul scris al ostașilor cu prilejul serbărilor dela Spitalul de răniți 303

Animatorii sporturilor nautice în timpul slujbei religioase oficiale în dimineața zilei de Sf. Maria (Ziua Marinei)

Asistența la inaugurarea depoului de tramvaie de pe linia 25. (Al treilea dela dreapta spre stânga: d. inginer P. Neamțu, directorul general al S. T. B.-ului)

Echipele naționale de foot-ball și atletism la plecarea în Germania, unde au susținut match-urile de Duminică

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAŞ PREȚ

27 AUG. - 3 SEPT. 1942
NR 812 — ANUL XVI
— 20 LEI —

ULTIMA PLONJA...

BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII IASI
27 SEP 1942

Deși noroiul pietrificat de arșiță face unele drumuri impracticabile, soldații români știu să treacă și peste asemenea obstacole, intervenind cu propria lor forță acolo unde motorul nu mai poate să tragă.

Unul după altul, la adăpostul unui desiș, infanteriștii noștri pornesc, în zorii zilei, la atacul unei poziții inamice de pe frontul Caucazului.

Ultimelle fotocy

Stânga: Mortier „Brandt” în acțiune pe frontul Donului. Datorită traiectoriei sale curbe, aruncătorul reduce repede la tăcere cuiburile inamice ascunse în păduri. Dreapta: Sub arșița caniculară a soarelui, în pustiu fără umbră, infanteria românească înaintază fără răgaz.

Jos: O unitate de tancuri ușoare românești primind inspecția d-lui General Pantazi, ministrul Apărării Naționale.

Artilleria românească în luptă

Terenurile mocirloase și drumurile impracticabile nu sunt un obstacol nici pentru artileria românească, în înaintarea ei neconținută pe frontul Stalingradului.

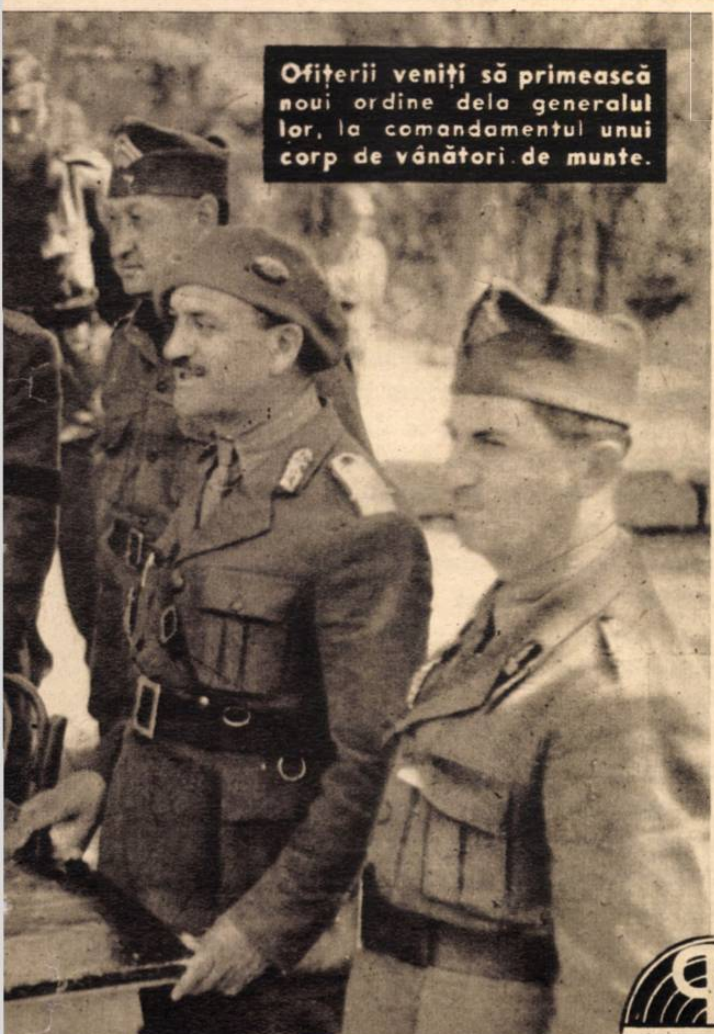
La poalele Caucazilor. Strecurat până în fața pozițiilor inamice, comandantul unei patrule culege informații prețioase pentru trupele de asalt.

afii Sepe front

Stângă: Imediat după atac, brancardierii își fac apariția și transportă răniții la primul post de ajutor.

Dreapta: În urmărirea inamicului, infanteriștii noștri escaladează un urias sant anti-tanc.

Ofițerii veniți să primească noi ordine de la generalul lor, la comandamentul unui corp de vânători de munte.

Jos: Echipajul unui avion românesc de recunoaștere, în momentul decolării pentru un zbor pe deasupra liniilor inamice.

Revolta IN INDIA

PENINSULA de aur a Indiei, această țară de întinderi continentale și de o bogăție de basm, a constituit de-alungul vremilor punctul de atracție al popoarelor albe care au beneficiat de marile progrese în domeniul navigației făcute în veacul al XV-lea.

Pe căile întinse ale apei, pașnica patrie a înțelepciunii și a riturilor străvechi a primit vizita unor mosafiri europeni, care voiau să-i stoarcă bogățiile și care se dezinteresau de comorile de filozofie și de artă ale acestui pământ populat cu o rasă nobilă de oameni.

După năvălirile portughezilor din veacul al XVI-lea, după aceea a olandezilor din veacul al XVII-lea și după aceea franceză din veacul al XVIII-lea, englezii au reușit, pe la mijlocul veacului al 18-lea, să se insinueze în țara tuturor făgăduințelor.

Prin teroare, corupție, prin revărsarea aurului mituitor și a promisiunilor de fericire, ei au reușit să-și subordoneze pătura conducătoare a castelor indiene, prinții și maharajalele, care au trăit întotdeauna departe de mizeriile și lipsurile poporului.

Datorită sistemului de a recruta înalții funcționari administrativi din mijlocul populației băștinase căreia i se ușurau studiile în școlile engleze, Anglia a putut să-și menție și să-și consolideze în epoca victoriană poziția ei de dominație în India.

India a fost pentru englezi, în decursul ultimelor două războaie, un uriaș rezervoriu de materii prime și mai ales un imens rezervoriu de material uman destinat să fie carne de tun pentru interesele și țelurile politice ale stăpânilor.

În timpul războiului trecut, poporul indian, sub impulsul unor șefi care au înțeles târziu dar bine scopurile englezilor s'a trezit din somnolența lui seculară și a cerut englezilor dreptul la viață.

În momentul când războiul ca un Moloch cerea mereu alți oameni, Anglia nu și-a putut permite luxul sincerității și, în loc să afirme în fața întregului popor indian, că rostul tuturor popoarelor lumii este de a servi intereselor britanice, ea a făcut promisiuni care s'au dovedit mincinoase.

Poporul indian nu și-a căpătat independența sub pretextul că această stare de libertate nu se cuvine decât popoarelor care au dat dovada maturității lor politice.

De altfel maharajahii care în palatele lor erau singurii beneficiari ai dominației engleze au susținut naiva teză engleză după care poporului indian trebuia să i se facă binele chiar fără voia lui.

Din întâmplare, India a mai fost și răscrucea unde s'au întâlnit de-alungul veacurilor cele mai deosebite crezuri religioase și spirituale. Unitatea indiană care trebuia să depă-

șească divergențele de credințe religioase s'a despicat într-o multiplicitate de interese și de idealuri de care englezii știau să se folosească pentru a-și menține pozițiile lor imperiale.

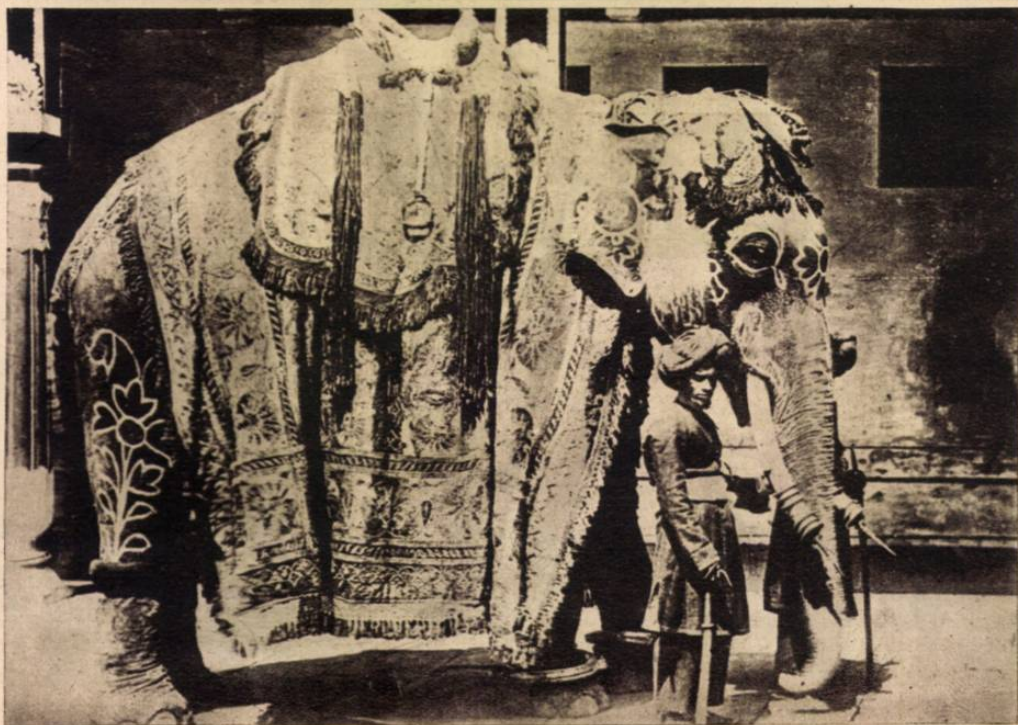
Se pare că epoca noastră a fost hărăzită să fie vremea tuturor lămuririlor. Lumina se desparte de întuneric căci iată și poporul indian s'a trezit

Mahatma Gandhi, marele luptător pentru independență, care a fost din nou arestat de autoritățile britanice

Pandit Nehru, al doilea mare luptător naționalist hindus, arestat odată cu Gandhi.

Jos. Elefantul Maharajahului e împodobit cu lucruri prețioase chiar atunci când e scos singur la plimbare.

Sus. Hindus care a fost recrutat cu forța, ca să lupte în rândurile soldaților britanici.

Jos. Tip de războinic hindus „Sikh”, gata oricând să-și dea viața pentru Gandhi și pentru ideile lui.

unui eventual atac împotriva japonezilor. De asemenea indienii au înțeles, în ceasul al 13-lea, că momentul actual este cel mai potrivit pentru realizarea unor idealuri regulate.

Și astfel Congresul indian care se bucură de luminile înțeleptului bărbat politic Gandhi a cerut englezilor să părăsească peninsula.

Cererea congresului a constituit semnalul luptei de desrobire a poporului indian. Tineretul luminat și păturile culte ale poporului au declarat fățiș că lupta Indiei nu va înceta decât odată cu plecarea stăpânilor.

Aceștia însă, în loc să plece, încearcă să întrebuințeze forța împotriva unor mase dezarmate, ignorând rezervele spirituale ale unui popor învățat cu suferința și care are disprețul morții considerate ca un simplu și inevitabil incident în cursul existenței.

Englezii își vor da seama în curând cât de greu este să lupte împotriva unui popor de filozofi, împotriva unor înțelepți pentru care moartea este trecerea într-o altă existență.

Nu este o simplă vorbă lipsită de înțeles aceea care spune că „viața se cucerește prin moarte”.

Deocamdată englezii se află la începutul unei noi și dureroase aventuri.

Orașele indiene ard, palatele administrațiilor engleze s'au rumenit la lumina flăcărilor și visurile de erii s'au prefăcut în scrum. În fața armelor încărcate ale dominatorilor se ridică 400.000.000 de oameni iluminați de ideologia celor doi conducători ai revoltei: Gandhi și Nehru.

Vreau să mă fac AVIATOR

MULȚI chemați puțini aleși! "Acele cuvinte care în Evanghelie se referă la virtuțile sufletești ale celor care vor scăpa în viața de dincolo răsplata supremă, se pot aplica tinerilor care vor cu orice preț să ajungă aviatori.

Eentuziasmați de marile isprăvi de arme făurite pe cerul de de-asupra câmpiilor de luptă de soldații armei aeriene, mii de tineri se prezintă anual la recrutare, cerând să fie repartizați la aviație.

Dinamismul, importanța considerabilă a acestei arme, care este de fapt regina bătăliilor, stau la baza entuziasmului pe care orice tânăr îl resimte pentru cadrele aviației.

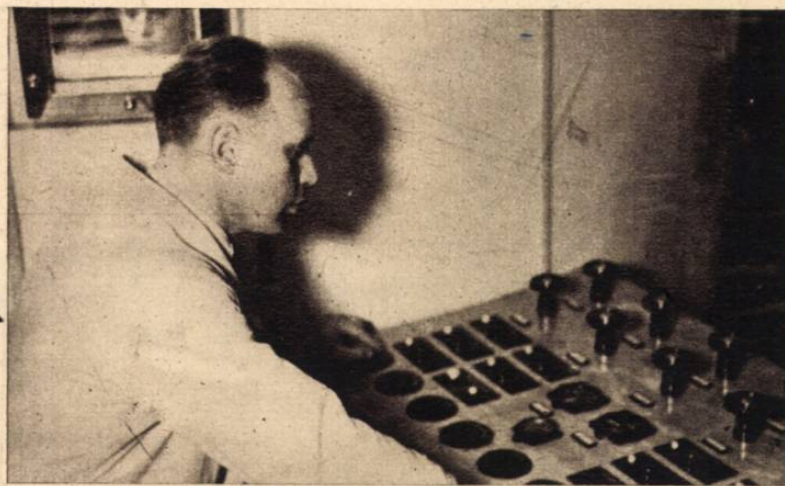
Dar pentru a deveni bun aviator nu este

suficient să fii numai entuziast și să te pricepi la chestiuni de mecanică. Tânărul care vrea să ajungă un as al aviației trebuie să dețină calități intelectuale și mai ales resurse de energie deosebite.

Calitățile fizice sunt tot atât de importante ca și cele de ordin moral.

De aceea voluntarii care vor să se încadreze în aviație sunt supuși unui lung examen care comportă numeroase încercări și probe.

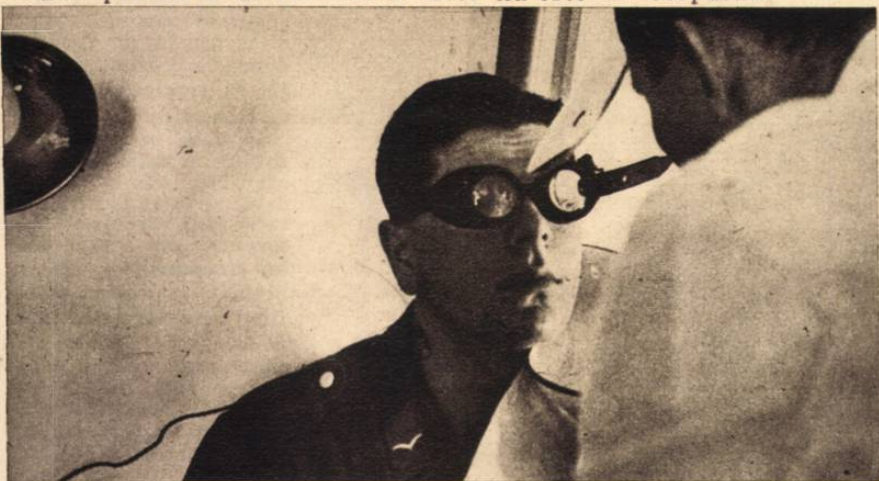
Astfel pentru a se constata dacă tânărul entuziast are un echilibru just, i se toarnă apă rece în ureche, știindu-se că urechea este centrul unde se localizează centrul nervului de care depinde echilibrul fizic al corpului.

În camera cu sub-presiune se controlează dacă tânărul este apt pentru zborul la înălțimi mari. Apăsându-se pe câteva butoane începe zborul artificial la înălțime

Viitorul aviator este observat printr'un geam. El trebuie să stea la o masă și să-și scrie numele

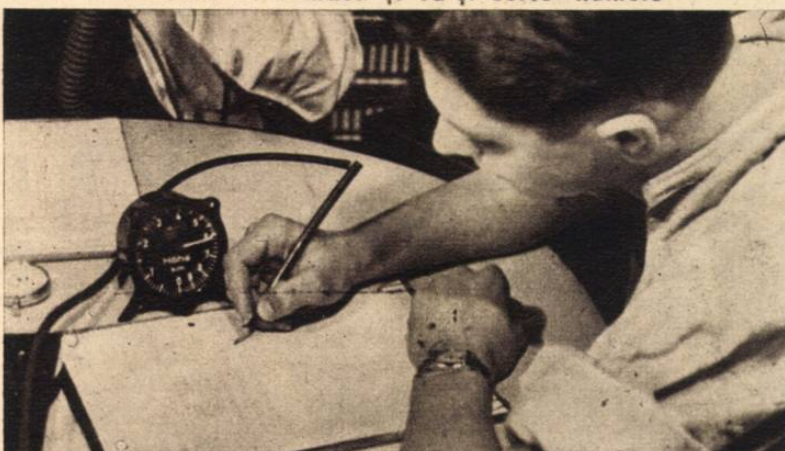

Pentru a constata dacă tânărul aspirant aviator are capacitatea justă de echilibru, i se toarnă apă rece în ureche. Efectul se constată la ochi

Prin examinarea atentă a inimii, se constată care sunt schimbările survenite în circulație prin mărirea vitezei. Deasemenea se constată care sunt reacțiunile organismului la zborul de mare înălțime. Această examinare se face creându-se candidatului aceleași condiții de respirație ca și la înălțime mare.

Candidatul este pus să scrie și să dea dovezi de luciditate în atmosfere în care aerul este din ce în ce mai rarefiat.

După scris se poate constata efectul

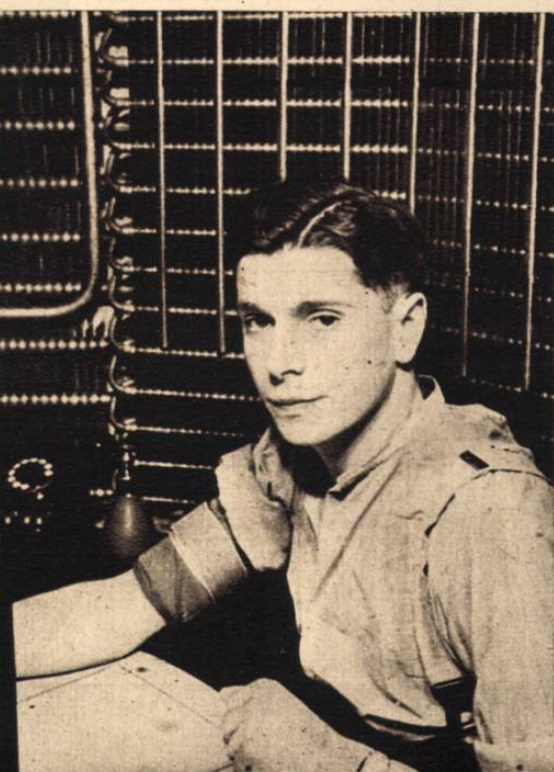
La 6000 m. înălțime, viitorul aviator nu trebuie să prezinte nici o tulburare a organismului. Scrisul lui să fie curat și clar

Cu atenția concentrată tânărul ascultă sunetele din microfon, care nu pătrund la urechea lui prin unde sonore, ci ating mecanismul urechii prin oasele craniului

Nu se controlează numai viteza cu care „scad” globulele sângelui, ci și culoarea acestuia, așa că nu mai rămâne ascunsă nici o insuficiență fizică

Presiunea sângelui și pulsul sunt controlate de medic care urmărește zborul la înălțime artificială

La 7000 m. înălțime însă, el nu mai poate înfrânge oboseala ivită din cauza lipsei de oxigen

„boli de înălțime” care este de fapt o dereglare mai mult sau mai puțin pronunțată a funcțiunei organelor.

Abea când tânărul candidat a reușit la toate aceste probe și examinări, el urmează să treacă în școala specială de aviatori, unde va rămâne numai dacă va avea calități intelectuale excepționale.

Un aviator trebuie să fie un mecanic excelent, dar mai ales să se poată orienta pe orice vreme cu harta și busola în mână.

În epoca noastră, eroismul aviatorului ne apare învăluit într'o aureolă de superbe calități intelectuale care lipseau luptătorilor din alte vremuri.

TRENUL BLINDAT

în timpul actual

Stânga: Locomotiva blindată a unui tren blindat german de pe frontul de Est

mai puternic și echipate cu trupe speciale, aveau misiunea de a creia dificultăți aprovizionării aliaților, de a recuceri noduri de cale ferată pierdute.

După ce a trecut surpriză, germanii au început să construiască și ei asemenea trenuri, dându-le misiuni de pază a rețelelor redede circulației.

În timp ce trenurile sovietice aveau misiuni ofensive, cărora niciodată nu le-au putut face față, căci rareori se întorceau din riscantele lor expediții, trenurile blindate germane au misiuni defensive și anume de a feri rețelele pe care organizația Todt le-a reconstruit, de actele de sabotaj ale partizanilor sau ale trupelor ce luptă în dosul frontului.

Trebuie să spunem că în intenția romantică a bolșevicilor, trenurile lor blindate aveau un rol extraordinar. Ele trebuiau să pătrundă adânc în inima Europei, ducând pe soldații revoluției până departe în interiorul continentului.

Zeci, poate sute de asemeni trenuri ale bolșevicilor au fost distruse în cursul campaniei din Răsărit. Și astăzi, germanii sunt aceia care folosesc cu chibzuială, cu o perfectă economie de scopuri și de efecte, aceste cetăți care circulă dealungul rețelelor de cale ferată din stepele Rusiei. Și iată cum până și armele proprii se întorc împotriva armelor roșii destinate să sufere dezastru după dezastru.

Privire de pe poziția de artilerie a trenului blindat asupra pionierilor germani care lucrează la liniile ferate.

În cursul actualului conflict, fiecare campanie a scos în relief rolul și importanța unei arme noi. Să evocăm în treacăt surpriza provocată de apariția armatelor de parașutiști în cursul campaniei din Vest, rolul jucat de infanteria aerului la Creta, rezultatele obținute prin utilizarea pe o scară mare a mijloacelor blindate și mecanizate.

În campania din Rusia, soldații germani și aliați, cari au luptat în cursul iernii cu natura necruțătoare, au trebuit să facă față atacurilor zadarnice ale bolșevicilor.

În micile gări presărate cu parcimonie pe vastitatea stepei rusești, acolo unde luptătorii aliați asigurau paza pozițiilor cucerite, s'au produs de nenumărate ori vizitele intempestive, suzprinzătoare ale trenurilor blindate ale sovieticilor.

Aceste trenuri, adevărate cetăți pe șine, înzestrate cu artilerie grea și cu tunuri antiaeriene, dotate cu un material de foc din cel

Anti-aeriană de pe trenul blindat este continuu gata de tragere.

Jos: La fel veghează continuu artileria de câmp a trenului

Moment de repaus al pozițiilor de artilerie de pe un tren blindat german din Est

REORGANIZAREA

DUPĂ marile cuceriri teritoriale realizate dela începutul războiului împotriva Rusiei Sovietice, s'a pus chestiunea reorganizării acestor spații, pe baze economice și sociale diferite de principiile haotice care au stat la baza revoluției bolșevice.

Problema nu era dintre cele mai ușoare și de aceea Führerul Marelui Reich a însărcinat cu rezolvarea ei pe doctrinarul partidului național-socialist, pe d. Alfred Rosenberg.

Ministerul teritoriilor cucerite în Răsărit — cel mai tânăr dintre ministerele germane — a fost instalat în clădirea fostei ambasade rusești la Berlin.

Domiciliul ales are desigur o semnificație simbolică: Germania a vrut să arate lumii că pentru ea și pentru restul Europei, Uniunea Republicilor Sovietice nu mai există.

Omul care a fost pus în fruntea acestui minister cunoaște admirabil problema rusească.

D. Alfred Rosenberg este un bărbat de 49 de ani, voinic, cu o față impasibilă și cu părul tăiat scurt. El s'a născut la Reval, în Estonia, pe vremea țarilor. Aparținând minorității germane din țările baltice, a optat în anul 1918 pentru adevărata sa patrie și astfel a devenit cetățean german.

Este de sigur interesantă cariera acestui om politic:

Intr-o zi, la München, în capitala mișcării național-socialiste, Dietrich Eckart, care conducea o mică publicație anume, „Voelkischer Beobachter“, a primit vizita lui Rosenberg.

Vizitatorul întreabă dacă nu cumva se găsea în redacție un loc pentru el. El a arătat broșurile și publicațiile sale doctrinare și astfel noul sosit a fost prezentat lui Adolf Hitler.

Câțiva ani mai târziu, Alfred Rosenberg a ocupat postul de prim redactor al oficiului național-socialist, care a devenit ziarul cel mai important din Germania.

Teorician al necesității unei expansiuni teritoriale spre Est, Alfred Rosenberg a fost chemat să aplice ideile sale în ceea ce privește organizarea spațiilor rusești cucerite.

După o muncă încordată de un an, ministrul teritoriilor cucerite în Est a declarat următoarele:

Jos: O țărăncă iese cu pâine și sare înaintea d-lui Alfred Rosenberg, cu prilejul sosirii acestuia într'un sat din Ucraina.

SPAȚIULUI RUSESC

Populația dezrobită primește viza autorității care-i dă dreptul să-și muncească și să-și culeagă singură rondela ogrului său.

Populația nevoiașă primește ajutoare gratuite dela oficiile de asistență organizate de autoritățile germane.

— În momentul de față nu mai există pe vasta întindere a spațiului cucerit niciun colcoz sau vreo altă amintire a regimului bolșevic. În ultimele opt săptămâni, 1400 de asemenea organizații au dispărut.

Colcozurile erau ferme colective în care țărani aveau dreptul la un minimum de existență, restul produsului muncii lor revenind statului.

Țărăncă din Ucraina venită să ceară a fi trimisă la muncă acolo unde socot autoritățile germane că au nevoie de brațele ei.

Pământul era exploatat în comun, ceea ce dădea loc la diferite abuzuri rezultate din starea de desființare a proprietății particulare.

D. Alfred Rosenberg a luat toate măsurile pentru a reinvia în Rusia proprietatea particulară fără de care nu poate exista randament în muncă și nici foloase pentru stat.

Efortul ministrului Reichului se îndreaptă în egală măsură spre reorganizarea unei clase meșteșugărești la sate, deoarece după cum se știe, meșteșugarii au fost absorbiți în ultimii ani de marile uzine de armament, în care rușii și-au pregătit armele conflictului de azi.

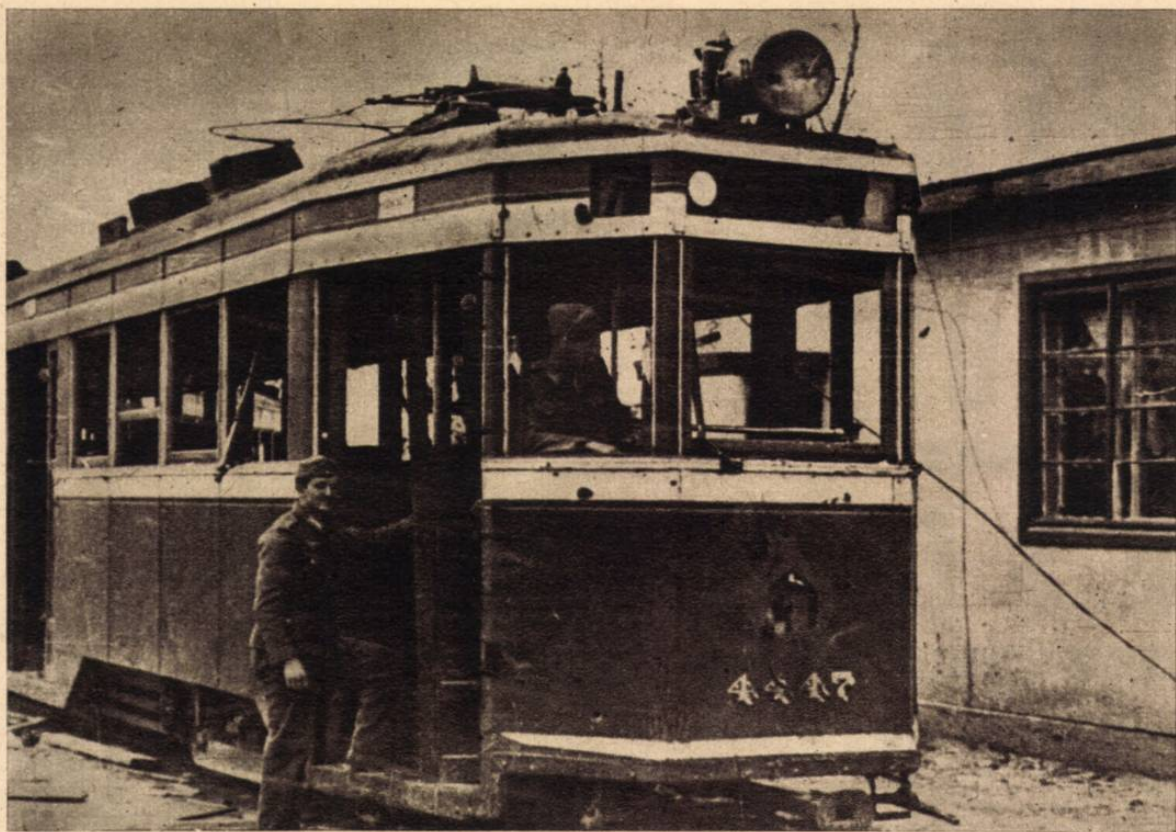
Totuși din ordinul d-lui Rosenberg sovcozurile sau fermele statului au fost menținute pentru a repara marile distrugerii executate de bolșevici în economia regiunilor devastate. Aceste ferme de stat vor fi însă cu timpul desființate.

Datorită eforturilor d-lui Alfred Rosenberg numeroase și importante grupuri de coloniști danezi și olandezi sunt îndrumate spre ogoarele mănoase ale Rusiei.

În timp ce agricultura prosperează sub regimul proprietății private, comerțul și celelalte activități economice au fost din nou trezite la viață.

Presa a făcut și ea progrese însemnate, dacă judecăm după cele 89 de jurnale care apar în diferite limbi în spațiile răsăritene restituite Europei prin victoriile armatelor aliate.

O parte din depourile tramvaielor din Leningrad căzut de mult în mâinile trupelor germane. Vedem mai sus un tramvai capturat și folosit de soldații germani.

Celebrul Georges Carpentier a fost invitat de prietenul Max Schmeling să arbitreze câteva matchuri de box în Germania. Li vedem în momentul întâlnirii — ca prieteni, nu ca boxeuri — pe un ring berlinez.

Anul acesta, mai mult ca oricând, s'a observat la Paris o pronunțată pasiune pentru studiul harfei. Fotografia noastră reprezintă un aspect dela ultima producție a Conservatorului parizian.

Jos: Lucrători și lucrătoare din Franța sosiți în Germania, așteaptă încadrarea și încredințarea muncilor ce le sunt destinate.

Sus: Un concurs de regate, original construite și avut loc recent la Roma pe apele Tibrului.

din **TOATA LUMEA**

Stânga: Într'un sector al frontului, bolșevicii sunt urmăriți până la un anumit punct cu trenul apoi, când acesta nu mai poate avansa, soldații sar în grabă și continuă „vânătoarea”.

Jos: Mareșalul Reich-ului, d. Hermann Göring, vizitând unități ale aviației și apărării antiaeriene într'un sector al frontului de Vest.

Populația din Sevastopol, refugiată în munți, continuă să se întoarcă la oraș, după nimicirea bolșevicilor.

Funeraliile naționale ale generalului de aviație german, Thomsen.

Parașutiști germani mergând să se îmbarce pentru o misiune.

CEI cari au vizitat Vestul Europei au avut prilejul să guste sau chiar să bea din faimoasele vinuri ale Rinului și Mosellei pe care le-a cântat un mare poet francez: Guillaume Apollinaire.

Sunt vinuri atât de sprințare, atât de spumoase, atât de spirituale, dacă putem să ne exprimăm astfel, încât ele explică de minune întreaga civilizație și cultură uimitoare a micilor orașe din Vestul german, unde catedralele și clădirile admirabil ornamentate înfloresc la fiecare pas dând orașelor fizionomia vechilor burguri pline de poezie și de romantism.

Pentru băutorii de vinuri, nu poate exista delict mai mare decât un pahar de vin de Rin sau de Mosella. Același vin care odinioară a inspirat pe un Goethe sau pe un Schiller.

Se poate spune, un lucru indeobște necunoscut la noi în ceea ce privește consumul vinului. Vinul este un aliment și în același timp un stimulent.

Obiceiul de a bea în mod regulat o cantitate potrivită de vin curat nu trebuie confundat cu alcoolismul, pentru că în acest caz fiecare german al Vestului sau fiecărui francez ar fi un alcoolic.

Uriasele pivnițe ale unei podgorii în care se prepară șampania germană

Un scriitor și gazetar francez cunoscut pentru verba lui spumoasă caracteristică galică și anume Léon Daudet, a scris un admirabil elogiu al vinului, în care, vorbind în numele tuturor francezilor, a afirmat că fără vin existența ar fi mai puțin frumoasă. Vinul este un tonic, un stimulent fără de care francezul sau omul Vestului n'ar

putea munci și crea.

Și, slavă Domnului, acești oameni din Vest, fie francezi fie germani, au dat suficiente dovezi de putere de muncă și de creație.

Viticultura este o ocupație veche pentru germanii din Vest. Ea datează de la ocuparea Galiei de către romani. Culturile de viță de vie din văile Mosellei și Rinului dădeau încă din antichitate un vin pe care romanii îl apreciau foarte mult.

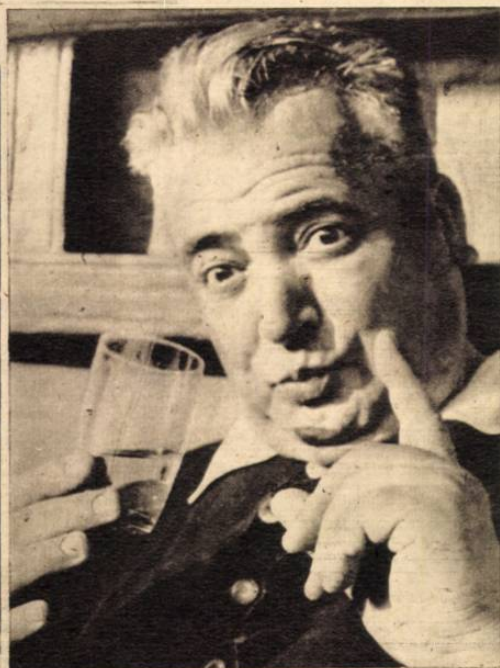
Datorită pământului pietros și nisipos, vița de vie crește admirabil înflorind și înverzind malurile băntuite de mături și de vechi credințe ale celor două cursuri de apă.

S'ar putea spune că numai datorită vinului, aceste regiuni s'au putut dezvolta admirabil în decursul veacurilor, prezentând aspectele unei ni ferme-

În TARA VINULUI

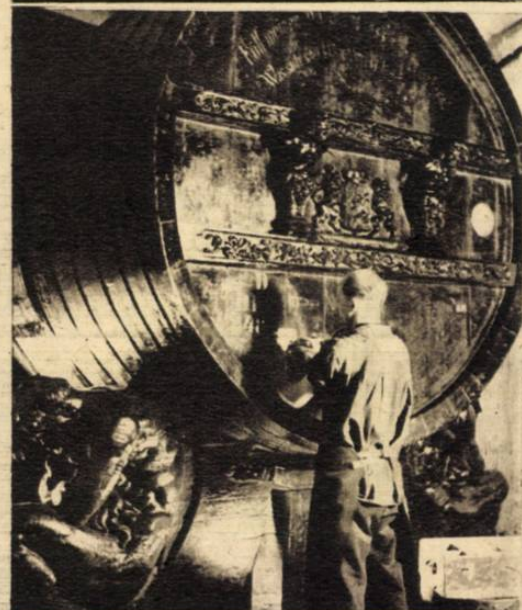
Stânga: Recolta de struguri e bogată anul acesta, așa de bogată încât strugurii culeși sunt vânduți chiar din vie
Jos: Unul care se pricepe să aprecieze licoarea...

O mică pauză în timpul culesului, pe valea Rinului

Pe valea Mosellei a început demult culesul strugurilor

Vinul destinat pentru fabricarea șampaniei este păstrat în butoaie vechi, frumos sculptate

cătoare foarte deosebită de restul Germaniei prin culoarea și pitorescul ei.

Generații de viticultori au muncit la îmbunătățirea viței de vie din Renania și la capătul acestor eforturi stau vinurile rubinii care au dat îndrăgostiților și poezilor elanuri superbe.

Viticultura din Vest a trecut printr-o primejdie din cele mai mari din cauza paraziților introduși odată cu vițele de vie aduse din Americă și plantate în regiune. Vița de vie americană fiind sălbatecă, era imună împotriva acestor paraziți în timp ce vița de vie germană, mai delicată, putea să le cadă victimă.

Sevantul german Erwin Baur a pornit lupta pentru distrugerea acestor paraziți cari amenințau

viticultura europeană. Prin încrușișări ale viței germane cu vița de vie americană el a obținut o specie din ce în ce mai rezistentă la menținerea paraziților.

Se împlinesc 50 de ani de când Germania a început să prepare și ea vinuri spumoase, șampanie. Datorită unei atente și științifice pregătiri șampania germană și-a cucerit în lume un renume din cele mai bune.

În timp ce armatele germane cuceresc în Răsărit spații uriase de dimensiuni continentale, muncitorii Marelui Reich nu neglijează îngrijirea solului natal pe care înfloresc ca în timp de pace minunate ogoare și splendide vii.

Rolul meu PREFERAT

UNA dintre vedetele cele mai puțin accesibile gazetarilor este Sibile Schmitz. Corespondentul nostru cinematografic din Berlin a reușit totuși s'o prindă la premiera ultimului ei film, „Necunoscuta” și să-i ia următoarea declarație:

— Bănuiam că nu voi scăpa de gazetari. Mărturisesc însă că de data aceasta ceva cu totul excepțional. Imi face o deosebită plăcere să stau de vorbă cu un gazetar român; cu un reprezentant al acelei țări minunate, despre care am auzit atâtea vorbindu-se și pe care aș fi fericită s'o pot vizita cândva.

Ce-aș putea să-ți spun oare despre mine? S'a scris atâtea, cu și fără asentimentul

Sus și stânga: Două scene din filmul „Necunoscuta”, în care Sibile Schmitz interpretează rolul ei preferat

meu, încât n'aș mai avea nimic de adăugat... Poate numai de desmințit, unele lucruri.

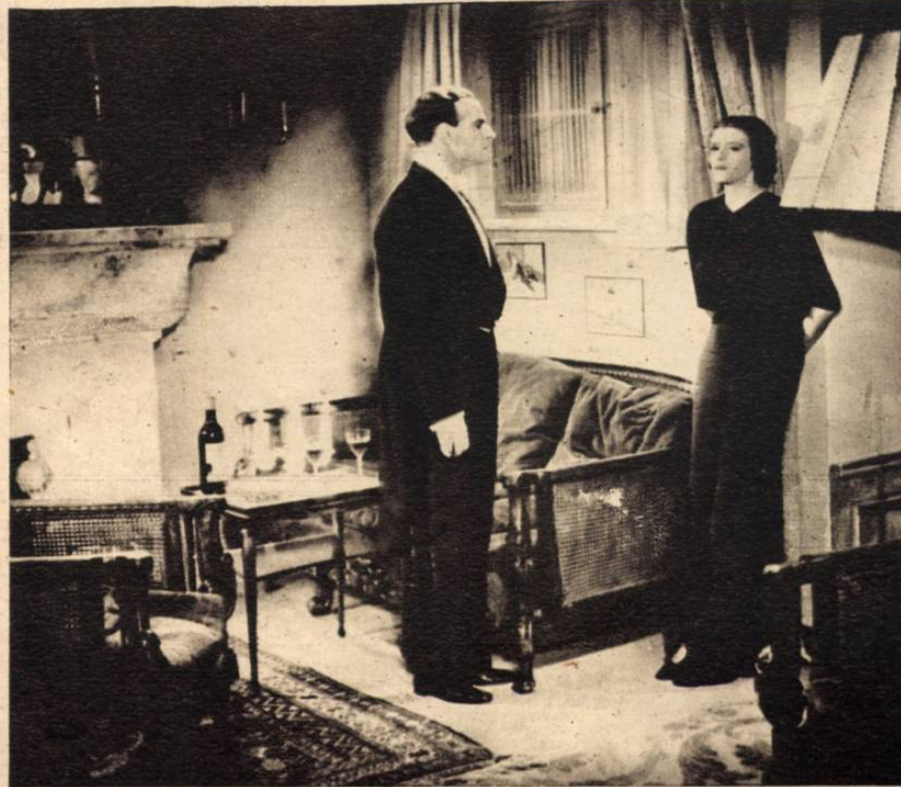
Sunt o femeie căreia nu-i place tam-tam-ul publicității, — contrar veleităților pe care trebuie să le aibe o actriță de cinema. Imi place viața liniștită, pacinică, chiar sobră. Iubesc munca, muzica și interiorul confortabil. În muncă și muzică îmi găsesc rațiunea de a trăi; în interior necesitatea de a mă odihni și a căpăta forțe noi...

Ghicesc, vrei să-ți vorbesc despre filmele mele. Am multe la activ, e adevărat

Nici nu cred că d-ta să le fi văzut pe toate. Dar asta n'are importanță. Totuși aș fi preferat să mă fi văzut numai în cele mai bune. Un lucru țin să subliniez și anume că filmul „Necunoscuta”, care se prezintă astăseară în premieră, este creația mea preferată. Deaceia poate că sunt și puțin emoționată... Poți constata din felul cum precipit ideile și frazele... Am văzut totuși filmul, într-o proiecție la studio și sunt perfect satisfăcută de reușita lui. Cred că va fi un mare succes, — bineînțeles, nu datorită numai creației mele, ci întregului ansamblu de elemente care au colaborat la realizare. A fost să fie așa, că rolul meu preferat să se bucure de o realizare cinematografică excepțională. Nu se poate spune, cu alte cuvinte, că n'am noroc în carieră. Dar, oare, nu-l merit, din moment ce iubesc muzica?

Jos: Două capete de expresie: Sibile Schmitz și partenerul ei din filmul „Necunoscuta”

Jos: Sibile Schmitz într-o scenă de interior — sobru, cum îi place ei — din filmul „Necunoscuta”

VOLGA și URALII

ultimele speranțe

SOVIETICE

RUȘII trec din nenorocire în nenorocire, din dezastru militar în dezastru. Deși rezistența lor este pe alocuri înverșunată, deși aruncă neîncetat în luptă forțe proaspete și valuri de armament, ei nu reușesc să oprească impetuoasă înaintare a forțelor germano-române și a celorlalte națiuni aliate în lupta anti-bolșevică.

Trecerea Niprului, cucerirea Kievului, ocuparea Poltavei de către germani în cursul anului trecut au avut pentru ruși urmări incalculabile, dar care au început să se reliefeze anul acesta cu prilejul campaniei de primăvară.

După ce armatele lui Budienny au fost bătute și nimicite, forțele aliate au avut în fața lor drumul deschis spre Est și Sud.

Estul și Sudul au însemnat pentru cuceritori coasta Mării de Azov, peninsula Crimeea, și ocuparea unor importante orașe industriale cum au fost Harcov, Hursk și Knotop. Aceste victorii au ușurat ofensiva spre Caucaz și isgonirea rușilor din sectorul Mării Negre.

În formidabila bătălie care se desfășoară de trei luni între forțele Axei și armatele roșii, pe un front de aproape 2000 de kilometri, rușii au aruncat în luptă cele mai bune armate ale lor, siguri că vor putea opri năvalnica înaintare a aliaților pe care sperau să-i oblige la un războiu de poziție în așteptarea unei ierni care să le permită o nouă respirație de câteva luni.

Trecerea Niprului pe toată lungimea fluviului a prăbușit nădejile de anul trecut ale rușilor în timp ce ofensiva din anul acesta a eliminat complet nădejile unei prelungiri nelimitate a conflictului.

Frontul german și al aliaților se apropie cu o viteză vertiginoasă de linia Volgei, ultima legătură pe care rușii au mai păstrat-o între Nord și Sud. Volga este cel mai mare fluviu al Europei. Îsvorăște din platoul Valdai și după ce traversează o distanță de 3700 de ki-

lometri, străbătând întreaga Rusie, se varsă în Marea Caspică. Acest fluviu bogat în ape, de oarece dealungul cursului său este continuu alimentat de debitul afluenților săi, este o admirabilă cale de navigație și poate la nevoie să se transforme într-o linie de apărare așa cum trebuiau să devină Niprul și Donul.

În cazul când rușii vor vedea și această ultimă nădejde defensivă prăbușindu-se, în cazul când Volga ar fi atinsă pe toată lungimea ei, este sigur că atunci bolșevicilor nu le-ar mai rămâne decât o ultimă și vagă speranță care este aceea a munților Urali, întinzându-se pe o lungime de 2600 de kilometri. Ultimele fortărețe ale rușilor sunt deci naturale. După ce au fost tradați de tehnica și industria în care aveau atâta încredere, după ce concepția materialistă a istoriei care trebuia să-i transforme în dominatori le-a jucat un funest renghiu, rușii nu mai pot conta în viitoarea desfășurare a luptelor decât pe ultimele lor fortifi-

Sus și stânga: Bătrân și bătrână din regiunea munților Urali.

cații pe care natura însăși le-a edificat.

Prima din aceste fortificații, Volga, este pe cale de a fi atinsă. Este o chestie de săptămâni pentru ca nădejdea rușilor să sufere o nouă și dureroasă amputare.

În momentul când Uralii vor deveni un front defensiv pentru armatele rusești în continuă retragere, nu se va mai putea vorbi de o amenințare bolșevică, deoarece dincolo de Urali, armatele rusești care vor mai supraviețui, se vor afla pe linia de demarcație dintre Asia și Europa iar frigul și vremea rea care le fusese aliat se va transforma în cel mai prețios colaborator al aliaților.

Intr'adevăr, munții Urali, prin clima lor imposibilă, pot constitui mormântul unei armate fără posibilități de alimentare și urmărită pe spații vaste de milioane de kilometri pătrați de cele mai mari dezastru militare cunoscute în istoria lumii.

2 tablete a 0,4 gr.

Veramon

Marché
Inregistrat

Schering

SCHERING A.G. BERLIN

*Contra
durerilor ...*

Calmant rapid și inofensiv

VERAMON

Schering

TUBURI DE CĂTE 10 ȘI 20 TABL.

PLICURI CU 2 TABL. •

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavăndei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

La migraine,

la reumatism și indispoziții

luați numai tablete Pyramidon.

La cumpărare observați negreșit Crucea „Bayer” pe ambalaj!

Pyramidon

TABLETE

Un... palat „Ufa” im-
provizat pe front

Distracții între două lupte

SOLDATII care trăesc în permanență lângă spiritul de ghiață al morții, oamenii acesia bronzai de soarele câmpilor fără umbră din Răsărit, bărbații care clădesc cu preț de jertfă și sânge viitorul omeniei, n'au uitat distracțiile din vremurile tihnite de altă dată.

Nevoia de destindere este mai imperioasă pentru cei pândiți la fiecare pas de primejdii neînchipuite.

Soldatul simte nevoia de a râde, de a petrece și adesea ori această necesitate se afirmă într'un chip naiv care amintește de jocurile copiilor.

Din punct de vedere aparent, toți soldații seamănă între ei. Dacă facem însă abstracție de haina militară care-i reduce pe toți la același numitor, dând tuturor oamenilor același aspect, vom descoperi o umanitate diversă, un conglomerat de individualități și de inteligențe capabile de a da o interpretare pitorească aceleiași întâmplări.

Să luăm cazul unor soldați germani care fac parte dintr'o baterie antiaeriană ce funcțio-

O marionetă confecționată din lemn și ziare vechi

nează undeva pe frontul de Răsărit.

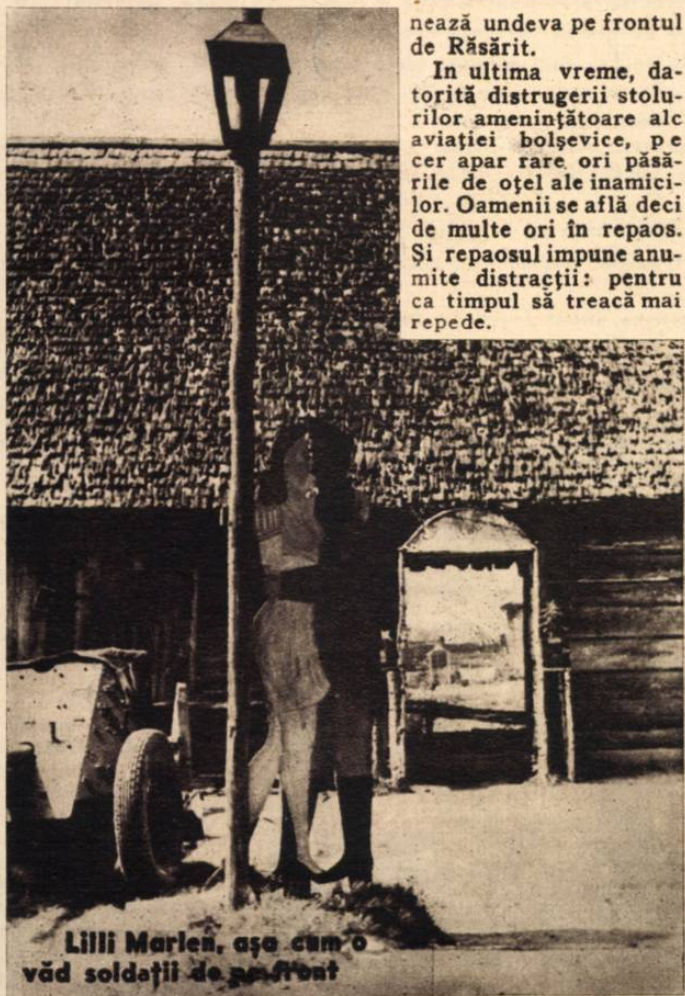
În ultima vreme, datorită distrugerii stolo-
rilor amenințătoare ale
aviei bolșevice, pe
cer apar rare ori păsă-
rile de oțel ale inamicilor.
Oamenii se află deci
de multe ori în repaos.
Și repaosul impune anu-
mite distracții: pentru
ca timpul să treacă mai
repede.

Există distracții și
distracții: unele sunt a-
brutizante, altele sunt
reconfortante. Jocul de
cărți face parte din pri-
ma categorie, în timp ce
teatrul și cinematogra-
ful din cea din urmă.

Soldații bateriei anti-
aeriene au optat pentru
ultimul fel de distracții.
Sunt doar băieți inteli-
genți. Și astfel pe se-
noapte, într'o cabană ță-
rânească a fost instalat
un ecran iar aparatul ci-
nematografic adus din
patrie a început să ru-
leze filme distractive.

Cinematograful nu este
însă singura distracție
plăcută. Mai există și
teatrul și cum printre
soldați se află un fost
director al unui teatru
de marionete, câteva pă-
puși au fost confecțio-
nate din ziare și din
lemn și astfel s'a pu-
tut reprezenta o piesă
nostimă.

Celebrul cântec „Lilli
Marlen”, care a făcut
în toată Europa o ca-
rieră extraordinară, a
constituit subiectul u-
nei piesete interpretată
de păpuși. Decorurile au
fost confecționate de
câțiva amatori iar sin-
gurul specialist a fost
directorul teatrului de
marionete.

Lilli Marlen, așa cum o
văd soldații de pe front

O înfățișare tinerească încântătoare

buze moi și fermecătoare prin in-
trebuințarea singurului rouge per-
sistent sărutului și intemperiiilor.

KHASANA

Rouge-ul de față KHASANA coor-
donează perfect cu cel de buze
înviează și catifelează fața Dv.

Între cele 7 nuanțe superbe, veți găsi
și pe cea potrivită individualității Dv.

**Rouge-ul de buze
și de față**

KHASANA

despre MAHARAJAHI SI BOGAȚIILE LOR

În concepția noastră, a Europeanilor, un Maharajah este „un om bogat, cu turban pe cap, turban în care sunt înfipte perlele și diamantele cele mai scumpe. Unica preocupare a acestui fericit muritor, este de a organiza vânatori de tigri sau a întreprinde călătorii în străinătate, cu scopul de a da naștere la vre-o aventură amoroasă, de care să vorbească ziarele, în timp ce sute de femei îl așteaptă închise între zidurile palatului său”.

De fapt, nu prea ne înșelăm...

Acești vestiți maharajahi sunt un fel de prinți domnitori, mai mult sau mai puțin bogați, după importanța statului lor.

Sunt stăpâni pe statele lor și mai ales pe averile lor. Căci, nu se exagerează câtuși de puțin când se spune că Maharajahi sunt bogați. Palatele lor sunt construite și ornamentate întocmai cum am citit în cele „O mie și una de nopți”.

În schimb, responsabilitatea lor față de viceregele Indiei este foarte mare și se văd nevoiți s'o respecte întotdeauna, ceea ce nu le este deloc pe plac.

O caracteristică a acestor prinți hinguși, este ospitalitatea pe care o acordă musafirilor străini.

În palatul sau, un maharajah dispune, în general, de peste cincizeci de camere rezervate exclusiv oaspeților.

De cum ai pășit în apartamentul rezervat, îți stau la dispoziție: un automobil de ultimă perfecțiune, un elefant, un cal și cinci până la zece servitori. Dacă iubești vânătoarea, ești invitat din primele zile să urmărești tigrul, gazela, pantera, șacalul sau antilopa neagră, alături de încă patruzeci-cincizeci de inși înarmați... Însfârșit și se satisfac toate dorințele și prințul e mulțumit că i-ai ținut companie; ba, de multe ori, îți regretă plecarea. În asemenea cazuri, te poți lăuda c'ai intrat în grația maharajahului și, când te desparți de el, te bate fericirea, căci ți-a oferit unul dintre cele mai prețioase cadouri...

Răsplata pe care o dau maharajahi celor cari au adus servicii importante statelor lor, constă din moșii considerabile pe care le dăruiesc acestora, împreună cu toate orășelele și locuitorii de pe ele. Noul proprietar dispune așa cum îi place de „cadourile” lor. Au latitudinea de a încasa impozite, de a legifera după voința lui și a face tot ceea ce crede de cuviință cu supușii săi...

Dacă palatele maharajahilor adăposteau, sub pază feroce, sute de femei menținute în stare de sclavie pentru exigențele amoroase ale stăpânului nu-i mai puțin adevărat că emanciparea — așa zisa emancipare — pentru care a luptat din toate puterile sale Sarojini Maïdu, nu se resimte de loc în privința acestora.

Femeile maharajahilor de astăzi, duc aceeași viață ca și în trecut, cu simpla deosebire că „stăpânul” nu mai are puterea de a dispune de capul lor, la cea mai mică greșală, cum se întâmpla pe vremuri.

Fără să fie considerate sclave, ele sunt totuși tratate cu aceeași severă supraveghere. Nu au voie să iasă în oraș, decât în trăsurile lor, care, le sustrag oricărei priviri străine.

Dar nu mai există nici o lege care să le oblige la această soartă. O fac numai pentru că așa au moștenit ele tradiția, declarându-se totuși satisfăcute de această sclavie... benevolă.

Și tradiția e așa de puternică, încât soțiile maharajahului care se arată în Occident în cele mai imoderne decolteuri, își acoperă fața de îndată ce pășesc pământul Indusului.

Dealtfel cea mai mare jicnire pe care un musafir i-o poate aduce unui maharajah este să filtreze cu una din favoritele sale.

Răzbunarea hindusului e cruntă.

Cei ce vor să viziteze India, să ia notă...

Cu prilejul vizitei făcute de Ciang Kai-Cek în India, Pandit Nehru s'a întâlnit, în casa unui maharajah, cu oaspeții chinezi, cărora le-a explicat necesitatea plecării englezilor din peninsula. Îl vedem pe Nehru stând de vorbă cu Madam Ciang-Kai-Cek

Agha Khan, unul dintre cei mai bogați prinți ai Indiei, fotografiat pe bordul unui vas alături de soția sa, în cursul uneia din nenumăratele călătorii făcute în Europa

Compoziția clasică a veritabilei Ape de Colonia 4711, îmborspătează și înviorază imediat

4711 Apă de Colonia din Colonia

NUMAI LA MAGAZINELE DE SPECIALITATE

SALIPYRIN

Dureri de cap provocate și prin căldură se combat cu SALIPYRIN. În caz de nevoie 1 tabletă

EFICACE-INOSENSIV-EFTIN

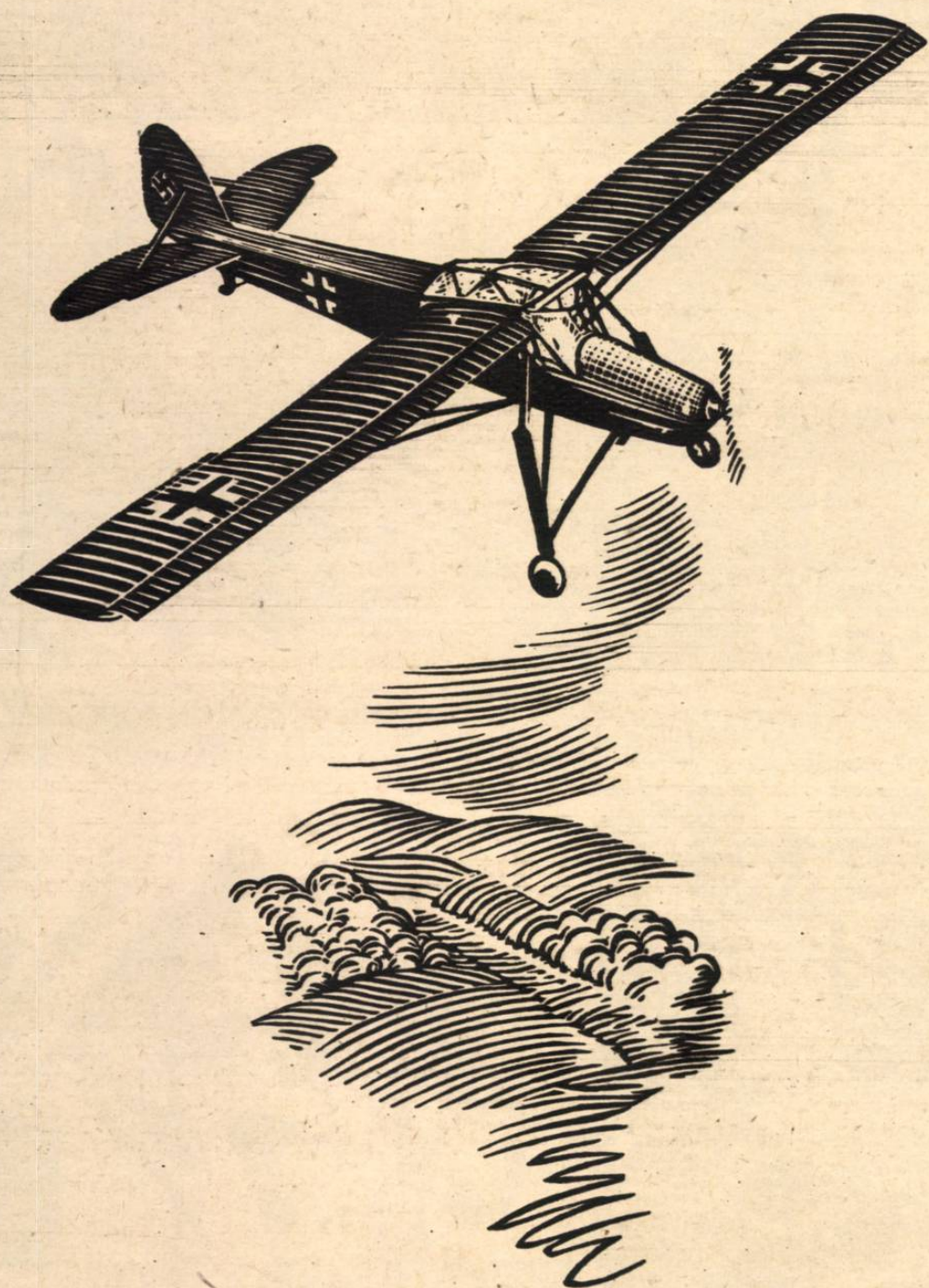
Bine ras bine dispus!

ROTBART

ROTBART
ROTBART

Decolare și aterizare IN ORICE LOC

Războiul de mișcare în proporții uriașe, care constituie caracteristica strategiei moderne germane, reclamă aplicarea unor mijloace speciale grație cărora să se poată cunoaște în orice clipă situația operațiunilor și care să facă posibilă transmiterea de ordine către trupele operative până și în primele linii ale frontului.

Avionul de legătură ideal, datorită calităților sale unice de sbor care-i permit o decolare și aterizare în orice loc, este Fieseler „Storch” o creațiune

GERHARD FIESELER WERKE G.M.B.H.
KASSEL

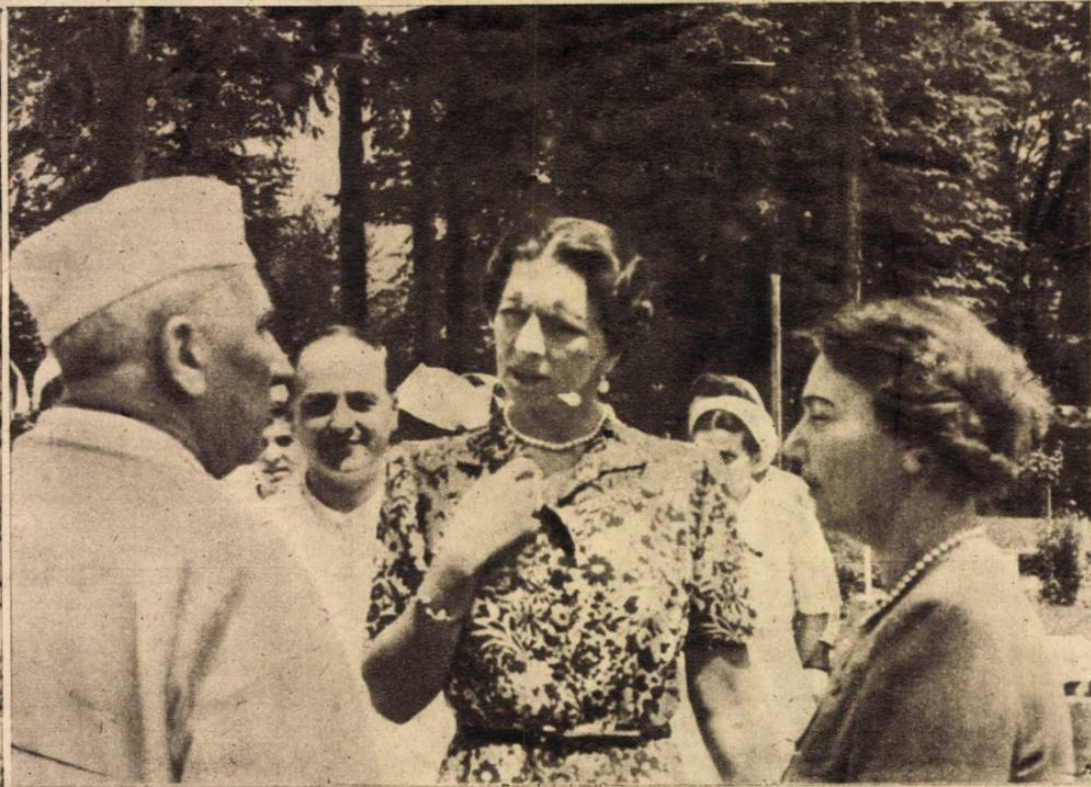
„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacție și administrație, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ”, București, Str. Sărindar 5-7-9. Inmatriculată sub No. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 25-VIII-1942

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Mareșal Ion Antonescu întreținându-se cu d. general Hansen, în parcul vilei sale dela Predeal.

M. S. Regina Mamă Elena în vizită la spitalul de răniți Nr. 415 din Sinaia.

Ofițerii invalizi italieni care se află la Sinaia ieșind în întâmpinarea camarazilor lor germani.

Grupul ofițerilor superiori germani invitați de d. Mareșal Antonescu să-și petreacă zilele de concediu la Sinaia.

D-na Mareșal Antonescu sosind în regiunea minelor de aur însoțită de d-nii ministru dr. Tomescu și ing. Ion Gigurtu.

D. ing. Ion Gigurtu rostindu-și cuvântarea la solemnitatea desvelirii bustului lui Octavian Goga dela Brad.

D-na Maria Mareșal Antonescu primește explicații dela d. ing. Gigurtu asupra sanatoriului de tuberculoși din Arad.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

3-9 SEPTEMBRIE 1942
NR 813 — ANUL XVI
— 20 LEI —

TUN GERMAN IN ACTIUNE
LA PERIFERIA UNUI ORAS
SOVIETIC